

SZITTYAKÖRT

a HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

2008. FEBRUÁR

ÁRA: 240 Ft

David Duke: EGY FEHÉR LÁNY BEMOCSKOLÁSA ÉS HALÁLA (3. oldal)

MAJOR TIBOR:
MAGYARORSZÁG!
MI NEM FELEDÜNK!
2. oldal

MARK WEBER:
BUCHENWALD:
LEGENDA ÉS VALÓSÁG
6. oldal

GÜNTER DECKERT:
„A NÉMET JEANNE D'ARC”
PER
10. oldal

A NEMZETVEZETŐ
KIHALLGATÁSA III. rész
9. oldal

Tudós-Takács János:

AZ ÁRPÁD-SÁV ÉS A NYILASKERESZT

A balliberális és posztkommunista média az utóbbi időben minden jobboldali demonstráció után műfelháborodással és tettezett rettegéssel ír arról, hogy „a nyilasok által a vézskorszakban szimbólumként alkalmazott Árpád-sávok zászlók alatt vonultak a tüntetők, akik nem voltak tekintettel a zsidó áldozatok hozzátartozóinak érzelmeire.”

Mindenekelőtt le kell szögeznünk, hogy ilyenkor egyáltalán nem az Árpád-sávok zászló az igazi ok, amely ezeket az újságírókat írásra készíti. Hiszen ugyanilyen reagálásnak voltunk és vagyunk tanúi valamennyi nemzeti szimbólumunkkal kapcsolatban. Amikor 1990-ben szóba került az ősi magyar címer visszaállítása, elkezdődött baloldaltól a Szent Korona ócsárlása (nem áttalatták svájci sapkának becsmérni legdrágább nemzeti szimbólumunkat). Rendkívül megzavarta lelki világukat, amikor az Orbán-kormány alatt a Szent Korona a Nemzeti Múzeumból a Parlamentbe került, és államfőnek kijáró 21 ágyúlövéssel köszöntötték.

Megkapta a magáét Szent István királyunk Szent Jobbjá is, amelyet nemtelen egyszerűséggel „tetemcafatnak” neveztek. Híztéríken reagáltak a XII. kerületi Turul-szoborral kapcsolatban is, és általában gyűlölet tölti el őket a Turul mint ősi szimbólumunk iránt. Még az is zavarta őket, hogy igen sokan kitértek ruhájukra március 15-én a piros-fehér-zöld kokárdát.

Nyilvánvaló tehát a tendencia: bizonyos köröket *minden* nemzeti szimbólumunk gyűlölettel tölt el, mert ezek a jelképek magyar mivoltunkra, történelmünkre, gyökereinkre emlékeztetnek minket, és ez azzal az igénnyel ellenkezik, amely egységes tudatú, kultúr- és sorsközösségben lévő, vagyis *nemzetet* alkotó magyarság helyett ebben az országban egymástól elszigetelt egyének sokaságát szeretné látni.

De az Árpád-sávok zászlóval kapcsolatban – sajnos – nemcsak liberális és posztkommunista részről, hanem egyes nemzeti érzelmű körök részéről is elhangzanak kifogások. Olyan vádaskodást lehet hallani, hogy „a nyilasok 1944-ben meggyalázták ezt az ősi zászlót”, mégpedig háromféle módon:

1. Meggyalázták azzal, hogy használták, mert ezzel a saját zászlójukká tették, mintegy kisajátították azt, ami az egész nemzet, az egész magyarság jelképe.

2. Meggyalázták azzal, hogy a piros-fehér sávok mellé odaillesztették a nyilaskeresztet.

3. Meggyalázták végül azzal, hogy az ő zászlójukon nyolc sáv helyett kilenc sáv volt. Ezzel a nyilasok eltértek az ősi hagyománytól.

A nyilasok ellen ilyen kifogásokat hangoz-

tató jobboldali személyek élesen elhatárolódnak a Hungarista Mozgalomtól, az 1944. október 16-án hatalomra került hungarista kormánytól, és úgy gondolják, hogy ennek az elhatárolódásnak hangoztatásával kifogják a szelet a liberálisok vitorlájából: azt hiszik, hogy a nyilasok gyalázásával „szalonképessé” teszik a mostani tüntetéseken használt, nyolc sávok, nyilaskereszt nélküli Árpád-sávok zászlót. Szem elől tévesztik azt, amit fent említettünk: a liberálisok és posztkommunisták nemcsak az Árpád-sávok zászlónak, hanem *minden* magyar nemzeti szimbólumnak esküdt ellenségei. Tehát a nyilasok gyalázásával, a tőlük való elhatárolódással nem érhetik el a nyolc sávok, nyilaskereszt nélküli zászló rehabilitálását, „szalonképessé” tételét, mint ahogy egyetlen jobboldali politikus sem érte el az ellene irányuló támadások megszűnését, vagy akár csak csökkenését sem azzal, ha akár minden héten „nyilas gazemberekről” ír vagy beszél.

Ehelyütt csak röviden érintjük az történelmi nagyságaink által sokszor hangoztatott és életgyakorlattá vált – mélységesen igaz – tételt, hogy „a legjobb és hosszú távon legeredményesebb politika az elvi politika”. Mivel a keresztény valláserkölcsei felfogás alapján szilárdan valljuk, hogy az erkölcs-*telennel* kell neveznünk azt a törekvést, amely történelemhamisítás árán akar bizonyos körök előtt „szalonképessé” válni (amint látjuk, sikertelenül). Márpedig *történelemhamisítás azt állítani, hogy a nyilasok 1944-ben meggyalázták az ősi Árpád-sávok zászlót.*

A Hungarista Mozgalom 1944-ben nem a mozgalom zászlajaként, hanem a magyar nemzet és Magyarország szimbólumaként használta az Árpád-sávok zászlót, amelyről történelmi dokumentumok bizonyítják, hogy már III. Béla (1172-1196) uralkodása idején hazánk zászlaja volt, és már akkor is ősi zászlónak tekintették. E zászló folyamatos használatára utaló jelek a magyar történelem során újra meg újra felbukkannak. Különösen bőven dokumentálható e zászló használata például a Rákóczi-szabadságharcban.

A Hungarista Mozgalom 1944-ben nem kisajátította, hanem a feledés homályából előhozta ezt az ősi zászlót, amelynek felelevenített alkalmazása jól beleillett a hungarista kormányhoz az ősi magyar hagyományokhoz, vagyis az ősi gyökereinkhez való visszatérésünket szorgalmazó politikájába. Ezért vezették be például a nők megszólítására a „nemzetes asszony”, illetve a „nagyasszony” ősi megszólítást, ezért beszéltek különféle

„széktartókról”, ezért nevezték a határszéleket „gyepűnek”. A cél az volt, hogy a történelmi múlt felelevenítésével tudatosítsák és egyben érzelmileg, élményszerűen átélhetővé tegyék azt a büszke, boldogító érzést, hogy magyarok vagyunk és összetartozunk magyar őseinkkel. Ugyanezt az általános célt (és nem külön a mozgalom reklámozását), a *Nemzet szolgálatát* szándékolta az Árpád-sávok zászló alkalmazása is! Csak büszkének lehetünk arra, hogy a Hungarista Mozgalom az Árpád-sávok zászlóval is méltóképpen szolgálta a nemzeti összetartozás ügyét!

Kétségtelen tény, hogy a hungarista kormány működése alatt az Árpád-sávok zászló egyik felében a nyilaskereszt volt látható, mivel a nyilaskereszt történelmileg dokumentálhatóan Szent László királyunk hadijelvénye volt. Így az ősi Árpád-sávok mellé az ősi hadijelvény alkalmazásával a hungarista kormány nem megváltoztatni kívánta az ősi zászlót, hanem annak heraldikai bővítésével megerősíteni akarta a visszaemlékezést és ezáltal az érzelmi egyesülést a nemzeti múlttal.

A kilenc sáv vagy nyolc sáv kérdése tisztán heraldikai kérdés, amelyhez ehelyütt

nem szólunk hozzá. Tény, hogy meg vannak a komoly érvek a kilenc sáv ősisége mellett, és az 1944-es hungarista szándék a kilenc sáv alkalmazása által is ugyanaz volt, mint magával a zászló felelevenítésével: tudatosítani azt, hogy a nagy magyar ősök leszármazottai vagyunk!

Az Árpád-sávok zászló elleni mostani liberális hecckampány a románok által indított 1918-as, 1919-es erdélyi magyarellenes akciósorozatra emlékeztet, amikor is a szélsőséges románok – egyéb erőszakos cselekményeiken túlmenően – erdélyi testvéreink ruhájáról letépték a nemzeti színű kokárdát. Erre utalt a nagy magyar költő, Végvári József, aki a „Három szín” című versében hitvallást tett a Magyarországot jelképező három szín mellett. Az a gondolat, az az érzés, amit Végvári e versében leírt, a XXI. században is, és az Árpád-sávok piros-fehér színeivel kapcsolatban is érvényes. Míután a költő utalt arra, hogy a magyarok kebléről leszaggatták, letépték a három színt, de befogadta azt a magyarok szíve, versét így fejezte be:

S ki mindenhol leszárgatta,
Jöjjön, és onnan tépje ki!

Major Tibor:

MAGYARORSZÁG! MI NEM FELEDÜNK!

Hatvanhárom évvel ezelőtt, 1945. február 11-én Budapest védői löszér és élelmiszer hiánya miatt úgy határoztak, hogy a még éppen maradt néhány páncélos fedezete alatt megkísérik az ostromgyűrű áttörését és ha sikerül, átvágják magukat a német-magyar vonalig. A magyar és német csapatok tehermentesítő támadása, amelyet Budapest felmentésére indítottak Bicskénél és Kápolnásnyéknél, elakadt. *A magyar Szent hegyet, ahol atillai örökségünkben egykor az Árpád-királyok trónoltak: Buda várát, elfoglalták Sztálin katonái.*

Amikor az 1848-49-es szabadságharc tűzviharában idegen kézre került a Szent Hegy, Görgey vezetése alatt a Duna-völgy népei, honvéd-mundérba öltözve verték ki onnan Hentzi ezredeit. A Duna-part pesti oldala akkor is lángokban állott az osztrák tűzéréség gyújtóbombáitól. A Lánchidat megpróbálta felrobbantani egy osztrák műszaki ezredes. Azonban akkor még nem akadt egyetlen magyar sem, aki azt mondta volna, hogy Budát nem szabad megostromolni, Pestet, a Lánchidat nem szabad veszélyeztetni.

Csak 1945-ben és azután támadt fel az a romboló pszichózis, amely nem az elvesztett szabadságot, hanem a Duna-hidakat siratta, és háború bűnösnek kiáltotta ki a hőseket, akik épp úgy védtek az elvesztett szabadságot, mint ahogy Kossuth hősei haltak meg a Bécsi kapunál annak visszavívásáért. Mit vétkeztek ezek a „bűnös magyarok”? Az volt a vétkük talán, hogy halálukban egy nyilaskereszttel ékesített, árpád-sávós karszalagra folyt a vérük? Az 1945-ös ostrom hősei mégcsak nem is mindannyian voltak „nyilas-náci-fasiszták”. Buda falán ott halt meg az öreg sas, a „legitimista” Prónay Pál, Csepelen a munkás, a soroksári lövészárkokban a „Horthy-csendőr”, Vecsésnél a „magyar királyi rendőr”. *Az egész nemzet jobb lelke, az egész magyarság tisztességérzete, szövetségi hűsége tömörült egybe ott a golyó tépte lobogók alatt, amelyeken az Árpád-királyok fehér-vörös sávjai hirdették a hősiesség évezredek jogfolytonosságát.*

Mivel voltak rosszabbak 1945. február 9-ének magyar hősei, mint 1956. október 23-a és november 4-e szabadságharcosai. Mi különbség van a nyilaskeresztes karszalagos magyar gyerekek és a szovjet címetől megfosztott piros-fehér-zöld zászlók alatt harcoló „pesti srácok” között? Nem ugyanazért a magyar függetlenségért, nem ugyanazért a magyar szabadságért haltak meg egyforma hősiességgel? S mi különbség van a doni hadsereg volt vitézei és a néphadsereg halott hősei között, ha mindketten ugyanannak a szovjet zsarnokságnak fegyvereivel szemben áldozták életüket a magyar szabadságért?

Aki ott volt a kitörés megindulásánál, soha nem felejt el azt a döbbenetes véres, halálhőrgéstől és fegyverropogástól hangos, tragikus tűzijátékot, amely lángba borította a téli eget. A háttérben vörösen izzott a királyi Vár égő kupolája, az ablakból kicsapódó lángnyelvek vörösen világították meg a környező utcákat. Tűzben, vérben úszott az Árpádok Budája, amely annyiszor állott már ellen Kelet rohamának. Nem címerekről, nem külföldi „jogfolytonosságról”, nem pártokról és nem korosztályokról van itt szó, hanem a Nemzet jobbik lelkéről. Magyar és magyar között nem az a különbség, hogy milyen karszalagot viselt, hanem az, hogy mit szolgált: hős volt, vagy gyáva, szovjet-kollaboráns, vagy – bármilyen karszalaggal – magyar szabadságharcos. Nem osztályokról és nem pártokról kérdez minket Hungária édesanyjának lelke, hanem arról, hogy hívek voltunk-e hozzá, vagy ellenségeinkkel koccintottunk-e a judeo-bolsevizmus dicsőségére.

Budapest védői megvédték a magyar becsületet és Európát. Átgázolt rajtuk a materialista erőfölény, de lelkiük legyőzte a bolsevizmus sátáni erkölcsét. Emlékük fölött a Magyarok Istene örököl, az Isten, akinek lelke erőt adott nekik a harcokhoz, a halálhoz, a szenvedésekhez! Adassék tisztelet a Hősök emlékének!

„A jövő század regényé”-ben Jókai már írt egyet s mást az Európa lerohanására készülő orosz birodalomról. Jókai Mór csodálatosan merész fantáziájával 1880-ban úgy képzelte el az orosz birodalmat, mint egy női diktátor uralma alatt álló nihilista rendszert. Akkor még világszerre sehol sem voltak aktuálisak a kommunisták. Jókai tehát az orosz nihilistákról mintázta a bolsevizmus mai fogalmát. Érdemes idézni pár sort a nagy magyar mesemondó politikai meglátásaiból: a megdöntött cárizmus nyomán Szasa asszony uralja Oroszországot. Ő a vezére, diktátornője a nihilizmusnak, amelyet

ezután nyugodtan behelyettesíthetünk a kommunizmus fogalmával.

Mi tehát ez a kommunizmus vagy nihilizmus, az orosz néplélek önkifejezése? „Egy démon, egy szörnyeteg – írja Jókai – akinek véres szeszélyei rettegésben tartják Európát, aki hadat készít minden ellen, ami még fennáll: trón, oltár és nászagy ellen, és ha rémuralma rendet lesz képes odahaza csinálni, rövid időn belül az Apokalypsis hét sárkánya fog lerohanni Európa többi országára.”

Jókai látomásaiban ott van a vasfüggöny, a szovjet diktatúra, a GPU és az NKVD rémképe és a bizonyosság is, hogy mindez beteljesedhet.

A második világháború vége felé, 1944. október 8-án Franco Spanyolország londoni nagykövete, Alba herceg útján bizalmas intéssel fordult Churchillhez. Ebben egyebek között a következőket írta:

„Mi nem tudunk bízni a szovjeteknek sem az ígéreteiben, sem a jóhiszeműségében, mert ismerjük a kommunizmus végső céljait és az ezeket szolgáló eszközöket és módszereket is. Ide vonatkozó aggodalmainkat máris eléggé igazolják a felszabadított Olaszországban uralkodó állapotok, ahol már a kommunisták diktálják az életet. De Franciaországban is az ottani ügynevezett titkos ellenállás mögött, a német megszállással szemben mindenütt a kommunista igazgatók ütötte fel a fejét, a szovjettel való szövetekezést propagálva.”

„Angliának – folytatta tovább az emlékirat – de az egész Európának is, mindezekre tekintettel számolnia kell azzal, hogy szovjet győzelem esetén csak két igazi világhatalom fog egymással szemben állni. Az egyik oldalon Kamcsatkától az Atlanti-óceánig terjeszkedő szovjet orosz birodalom, a másik oldalon az Egyesült Államok. Ezek közül azonban egyik se képviseli többé Európa érdekeit és maga az USA is kénytelen lesz majd számolni azzal, hogy mit kezdhet a lecsontított, legyöngített Európával, amely régi nemzetközi súlyától és tekintélyétől megfosztva, alig fogja a szovjet árnyékában a végső veszélyt elkerülhetni.”

Erre mutat katonai és politikai szempontból Kovács Gyula altábornagy, a Hungária Szabadságharcos Mozgalom tanácsadója. Szerinte a Balti-tengertől a Fekete-tengerig, sőt a világpolitikai jelentőségű Földközi-tenger keleti részéig a terület biztonsági vonala a Kárpátokon és a Duna-medencén nyugszik. *„Európának ezt a keleti védővonalát valósággal megsemmisítették, amikor a csehek átadták Kárpátját a Szovjetunióknak, amely ezáltal fegyveresen is Európa szívébe jutott. Ennek a két tényezőnek visszaállítását nélkül – mondja Kovács Gyula altábornagy – nem lesz béke Európában.”*

Ezt nem látta meg George Kennan, az Egyesült Államok külpolitikai tanácsadója, aki egyébként tisztán látja, hogy: *„az orosz politikai és katonai behatolása Európa szívébe a világ politikai és katonai egyensúlyát alapjában változtatta meg.”*

A Duna-táj rendezésénél nem hagyható ki a Trianon-probléma, amely átkos teherterele ma is az ottani népeknek. Ha korunk tragédiájának okát keressük, feltétlenül vissza kell mennünk legalább az első és második világháború utáni békediktátumokhoz, amelyek hazánkra mérték a legigazságtalanabb büntetést. A diktáló nyugati hatalmak tájékozatlansága, rövidlátása, tudatlansága, de főleg a szabadkőművesség és a pánszláv befolyás erőinek tudható be, hogy minden etnikai-földrajzi-történelmi-gazdasági szempont félretételével tudatosan megcsontították hazánkat. *Wass Albert* szavaival élve: a győztesek úgy cserélgették mások hazáját, mint ahogy a gyermekek szokták játékaikat.

A magunk magyar sorsproblémái és nemzeti célkitűzései felé fordulva egy pillanatil sem feledkezhetünk meg arról a történelmi tényről, hogy ezer esztendőn át a Kárpátok vonala volt és maradt a nyugati európaiság kultúrkörének délkeleti határvonala. Tőlünk keletre és délre egy idegen világ kezdődik. *A jelenkori status quo, mind politikai és gazdasági, mind pedig kulturális vonatkozásban, Európa valamennyi nemzete számára az önrendelkezési jog olyan nagyarányú megcsontítását eredményezte, ami egyértelmű a gyarmati alárendeltséggel. A történelmi Magyarországra erőszakolt gyarmati viszonyok megszüntetésének kérdését hivatalosan és kötelezően napirendre kell tűzni. Az, aki megalkuszik az igazságtalansággal, egyenesen kizárja a nemzet életéből az erkölcsi és szellemi értékek érvényesülésének még a lehetőségét is.*

Bármilyen bonyolultnak is tűnjék a politikai helyzetkép, a jelenkori status quo elfogadására és a szétdaraboltság állapotába való belenyugvásba még sem lehet rábeszélni hazánk fiait, a magyar népmilliók akaratomegnyilvánulása döntő többségben

a magyar földet kiárúsító „alapszerződések” helyett a trianoni diktátum revízióját követeli, azt a történelemformáló eseményt, amely annyi elpazarolt évtized után végre feloldhatja a jelenkori status quo vesztésgárát.

Az első világháborút követő Párizs környéki „békeszerződések” rendező elve az úgynevezett „népi önrendelkezés” elve volt. Ezt használták fel a győztes hatalmak az Osztrák-Magyar Monarchia volt területén az „utódállamok” létrehozására. A győztesek a „népi önrendelkezés” elvét kizárólag a legyőzött hatalmak rovására alkalmazták, de ezen túlmenően gazdasági, stratégiai és politikai szempontokat is figyelembe vettek az új országhatárok megvonásánál.

Magyarország részére a Csehszlovákia felé megvont trianoni határ Charles Seymour amerikai béke delegátus szavai szerint még *„nagyjából sem egyezett meg” a nyelvi, azaz néprajzi határral. Ugyanez állt fenn Románia, Jugoszlávia, sőt még Ausztria felé is. „Igazán ironikus, hogy egy állítólag a nemzeti-ségi elv alapján nyugvó átrendezés olyan államot produkált, mint Csehszlovákia, ahol a népesség 34,7%-a kisebbségből áll, nem is szólva – írja Alfred Cobban elismert szakértő – a nagyon is kétes cseh és szlovák nemzeti azonosságról. Lengyelország sem áll jobban a maga 30,4%-nyi kisebbséggel vagy Románia a maga 25%-nyi kisebbségi sorba került lakosságával.”*

„A történelmi Magyarország lakosságából csupán 14,5%-ot tett ki a román nemzetiségű lakosok számaránya, 9%-ot a szlovák népesség, 8,5%-ot a horvát nép, 2,5%-ot a ruszinok és 5%-ot a szerb nemzetiségűek számaránya. *Az is tény tehát – állapította meg a Hungária Szabadságharcos Mozgalom által 1970-ben rendezett TRIANONI VILÁGKONGRESSZUS – hogy történelmi Magyarország a román származásúakkal szemben 85,5%-ban nem román embernek, a szlovákokkal szemben pedig 91% nem szlovák embernek, a ruszinokkal szemben 97,5% nem ruszin, a horvátokkal szemben 91,5% nem horvát és a szerbekkel szemben 95% nem szerbnek volt a hazája. „Vitathatatlanul tény ez, és önmagában is mond annyit, mintha megejtették volna a népszavazást!!!”*

A trianoni békénél is súlyosabb büntetés sújtotta Magyarországot a párizsi szerződéssel 1947 elején. Nemcsak a csonka határokat állították vissza, még a tárgyalások alatt elvetették a magyar kormányt az azt a tervezetét, amely 24 000 négyzetkilométer visszacsatolását kéri: Erdély nyugati határsávját. Ugyanakkor a Szovjetunióba kényszerített ügynevezett Kárpát-Ukrajnához kanyarítottak egy darabot a Nyírségből. *Kizárják a revízió lehetőségét, de ami még súlyosabb, nem nyújtanak semmi védelmet az elcsatolt magyarságnak. Az első világháború után szavatolt kisebbségi jogok egyszerűen megszűntek.*

A második világháború után az új párizsi békek semmiféle kisebbségi garanciát nem tartalmaztak. A gyarmatosító hódításba szédült vörös pánszlávizmus zsidó kommunista bérenceivel kegyetlen tervszerűséggel kezdte meg a megszállt Csonkaország elveboncolását, alkalmazva a nép- és nemzetirtás minden eszközét. Magyarországot a kommunista átállítás óta nem követelt területeket vissza. Nem tett semmit az „utódállamok” olvasztókemencéjébe dobott 5 millió jogfosztott magyar őslakó érdekében. A kommunista diktatúra bukása után pedig a „magyar kormányok” alapszerződésekkel hizlalták az utódállamok magyarirtó étvágyát. Az ilyen intézkedések csak arra jók – napjaink történései igazolják –, hogy szakadékok vágjanak az egymásra utalt szomszédos népek között és ellenséges érzülettel tekintsenek egymás bajai felé.

Vallottuk és hirdettük ma is, hogy Magyarországról mindenki lemondhat, csak – mi nem. Mindenki megaludhat, csak – mi nem! Nekünk ebben a világban jobb erkölcsi alapjaink vannak, mint bárki másnak. Mi kétszer védjük meg Európát a bolsevista előzönléstől: 1944-45-ben és 1956-ban a szuezi válság idején! És cserébe egyszerre kaptuk nyakunkba az új Trianon selyemzsinórját, az amerikai és szovjet köteleit.

Emlékezzünk! Budapest hős védőire, a bolsevizmus elleni küzdelmünk hősi halottaira és vértanúinkra. A temetőkre, az akasztófákra, a kommunista börtönök véres árnyaira, az elvesztett hazára, a tömegsírokra és a rabszolgatáborokra, a nyugati ígéretekre. A szovjetek kulijává aljasított magyar munkásra, a szovjet-feudalizmus rabszolgájává tett magyar parasztra, a lemészárolt vagy hazájából elűldözött intelligenciára.

Üvölteni és vallani kell, utcán, templomban, köztéren: **Magyarország! Mi nem feledhetünk!**

David Duke:

JANA SHEARER: EGY FEHÉR LÁNY BEMOCSKOLÁSA ÉS HALÁLA

Hogyan másolja az élet a filmet?

A texasi Tyler-ben egy csinos, fiatal fehér nő, a 21 éves Jana Shearer, megismerkedett és járnai kezdett egy Christopher McCuin nevű fekete férfival. Nem aggasztotta az a tény, hogy visszaeső bűnöző, vagy hogy fekete, mivel egész életében a média azt tanította neki, hogy feketékkel járnai igen kívánatos dolog, sőt, még divatos is. Így a legtöbb mai fehér lányhoz hasonlóan ő is át volt itatva azzal a gondolattal, hogy a fekete férfiak szociális és szexuális törekvéseinek visszautasítása egyenértékű a legnagyobb bűnnel, vagyis a rasszizmussal. Engedett tehát a legkülönbözőbb médiák együttes hatásának és most halott. Megfosztva természetes védekező ösztöneitől az ártatlan lány könnyű préda volt az alvilági életben jártas McCuinak. Végül Jana az életével, sőt, tulajdon húsával fizetett a média által gerjesztett naiv életszemléletért.

Jana Shearer

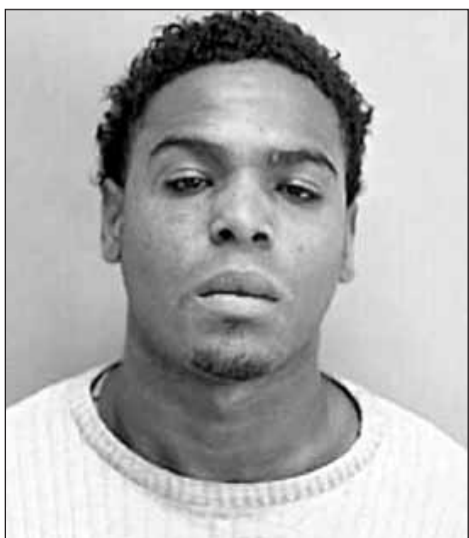
Idézet az Associated Press hírügynökségtől:

„TYLER, Texas (AP) 2008. január 9. – Egy férfi meggyilkolta barátnőjét, kicsontozta, és testének néhány darabját megfőzte, majd felhívta a rendőrséget, és elmondta nekik, hogy mit tett – jelentették a hatóságok vasárnap.

Christopher Lee McCuin, 25 éves, szombaton felhívta a 911-et, és közölte az ügyeletessel, hogy megölte a 21 éves Jana Shearert, és az anyja lakásán megfőzte a meggyilkolt lány testrészeit, közölte Smith Megye seriffje, J. B. Smith.

Amikor a hatóságok megérkeztek a lakásba, megtalálták Shearer megcsonkított testét, egy fület, amely a tűzhelyen főtt egy fazék vízben, valamint a konyhaasztalon, egy tányéron emberi húst találtak, amelyből egy villa állt ki.”

Mielőtt a hollywoodi filmek és tv-műsorok hosszú kampánya divatosá tette volna

Christopher Lee McCuin

a faji keveredést, a szemérmes és tisztességes fiatal déli lányok Texasban fontolóra sem vették volna, hogy viszonyt kezdjenek egy fekete férfival, főleg nem egy büntetett előéletűvel. Akkoriban az embernek a hagyományok iránt érzett szeretete és hűsége – miként mondják – az anyatejjel öröklődött nemzedékről nemzedékre. Szinte minden fehér ember felismerte, hogy a különböző fajok között valódi különbségek vannak, és ezeknek a különbségeknek a létezése a dolgok természetes rendje.

Ha még mindig ez az erkölcsiség uralkodnék, Jana életben volna, mint ahogyan ezer és ezer olyan fehér nő élne az Egyesült Államokban, ill. világszerte, akiket a feketék erőszakoltak és gyilkoltak meg. Ehelyett az utóbbi néhány év során azt láhattuk, hogy fiatal fehér nők százezrei lettek verés, erőszak, kábítószer-függőségbe kényszerítés, fertőzés vagy gyilkosság áldozatai – a fekete férfiaknak köszönhetően.

Igen, már látom is magam előtt az összes egyenlőségelvű ember választát, aki ezt olvassa, hiszen a média már előre megszabta választukat. Azok az élő agyhalottak, akik soraimat olvassák, mantraszerűen kántálják, „minden fajon belül vannak jók és rosszak,” és „sok fehér férfi is bántalmazott már fehér nőket.” Kétségtelen, hogy mindkét állítás igaz. Minden fajban vannak jó és rossz emberek, és fehér férfiak is követtek már el bűncselekményeket nők ellen. Ám ezek a mantrák nem változtatják meg a faji csoportok közötti bűnözésbeli eltérések tényét.

Az FBI bűnözési adatai azt mutatják, hogy a feketék legalább tízszer erőszakosabbak, mint a fehérek, és valószínűleg sokkal inkább erőszakolnak, vernek vagy gyilkolnak meg nőket, mint a fehérek. A világ összes országában, ahol a bűnügyi adatokat faji csoportosításban is nyilvántartják, a feketék bűnözési mutatói sokkal nagyobbak, mint a fehérekéi. Ezen kívül a feketék maguk is sokkal nagyobb mértékben használják a kemény drogokat, mint a fehérek, így inkább ösztönzik vagy kényszerítik arra a fiatal, befolyásolható nőket, hogy ők is kerüljenek kapcsolatba az életüket elpusztító drogokkal.

A feketék sokkal nagyobb valószínűséggel fertőzöttek AIDS-el, tripperrel, szifilisszel és a szexuális úton terjedő egyéb betegségekkel, mint a fehérek. Nem arról beszélünk, hogy a feketék 50%-kal nagyobb valószínűséggel erőszakosabbak vagy betegséghordozók, bár már ez is elég ok lenne a fajok közötti keveredés elutasítására. Az olyan adatok, mint pl. az „50%-kal nagyobbak” talál mutatókhoz, hasonlóak azokhoz a százalékos mutatókhoz, amelyeket a rákos daganatoknak vagy a szív- és érrendszeri megbetegedéseknek a dohányzás hatására történő kialakulásával kapcsolatban említünk.

A feketék viszont 1000%-kal (10-szer) nagyobb valószínűséggel válnak bűnöző ragadozókká, mint a fehérek. Egy fehér tinédzser lány a feketék társaságában átlagosan 10-szer nagyobb eséllyel válik verés, ill. gyilkosság áldozatává, vagy fertőződik meg AIDS-el vagy más szexuális úton terjedő betegséggel, mint fehérek társaságában. A szexuális betegségekkel kapcsolatos veszély

a fehér férfiak és nők alkotta párosokhoz viszonyítva meglehetősen nagyobb a fekete férfiak és fehér nők alkotta párosok esetében. Így pl. ez a különbség 18-szor nagyobb arányú az AIDS, 31-szer nagyobb arányú a szifilisz és 44-szer nagyobb arányú a tripper esetében. Ez az egyes párokra vetítve 1800%-kal, 3100%-kal és 4400%-kal nagyobb veszély egész egyszerűen megdöbbentő! Ennek ellenére ne várja senki, hogy az egészségügy kormányzat vezetője tv-reklámokkal figyelmeztetni fogja a fiatal fehéreket a fajok közötti randevúzás és szex veszélyeire. A kormányzat és a média sokkal jobban aggódik amiatt, hogy rasszistának látszhat, semhogy megelőzze százezrenyi élet elvesztését vagy elrontását!

A fajok közötti randevúzás egészében véve megemeli a szexuális úton terjedő betegségek arányát a közösségben?

A fajok közötti randevúzás minden bizonnyal megemeli az AIDS, a szifilisz, a herpesz, a tripper és szinte minden szexuális úton terjedő betegség arányát. A CDC (Betegségmegelőző Központ) HIV-felügyeleti vizsgálatot folytat az 1980-as évek óta mind a mai napig. Amikor 2000-ben először bukkantam rá a CDC adataira, a fekete heteroszexuális férfiak 14-szer nagyobb valószínűséggel voltak HIV-pozitívak, mint a fehér heteroszexuális férfiak. Azóta a fajok közötti különbség a jelek szerint e téren is megnőtt, 2004-ben a feketék és fehérek HIV-fertőzési arányának mértéke a heteroszexuális férfiak esetében kb. 18,6-ra, a nők esetében 18,3-ra növekedett. Ennek jelentőségét annak fényében is figyelembe kell venni, hogy az USA-ban a nem-spanyol lakosságon belül a fehéreknek a feketékhez viszonyított aránya a 17-44 éves korcsoportban, 5,639 volt mind a nők, mind a férfiak esetében. Mellékesen, ugyanez az arány 2001-ben 5,791, 2002-ben 5,744, 2003-ban pedig 5,691 volt. Ráadásul, a feketék 31,1-szer nagyobb valószínűséggel fertőzöttek szifilisszel, és 44-szer nagyobb valószínűséggel fertőzöttek tripperrel, mint a fehérek.

(Forrás: „Szexuálisan Terjedő Betegségek Felügyelete 1997”; készítette az USA Egészségügyi és Népellátási Minisztérium Betegségkezelő és Megelőző Központjának SZTB Megelőző Osztálya; kiadva 1998 szeptemberében.)

A közelmúltban a San Francisco-i Állatkertben néhány embert szétmarcangolt egy tigris. Én most is biztos vagyok benne, hogy sok tigris nem jelent fenyegetést az emberekre, sok közülük hozzászokott, hogy emberek etetik és gondoskodnak róluk, és sokakban nincs ösztön arra, hogy emberi húst egyen vagy embereket támadjon meg. Bárki őszintén kijelentheti, hogy mind a tigrisek, mind az emberek között vannak jók és rosszak. Nyilvánvalóan vannak tigrisek, amelyek nem ártanak az embereknek, és számos olyan ember van, akik bántanak embereket. Mégis, azt gondolom, a legtöbb ember nem hagyná, hogy gyermeke egy egész délutánt egy tigrissel egy szobában töltsön.

Vannak egyes tigrisek, amelyek nem jelentenek veszélyt egy emberre, azon-

ban nyilvánvalóan nagyobb veszély fenyegeti a gyermeket egy átlagos tigris, mint egy átlagos ember részéről. Ha valaki megpróbálná ketrebe zárni az Ön gyermekét egy tigrissel, mondván, hogy az emberek sokkal több embernek ártottak már, mint a tigrisek, az illetőről nyilván azt gondolná, hogy elmebeteg és veszélyes. Ha Ön megpróbálná egy ketrebe zárni a gyermekét egy tigrissel az állatkertben, valószínűleg emberölési kísérlettel vádolnák.

Akár hajlandóak ezt elismerni az egyenlőségelvű emberek, akár nem, a feketék és a fehérek között drámai csoportkülönbségek vannak az erőszak, a kábítószer-használat és a betegségek tekintetében. Ezek a különbségek mély hatással vannak a fehérek biztonságára és jólétére egy feketék alkotta környezetben.

Ráadásul az is igaz, hogy az egyenlőségelvű emberek a feketék erőszakosságáért, kábítószer-használatáért és szexuális betegségeikért a fehéreket okolják. Azt mondják, hogy az éles különbségek mind a környezet következményei. Ez az érv ugyancsak veszt az erejéből, amikor felfedezzük, hogy a világon mindenhol, ahol nagy számú fekete él, még az olyan országokban is, ahol a fehéreknek nem sok befolyásuk van, hasonlóan nagy az erőszak, a bűnözés és a betegségek aránya. De még ha igazuk is lenne az egyenlőségelvűeknek abban, hogy a feketék erőszakosságát, kábítószer-használatát és betegségeit inkább a környezet okozza, mint a DNS, ez mit sem változtatna azon a tényen, hogy a feketék átlagosan véve sokkal veszélyesebbek, mint a fehérek.

Hogy tovább folytassuk tigrishasonlaltunkat, az az érvelés, hogy az embereknek nem kellene számításba venniük a feketék erőszakosságának, kábítószer-használatának és szexuális megbetegedéseinek nagy mértékét, hasonló ahhoz, mintha valaki azt mondaná Önöknek, nyugodtan tegyék gyermeküket a tigrisketrebe, mert a tigris erőszakos viselkedését a ketrec okozza! Bármi is az ok, változatlanul tény, hogy az Ön gyermeke sokkal nagyobb biztonságban lenne emberek, mint tigrisek társaságában. És ez a tényszerű megállapítás igaz a feketékre is, különösen, ha fiatal fekete férfiakról beszélünk.

Semmilyen örökségre vagy környezetre való hivatkozás nem változtat azon a tényen, hogy fehéreket helyezni feketék lakta környékre, fekete iskolákba járni vagy feketék látogatta bárókba vinni, ill. fehéreknek feketékkel folytatott kapcsolatokba kerülni veszélyes vállalkozás. A fehérek milliói fizettek már drágán e tény figyelmen kívül hagyásáért. A fehér gyerekek gyűlölettel, megfélemlítéssel, és erőszakkal szembesülnek a legtöbb fekete iskolában, ahol a szexuális, a kábítószerrel kapcsolatos és a viselkedési normák nagy mértékben különböznek a fehér csoportokban szokásosaktól. Sok idősebb fehér ember, aki egykor biztonságban élt a feketék szomszédságában, most már rettegésben él, mivel az integráció bűnözéssel és drogokkal terhes nyomor-nyegedékké alakította át lakókörnyezetét.

Az irányított média folyamatosan gonosz faji „diszkriminációról” beszél nekünk, ►

► ám elsiklik a felett a sokkal nagyobb emberi szenvedés felett, amely az erőszakos integrációt kíséri. Az anti-diszkrimináció nevében ártatlanok ezreinek halálát, milliók megverését, megerőszakolását vagy kirablását okoztuk. A fehér gyerekek millióit ítélték arra, hogy olyan iskolába járjanak, ahol fizikai támadásokkal és borzalmas tanulmányi környezettel szembesülnek. Ki mer felszólalni azok érdekében, akik elvesztették a legalapvetőbb emberi jogokat, a jogot az élethez, egészséghez, a vagyonhoz és a kulturális örökséghez?

Rick Rosenthal a Whitewater Films-től készített egy hamarosan mozikba kerülő új filmet, *Greta* címmel. A film főszereplője Hillary Duff. A színésznő vonzó és egészséges fehér lányt alakít, aki a nagyszülei tiltakozása ellenére faji románcba kezd egy fiatal fekete férfival, akit Evan Ross alakít. A fekete srácot úgy mutatják be, mint büntetett előéletű fiatalembert, de ez nem számít, mivel „jó a szíve”.

Hillary Duff a fiatal fehér lányok milióinak bálványa, akik odaadón követik filmjeit és zenéjét. Sok serdülőkorú lány akar úgy beszélni, öltözködni és viselkedni, mint ő.

Íme egy idézet a filmről az egyik hollywoodi blogból:

Hilary Duff popénekes játssza a főszerepet a fajok közti tinirománcban, a Greta-ban, amelyet New Jersey-i helyszínen forgatnak.

Duff egy pincéernőt alakít, aki beleszeret a munkahelyét jelentő étterem egyik becsvágó szakácsába (Evan Ross). Csak-hogy, amikor nyári kalandjuk egyre jobban elmélyül, felül kell kerekednie nagyszülei (Ellen Burstyn, Michael Murphy) aggodalmain, amelyek oka fiújának bűnöző múltja.

Rosenthal, akit barátai úgy jellemeznek, mint aki „rendkívül elkötelezett a zsidó közösség irányába”, a riportereknek elmondta, hogy „nagyon elégedett ezzel a mai Amerikának szánt morálitással.”

Rosenthal tényleg nagyon elégedett lehet a jó példával, amit a fiatal fehér lányoknak mutat: „szerez magadnak egy fekete fiút, pont, mint a bálványod, akit annyira imádsz, és ne aggódj, ha a fiú egy bűnöző, nagyszerű dolog ezt tenni. Végül is, ha Hillary Duff ágyba bújjik egy fekete fiúval, akkor ez bizonyosan örüldenél divatos dolog.”

Természetesen a való világban járni egy fekete fiúval gyakran nagyon veszélyes dolog, amely tragikus következményekhez vezethet. Az Egyesült Államokban az összes fekete férfi közel fele vagy börtönben van, vagy próbaidőn, ill. feltételes szabadlábon van valamilyen büncselekményért, és e körbe nem tartoznak bele sok fiatalok szülő lepecsételt feljegyzés vagy azok, akiket eddig még nem kaptak el. A tagadhatatlan tény az, hogy a fiatal fekete férfiak nagy átlagban bűnözők. És nem nagyobb rasszizmus, előítélet vagy gyűlölet rámutatni erre a tényre, mint azt állítani, hogy a tigrisek veszélyt jelenthetnek az emberekre. Ez a tudás nyilvánvalóan fontos azoknak a fehér embereknek, akik életben akarnak maradni, és azt akarják, hogy gyermekeik is életben, jó egészségben maradjanak.

Jana Shearer kisasszony a texasi Tylerből Rick Rosenthal elődeinek áldozata. Még mielőtt Rosenthal elkészítette volna egy filmet, amely arra bátorítja a fehér lányokat, hogy járjanak fekete bűnözőkkel, arra tanították, hogy helyénvaló és jó dolog fekete fiúkkal járni. Azt gondolta, hogy valami nagyszerű, sőt, nemes dolgot tesz, ha Christopher McCuin-nal jár. Arra tanították, hogy a faji tényező nem számít, az illetőnek még közelmúltbeli büntetett

előélete sem számít, hiszen kedvesen beszélt vele és úgy tűnt, hogy „jó szíve van”. Arra tanították, hogy gonosz dolog volna tőle, ha nem válna a barátjánővé, csak azért, mert fekete, vagy mert büntetett előéletű.

Így, járt vele, lefeküdt vele. Most pedig halott, és húsának egy része valószínűleg már a férfi részévé vált. És a nemzet, a családja és népe újabb fiatal lányt veszített el.

Manapság társadalmunkban már az az ember is érzéketlennek és nagyon is rasszistának minősül, aki tudomásul veszi ezeket a tényeket. A média azt mondja nekünk, hogy az is gonosz dolog, ha a feketék érzéseit már pusztán azzal is megsértjük, hogy egyszerűen szóba hozzuk a faji csoportok közötti különbségeknek e tényeit. Ám, ami még rosszabb, az az, hogy kényelmetlen érzésünk támad, ha megbeszéljük a fekete bűnözés arányait, vagy az, hogy sok ezernyi olyan fehér nő van, aki a függőség vagy a fizikai bántalmazás, az erőszak vagy a gyilkosság borzasztó fájdalmával néz szembe, vagy aki az AIDS hosszú és iszonyatos halálos ítéletét szenvedni el, csupán azért, mert olyan agymosáson ment át, hogy a fajok közötti párkapcsolatot kívánatosnak lássa.

A média azt mondja, hogy rasszista dolog rámutatni a nagyarányú fekete bűnözés tényeire. Ezzel szemben nem rasszista, hanem teljesen normális dolog a szülők részéről, hogy meg akarják előzni gyermekeik megerőszakolását, meggyilkolását, kábító-szer-függőségét vagy szexuális megbetegedését. Nem csoda, hogy a fehér szülők ellenzték az erőltetett integrációt és az erőltetett fajkeverő iskolai buszjáratokat. Tudják, hogy a többségében fekete iskolák igen sok veszélyes és korcs környezetet jelentenek gyerekeik számára. Bármely gyermekeivel tördő szülő valóban azt akarná, hogy a gyermeke olyan iskolába járjon, ahol az erőszak, a drogok és a szexuális betegségek aránya igen nagy, ill. az erőszakos, a nőket nem tisztelő és szexuálisan elkorcsosult bandázás és ennek rep-zenéje jelenti az uralkodó kultúrát? El kell-e ítélni azokat a fehér szülőket, akik biztonságban akarják tartani gyerekeiket?

Számos cikkben szót ejtettem már a zsidó szupremáciizmus hihetetlen jelenlétéről a tömegtájékoztatók egy részében. Hollywood gyakorlatilag egy zsidó kolónia, zsidó producerek, rendezők és írók hihetetlen nagy hányadával. Az olyan zsidó írók, mint Ben Stein és Neil Gabler azzal kérkednek, hogy a zsidók ugyan az amerikai lakosságának csupán 2%-át teszik ki, mégis közülük kerül ki a film- és tv-producerek 80%-a. Ezek a férfiak birtokolják és lényegében ők is irányítják a filmeket és a tv-t, de hasonló számokkal büszkélkedhetnek az írók és rendezők körében is. Neil Gabler könyve, az *An Empire of Their Own (Saját Birodalmuk)*, mindent elmond a címével. Ez valóban az „ő saját birodalmuk” és nem a miénk.

A Nemzetközi Filmdokumentáció Adatbázisa 1445 filmet sorol fel, amelyek „fajok közötti szerelmi történetet” mutatnak fel. Ezeknek a fehér más fajokkal való keveredését reklámozó filmeknek sokkal nagyobb hányadban zsidó a producere, rendezője vagy írója, mint amilyen mértékben a zsidók általában uralják Hollywoodot.

A fiatal nézők befolyásolására Sumner Redstone (igazi nevén Murray Rothstein) a Viacom-tól folyamatosan videoklipeket, valamint más olyan programokat közöl az MTV-n, amelyek fajok közötti párkapcsolatot és szexet reklámoznak. Még Rothstein gyerekeknek szóló kábelcsatornáját, a *Nickelodeont* is átítja a fajok közti keveredést támogató propaganda, amely már korai életkorukban reklámozza a gyermekek számára a fajok közötti párkapcsolatot, és

amely demonizál minden olyan fehér embert, aki ezt ellenzi.

Rothstein típusos szélsőséges zsidó, aki uralja Hollywoodot és a tömegtájékoztatót. De ő csak egyike annak a sok zsidónak, aki talán még nála is túlzóbb módon képviselteti magát a fajok közötti keveredést hirdető filmek reklámozásában, mint általában a filmek és a televíziózás területén. Ráadásul és korántsem mellékesen Redstone (Rothstein) az egyik legnagyobb támogatója Izraelnek. Márpedig ez az állam nem „multi-kulturális”, még kevésbé fajilag kevert ország állama, hanem a „Zsidó Állam.”

Az első nagyszabású film, amely reklámozta a fajok közötti párkapcsolatot, az *Island in the Sun* (1955) volt, amelynek producere a zsidó kommunista, Rossen volt. (Ő Rosen néven született Oroszországból bevándorolt zsidó szülőktől.) A 60-as években jelentős mértékben fokozták ez irányú kampányukat a *Találd ki, ki jön vacsorára!* című filmmel, amelynek producere George Glass és Stanley Kramer volt, írója pedig William Rose. A *Találd ki, ki jön vacsorára!* története szerint egy gyönyörű szőke fehér lány beleszeret egy fekete férfiba, aki történetesen Nobel-díjas orvos.

Íme hogyan írja le a *New York Times* 1991-ben a faji keveredést sugárzó filmek túltengését „A csók, az csak egy csók” című cikkben:

Jonathan Kaplan, a „A szeretet földje” rendezője azt mondja, hogy filmjének próbavetítésein a nézők azonnal reagáltak az általa „nem túlfűtött vagy fülledt”-ként jellemzett jelenetre, amelyben Michelle Pfeiffer és Dennis Haysbert ölelkeznek.

Ám Hollywood nem hagyhatta figyelmen kívül az 1960-as évek hatalmas társadalmi változásait. Sidney Poitier vált a vezető, átütő sikerű, fekete férfiszínészé. Bár az 1967-es film, a „Találd ki, ki jön vacsorára” témája a fajok közötti házasság volt, a filmben mindössze egyetlen szűzies csókra és egy színpad mögötti esküvőre került sor. Mr. Poitier karaktere pedig a tökéletesség mintaképe (vagy paródiája) volt: jóképű, briliáns és Nobel-díjas.

Az 1970-es évek elejére a fekete eszményképek átadták helyüket az ún. blaxploitation-nek (a feketéket agresszív, győztes hősként ábrázoló filmzsáner – a szerk.). A félelmetes Jim Brown szimbolizálta fekete erő – és egy rövid ideig a fajok közti szex (de nem házasság) virágzott a filmvászonon NY Times 1991

A *New York Times* által említett összes filmet zsidók írták. A legtöbb zsidó, aki kiemelkedett ezeknek a filmeknek a gyártásában, híres volt arról, hogy támogatta a zsidó szupremácista Izrael Államot. Stanley Kramer, ugyanaz az alak, aki a *Találd ki, ki jön vacsorára* című filmben arra ösztönzi a fehéreket, hogy feketékkel házassodjanak, első nagyszabású mozifilmjét céltudatosan Izraelben forgatta, hogy minden tőle telhetőt megtegyen Izrael támogatására, amely a zsidó nép megőrzésére kötelezte el magát. Álszentelkedését nemcsak, hogy nem fedte fel a média, ahhoz is keveseknek volt bátorsága, hogy felfedjék azokat a hazugságokat, amelyeket a fajok keveredését szorgalmazó filmek zsidó készítői használtak a fehér emberek, különösen a fehér nők agymosására. A *Scope*-ban publikáló egyik filmtörténész igen szűkszavúan fogalmaz, amikor a *The Great White Hope* című filmről ír:

„Ha valaki ezeknek az állításoknak a fényében közelebbről megvizsgálja a *The Great White Hope* című filmet, nyilvánvalóvá válik, hogy Ritt és a forgató-

könyvíró, Howard Sackler Johnson életéből azért válogatott ki, sűrített össze és talált ki történeteket, hogy létrehozzon egy liberális, humanista mítoszt egy embernek az igazságtalan rendszer ellen vívott küzdelméből, és így rávilágítson a fehér Amerika rasszizmusára...

Úgy ábrázolja őt, mint monogám embert és a faji előítélet áldozatát, Sackler figyelmen kívül hagyta Johnson életének más részleteit, különösen széptevését... Sackler így egy egyoldalú, regényessé stilizált elbeszélést készített, amely Johnson hősi jellegét hangsúlyozta, ahelyett, hogy bemutatta volna, hogy mi is történt valójában Johnson ügyében.”

Íme egy olyan eset, amelyben fehér nőket azzal befolyásolnak, hogy egy filmben a fekete férfiakat hűségeseznek, monogámnak, érzékenynek, ugyanakkor erősnek és férfiasnak ábrázolják – miközben a valóságban a főhős, akire a filmbeli karakter épül, maga is egy mihaszna szívtipró szoknyavadász volt. Ez hasonló azokhoz a fajok közötti keveredést ösztönző filmekhez, amelyekben OJ Simpson úgy mutatták be a fehér nők előtt, mint a leginkább kívánatos partnert. A reklámok igen kívánatosnak ábrázolták OJ-t, amint a fehér nők futkosnak utána. A *Kokain és a Kék szemek* című népszerű, televíziós filmben Simpson egy kedves felügyelőt alakít, aki gonosz bűnözők markából megment egy gyönyörű, kék szemű fehér lányt, miközben a való életben OJ Simpson vérszomjas bűnöző, aki brutálisan meggyilkolta fehér feleségét.

OJ Simpson

A Jim Brown főszereplésével készült, *100 Puska* című „blaxploitation” filmben a zsidó producer, Marvin Schwartz úgy ábrázolja Jim Brownt, mint erős és kívánatos partnert a főszereplő fehér szex-szimbólum, Raquel Welch számára, miközben a valóságban Brownt számtalan alkalommal idézték be a rendőrségre fehér nők megverése miatt, ill. egy alkalommal azért, mert ledobott egy német modellt egy kétemeletes erkélyről (NY Times, 2002. március 28, Jim Brown, fogoly a saját módján). A nők elleni fekete erőszak annyira átható, hogy a fajok közötti nemi kapcsolatot támogató filmek fekete sztárjai ellen gyakorta emelik a nők elleni erőszakos bánásmód vádját, miközben e sztárok kedves és érzékeny fekete szeretőket alakítanak a zsidók alkotta propagandafilmben.

Miként az a leghatásosabb propaganda esetében szokásos, a fajok közötti keveredést ösztönző zsidó filmek az évek során lassan indultak úriemberként viselkedő, bámulatosan briliáns és sikeres feketékről szóló valószínűtlen forgatókönyvekkel. Nagyon hasonlóan jártak el, mint OJ Simpson már említett filmes és tv-s képmásának kialakítása során. Ez az irányzat mára érte el természetes mélypontját a *Greta*-ban, amely a fiatal fehér lányoknak azt tanítja, hogy még óvatosságnak sem kell lenniük a fekete bűnözőkkel szemben.

A „Találd ki, ki jön vacsorára” moziba kerülése óta a zsidó filmek dömpingje dicsőítette a fajok közötti nemi kapcsolatok örömeit és mutatott ördögi képet azokról a fiúkról vagy lányokról, akik elutasítanak egy potenciális fekete szerető érdeklődését.

Ilyen filmeket tucat szám készítene, jó példa erre a 2007-es siker, a *Hajlakk*, ez a gonosz fehér-ellenes film, amelyben a fehéreket úgy ábrázolják, mint akik szadista erőszakot követnek el az ártatlan feketék ellen, és amelyben a főszereplő fehér nő az iskolájában uralkodó fekete kultúrához és zenéhez pártol. A filmben feltűnik egy igen gyönyörű szőke lány, aki felülkerekedik előítéletén, hogy a helyes dolgot cselekedje, és viszonyt kezdjen egy fekete fiúval. A *Hajlakkot* Adam Shankman rendezte, akinek életrajza „hagyományos zsidó neveltetéséről árulkodik.”

Miként azt Rick Rosenthal esetével szemléltettem, a zsidó-uralta hollywoodi filmes és szórakoztatóipar régóta élen jár a fehérek és a nem-fehérek közötti kapcsolatok reklámozásában, különösen azokat célozva meg, akiket a legfogékonyabbnak látják a fajok közötti keveredést szorgalmazó propagandára, vagyis a befolyásolható fiatal lányokat. Sok ilyen zsidó filmes és televíziós producer, rendező és író ezt úgy teszi, hogy eközben olyan zsidó szervezeteket támogat, amelyeknek programjai ellenzik a zsidók és nem-zsidók közötti házasságot. **Minden nagyobb zsidó szervezet rendelkezik valamiféle programmal annak megakadályozására, hogy zsidók nem-zsidókkal házasodjanak.**

Ugyanezek a hollywoodi zsidók lelkesen támogatják Izrael Államot, azt az országot, amelynek még olyan törvényei is vannak, amelyek törvénytelennek teszik egy zsidó és nem-zsidó házasságát. És azok számára, akik még mindig tudatlanok e témában, Izrael törvénye nem is egy tisztán valláson alapuló házassági korlátozás, hanem **genetikai alapú**. Izraelben ugyanis a vallásos zsidók szabadon összeházasodhatnak ateista zsidókkal, de **egyetlen zsidó sem vehet el hivatalosan egy nem-zsidót. Az izraeli zsidót alapvetően nem a vallása, hanem a származása határozza meg!** Ez a tény sokkoló lehet azok számára, akik ezt nem tudják. Remélem, hogy Önök, akik olvassák e sorokat, rájönnek arra, hogy miért nem hallottak erről eddig. Ugyanaz a zsidó-uralta média rejtette ezt el, mégpedig szántsándékkal az Önök tudomása elől, amely egyébként a fajok közötti keveredés bajnoka. És erre jó oka volt!

Felmerülhet Önökben néhány érdekes kérdés. Azoknak a filmeknek a százaiban, amelyek zsidó történelmi és jelenkori konfliktusokat mesélnek el, más nemzetekkel szemben, miért nem lehet soha „rosszfiúnak” ábrázolt zsidókat látni, miközben a nem-zsidók a pozitív hősök. Láttak már valaha olyan filmet, amelyben azok az igazán jó zsidók, akik a nem-zsidók pártjára állnak zsidó társaikkal szemben? Ugyanakkor messze nem ezt a témát lehet megtalálni számos olyan filmben, amely fehérek és nem-fehérek közötti konfliktusokat mutat be? **Bár híres zsidó történészek merészen hangoztatják, hogy 2000 éven át a zsidók uralták a világ rabszolga-kereskedelmét, különösen az Amerikába hurcolt afrikaiakét, miért beszél a média a rabszolgasággal kapcsolatban kollektív fehér büntudatról és soha nem szól kollektív zsidó büntudatról.**

Mondanom sem kell, hogy Hollywood már jóval az Oscar-díjas film, az *Exodus* előtt is nagyon támogatta a zsidó közösséget és a zsidó szupremácista Izrael Államot. Az *Exodus* hősi eposzá stílizálja a palesztin föld elrablását (annak a földnek a 90%-a,

amely most Izraelhez tartozik, a palesztinoké volt), a palesztin nép elleni terrort és brutális elnyomást, miközben létrehozták a zsidó szupremácista Izrael Államot. Láttak már egyetlen filmet is, amelyből kiderülne, hogy milyen bigott és rasszista minden nagyobb zsidó szervezet, mivel gyakorlatilag mindegyik rendelkezik olyan programokkal, amelyek megpróbálják megakadályozni a zsidók és nem-zsidók közötti házasságot, miközben szinte meg sem lehetne számolni azoknak a filmeknek a sokaságát, amelyek a fehér társadalmat mutatják „rasszisztának”.

Láttak már egyetlen olyan hollywoodi filmet, amely bemutatja, hogy Izrael szegregált állam, szegregált lakóházakkal, szegregált iskolákkal, zsidók és nem-zsidók számára elkülönített közösségekkel? De ezen kívül a zsidók által irányított média úgy állította be a fajilag elkülönített dél-afrikai apartheid államot, mint az ördög megtestesülését. A szegregált Izrael miért ússza meg? Vajon e tekintetben nyomra vezet-e Önöket a média irányítóinak személyazonossága?

Láttak már egyetlen olyan szerelmi történetet, amely felfedi azt a rosszindulatú gyűlöletet, amely egy olyan zsidóra sújt Izraelben, aki egy palesztinnal köt házasságot, vagy amely arra utal, hogy a házasság a zsidók és a nem-zsidók között illegális? Mindenki látta már a zsidók által létrehozott filmes sztereotípiát a bigott, csúnya és velejéig gonosz fehér emberről, aki ellenzi fia vagy lánya házasságát egy feketével. És milyen gyakran látják, hogy a média olyan zsidókat mutat be, akik gonosz és bigott alakként akarják megőrizni örökségüket?

Az olyan filmek, mint a *Greta* és a *Hajlakk* azt mutatják, hogy ezek a zsidó szupremácisták, uralva a médiát, hogyan tették divattossá a fehér lányok számára, hogy fekete fiúkkal járjanak. Tudniillik ugyanazokkal a pszichológiai fogásokkal, ahogyan új divatmárkákat tesznek vonzóvá a szemükben. A Nushawn Williams ügy példája lehet annak, hogy milyen kiterjedté vált ez a kór.

Williams egy fekete drogdíler és HIV-fertőzött volt (bírósi feljegyzések bizonyítják, hogy egyértelműen tudatában volt AIDS-fertőzésének). Szexuális viszonyba tudott keveredni legalább 100 fiatal fehér lánnyal, köztük 13 évesekkel is, a New York állam távoli részén található álmos kis fehérek lakta közösségben. Legtöbbjüket rászoktatta a kábítószer-használatra és tudatosan megfertőzött legalább 11 fiatal lányt (szinte mindegyik fehér) az AIDS vírussal. Ne várjanak egyetlen olyan filmet sem, amely bemutatná ennek a fekete bűnözőnek a romlottságát.

„A hatóságok 11 HIV-fertőzött tinédzserrel hozzák kapcsolatba egy férfi nevét

Megjelent: *New York Times*, 1997. október 28.

Egy 20 éves, HIV-fertőzött férfi (Nushawn Williams) kétségtelenül megfertőzött legalább 11 tinédzserkorú lányt New York állam nyugati részén az AIDS-t okozó vírussal, jelentették be a hatóságok tegnap, hozzátéve, hogy a férfi – vagy szexpartnerai – több, mint 50 további személyt fertőzhettek meg.

A lányok közül hat, köztük egy 13 éves, azután fertőződött meg, hogy a férfival egy teszt után közölték, HIV-pozitív, jelentették a hatóságok.”

Évekkel ezelőtt, amikor a fajok közötti házasság és szex még tabunak számított az amerikai társadalomban, és mielőtt Hollywood szex-szimbolumokat csinált volna a feketékből a médiában, a fehér nők fontolóra sem vették volna, hogy érintkezésbe ke-

rüljenek egy idegen fekete férfival az utcán, nemhogy az ágyban. És ha azok az idők nem adták volna át helyüket a mai romlott viszonyoknak, annak a 11 lánynak (és számtalan másinak) nem kellene szembenéznie az AIDS okozta hosszú és fájdalmas halállal.

Közvetlenül a faji keveredést szorgalmazó filmek és tv-műsorok vezettek a tucatnyi New York állambeli vidéki fehér tinédzser lány elrontott életéhez, és Ön kedves Olvasó bizonyos lehet benne, hogy ami Nushawn Williams esetében történt, újra megtörténik, aminthogy az is bizonyos, hogy amikor ezeket a sorokat olvassa, éppen további hasonló tragédiák történnek. A fehér nőket könyörtelenül és módszeresen tanítják arra, hogy a fekete férfiak a legkívánatosabb partnerek. Feketéket tesznek meg a filmek romantikus főhőseinek, gazdag fekete sportsztárokat és előadóművészeket mutogatnak folyton a legkívánatosabb fehér nőkkel. Ráadásul nemcsak, hogy pozitív színben tünteti fel a média a fekete férfiakat, de ha egy fiatal fehér nő visszautasítja egy fekete férfi érdeklődését, rasszistának s így a leghitványabb személynek bélyegzik. Az ilyen ragadozókkal szembeni természetes védekezéséről fosztják meg a fehér nőket az olyan zsidó szupremácisták, mint Rick Rosenthal.

Ennek a pestisnek egy másik gusztustalan eleme a pornográfia. A legbetegebb pornó számos formája terjedt el az Egyesült Államokban és számos egyetemi felmérés szerint már annyira átható, hogy szinte minden 10-ből 9 fiú és 3-ből 2 lány látott már három X-es korhatáros kemény pornófilmet vagy részleteket. A modern pornót áthatják a faji keveredés témái, és ebben a műfajban meghatározó a fekete férfi szőke fehér nővel. Könyvemben, a *Zsidó Szupremacizmusban* idézem Nathan Abrams professzor egyik cikkét a *Jewish Quarterly*-ből. A *Tripla E(x)tika* c. cikkben Abrams azzal kérkedik, hogy az ideggyűlölő zsidók hogyan hozták létre és terjesztették el a szó szerint három X-es pornóipart. Abrams a továbbiakban idéz egy vezető zsidó pornóst, aki elismeri, hogy a szóban forgó pénzen kívül „egy atavisztikus gyűlölet” motíválja őket a fehér keresztények és azok értékei iránt. Egyértelmű, hogy ez az aljas befolyás nemcsak azoknak a fehér nőknek a bemocskolásában játszott szerepet, akiket ebbe a szennybe csábítottak, de azoknak a fehér férfiaknak és nőknek is, akik ezeket nézve megromlottak és megmérgeződtek.

Ezt a közleményt a 21 éves Jana Shearer történetével kezdtem, egy fehér lányéval, aki megtapasztalta, hogy milyen „teljes” és mennyire kétséges örömmel jár egy fekete barát. Egy fekete bűnözővel, Christopher McCuinnal kezdett járni, aki később megölte, majd végül megfőzte, és kétségtelenül evett a húsából. Ez a rettenetes jelenet úgy hangzik, mint a kenyai Mau Mau rémtet-

tek, de most már egy olyan kis közösségben is megesik, mint a texasi Tyler.

Ha a zsidó szupremácisták, mint Rick Rosenthal utat kapnak, sokkal több olyan áldozat lesz, mint Jana Shearer. Naiv, fiatal lányok, akiket arra tanítottak, hogy a fekete bűnözők igen kívánatos fiúk. A rettenetes károk mellett, amiket ennek a viselkedésnek, a fajok közti szexnek és házasságnak a reklámozása okoz nagyszámú fehér nőnek, elpusztítja népünk genetikai és kulturális örökségét és eredeti jellegét is. Elpusztítja az örökséget, amely töretlenül öröklődött évezredekken keresztül, az értékes identitást, amit jogunkban áll megőrizni. Nem véletlen, hogy a nem-zsidók fajkeveredésének legnagyobb reklámozói a zsidó szupremácisták, akik állhatatosan terjesztették saját örökségüket évezredekken keresztül.

Semmi nem mutathatja világosabban a zsidó szélsőségesek kimondhatatlan gonoszságát, mint hogy a mi fajunk értékes fiatal nőit állították bemocskolás és sérelmek célpontjává. Ne tévesszék meg Önöket az olyan producerek, mint Stanley Kramer és Rick Rosenthal. Ők népünk alapvetően gonosz ellenségei, akik felelősek ártatlan fiatal fehér nők ezrei ellen elkövetett szörnyű bántalmazásokért. És ahogyan népünk e gyermekeit elpusztítják, úgy pusztul el az az értékes genetikai örökség is, amelyet az európai népek számtalan generációja hagyott rájuk.

A harcunk nem valamiféle kormányzati vagy gazdasági értelmiségi elmélet körül zajlik.

Mai küzdelmünk népünk alapvető túléléseért folyik.

Fivéreink és nővéreink szörnyű bemocskolásának és bántalmazásának megállításáról szól.

Önök, akik még mindig az oldalvonalon állnak –

Mennyi ideig nem tesznek még semmit, miközben fajunk csodálatos asszonyait megmérgezik és bemocskolják?

Mikor szentelnek sokkal többet idejükből és pénzükből a saját szeretteik, saját népük fennmaradásának?

Harcunk az ártatlanok védelméről, a gyermekeink megóvásáról szól.

Népünk megnevesítéséről és annak a lealacsonyításnak a teljes visszautasításáról, amit a média urai és a kormányzat irányítói ajánlanak.

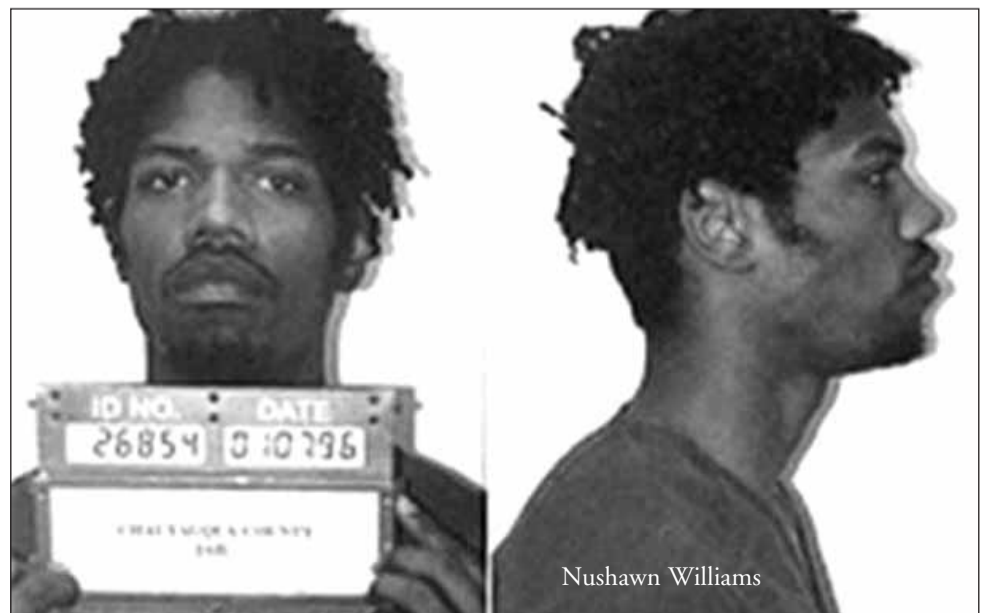
A szabadságról és az örökségről, a szépségről és szerelemről.

Legjobbaink életünk minden napján újra elkötelezik magukat ennek a harcnak.

Nem csatlakozik hozzám ebben az igazságért vívott világméretű harcban? Nem áll ki a népéért?

Nemde csakis mai tetteinkkel nyújthatunk fényes jövőt a gyermekeinknek?

(Ford.: Horváth Barbara)

Nushawn Williams

Mark Weber:

BUCHENWALD: LEGENDA ÉS VALÓSÁG

Széles körben Buchenwaldot a háború alatti Németország egyik leghírhedtebb „haláltáborának” tekintik, jóllehet ténylegesen ennek a gondosan kidolgozott képnek nem sok köze van a valósághoz. Ma, több mint 60 évvel a második világháború befejezése után a tábor megérdemel egy másmilyen, objektívebb szemléletet.

Története és funkciója

A buchenwaldi koncentrációs tábort erdős dombvidéken, Weimar közelében létesítették, így a háború után Kelet-Németországhoz tartozott. A tábor 1937 júliusában nyílt meg. A háborús évekig majdnem minden táborlakó hivatásos bűnöző vagy politikai fogoly volt (legtöbbjük szenvedélyes kommunista). Mintegy 2300 buchenwaldi fogoly részesült amnesztiában 1939-ben Hitler 50. születésnapjának tiszteletére.

A háború kitörésekor, 1939 szeptemberében a táborban 5300 fogoly volt. Ez a szám 1943 elejére lassan 12 000 főre szaporodott, majd rohamosan növekedett, annak következtében, hogy sok külföldi munkást, különösen lengyeleket, ukránokat és oroszokat fogtak munkára a haditermelés érdekében.

A háborús évek alatt Buchenwald kitért a Német Birodalom nagy részein szétszórta több mint 100 csatlakozó gyár, bánya és műhely hatalmas komplexumává. Közülük a legfontosabb a Dora földalatti gyár volt, amely V-2 rakétákat gyártott. 1944 októberében ebből a gyárból nőtt ki a független Nordhausen (Mittelbau) tábor.

Sok ezer zsidó érkezett 1944-ben és 1945-ben Magyarországról és különböző keleti táborokból Buchenwaldba. Sokukat vasúton szállították ide Auschwitzból és más táborokból, amelyeket a Vörös Hadsereg előrenyomulása fenyegetett.

A foglyok száma a háború utolsó hónapjaiban óriási mértékben megnőtt: 1943 novemberében 34 000, 1944 áprilisában 44 000, 1944 augusztusában 80 000 fővel nőtt a létszám. A növekedés a csúcspontját 1945 februárjában érte el, amikor 86 000 fő zsúfolódott be a súlyos mértékben túlnépesült táborba. Csaknem 30 000 főt elszállítottak Buchenwaldból az amerikai csapatok megérkezése előtti héten. Összesen 239 000 személyt internáltak a táborba 1937 és 1945 áprilisa között.

A parancsnok és a felesége

Az első parancsnok, *Karl Koch*, 1937-től 1942 végéig töltötte be a tisztét a táborban, majd áthelyezték őt Majdanekbe. Hírhedten brutális, korrupt vezetőnek bizonyult, gazdagságát a foglyoktól ellopott értéktárgyakkal növelte. Ezeket a foglyokat azután meggyilkoltatta, hogy a lopásai nyomát eltüntesse. A tábor orvosa, *Dr. Waldemar Hoven*, Koch-hal és a táborban lévő földalatti kommunista szervezettel együttműködve számos foglyot megölt. Kochot végül gyilkosság és korrupció vádjával egy SS-bíróság elé állították, bűnösnek találták és kivégezték.

Felesége, Ilse, férje számos bűnének részese volt, de az a fantasztikus vád, hogy lámpaernyőket és más tárgyakat készített a meggyilkolt foglyok bőréből, hamis volt. Ezt a vádat ellene az amerikai ügyészek emelték az egyik nürnbergi per alkalmával.

Lucius D. Clay tábornok, aki 1947-1949 között az Európában állomásozó amerikai erők főparancsnoka és Németország amerikai megszállási zónájának katonai kormányzója volt. 1948-ban gondosan felülvizsgáltatta *Ilse Koch*-nak az emberi bőr felhasználásával kapcsolatos ügyét, és úgy találta, hogy bármilyen más bűncselekményeket követett is el az aszszony, a lámpaernyőkkel kapcsolatos vád alaptalan. Az életfogytiglani börtönbüntetést 4 évi szabadságvesztésre enyhítette, és így tájékoztatta a washingtoni Hadügyminisztériumot: „Nincs meggyőző bizonyíték arra, hogy ő [Ilse Koch] azért választott ki foglyokat kivégzésre, hogy tetovált bőrre tegyen szert, vagy hogy bármilyen, emberi bőrből készült tárgyat birtokolt volna.” 1976-ban így emlékezett vissza az ügyre:

„Bíróság elé állítottuk Ilse Kochot... Életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, de én azt három [négy] évre enyhítettem. A sajtónk korántsem örvendett ennek. Ilse Koch-ot az tette tönkre, hogy egy vállalkozó szellemű riporter, aki elsőként látogatta meg az otthonában, azt a 'gyönyörű' nevet adta neki, hogy 'Buchenwald szajhája', és miután néhány fehér lámpaernyőt talált az asszonnánál, azt írta a lámpaernyőkről, hogy emberi bőrből készültek. Nos, valójában az derült ki, hogy az ernyők kecske-

bőrből készültek, de a perén még emberi bőrről volt szó. Szinte lehetetlennek bizonyult számára, hogy tisztességes perben részesüljön.

...A németek elfogták és 12 évi börtönre ítélték a saját népével szemben tanúsított bánásmódjáért. De az valójában nem volt háborús bűn a szó szigorú értelmében.

És ezek olyan dolgok voltak, amikkel mindig foglalkoznunk kellett.”

A foglyok: élet és halál

Nem kérdéses, hogy sok kegyetlenséget követtek el a buchenwaldi foglyok ellen. Mindazonáltal azok legnagyobb részét nem a német SS-őrök, hanem a táborban lévő földalatti kommunista szervezet követte el, amely 1943 után majdnem teljes belső hatalomra tett szert. Ezt a figyelemre méltó körülményt megerősítette az egyik 1945 áprilisából származó amerikai katonai titkosszolgálati dokumentum, amelynek címe: „Buchenwald: előzetes jelentés”. Ez a bizalmas elemzés titkosított maradt 1972-ig.

Alfred Toombs, katonai titkosszolgálati főnök egy rövid bevezetésben ezt a titkos jelentést „az egyik legjelentősebb számvetésnek” nevezte, „amelyet eddig leírtak a náci Németországon belüli életről”, mert ez „elmondja, hogy maguk a [buchenwaldi] foglyok szerveztek halálos terrort a náci terroron belül”. Toombs hozzátette, hogy a jelentés általában vett pontosságát a titkosszolgálatától független források is megerősítették.

Buchenwaldi fiúk a 40-es években

Mivel a háborús évek alatt nagyszámú külföldi érkezett a táborba, a kevés személyzettel rendelkező SS szükségesnek találta, hogy a tábor irányításának egyre nagyobb részét adja át maguknak a foglyoknak. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy 1943-tól kezdve a jól szervezett és fegyelmezett kommunista foglyok szervezete vette át a tábor belső tevékenységének irányítását. Ahogy a jelentés kifejtette:

„A bizalmiaknak széles körű hatalmuk volt fogolytársaik felett. Először csaknem teljesen német bűnözők közül választották ki őket. Ez az időszak 1942-ig tartott. Ezután azonban fokozatosan a kommunisták kezdték átvenni ennek a szervezetnek az irányítását. Ők voltak a legrégebbi foglyok: 10-12 évet töltöttek koncentrációs táborokban... Feltűnő makacssággal összetartottak, míg a bűnöző elemek csupán a maguk egyéni jólétével törődtek, és nem fűzte őket össze csoport-összetartás. A kommunisták kiváló fegyelmet tartottak, és bizonyos irányítást kaptak a táboron kívülről. Tudásuk és műszaki képzettségük volt a táborban működtetett iparágak irányítására.

Előretörésüknek ellenálltak a bűnözők, de őket fokozatosan kiküszöbölték a hatalomból, részben megfélemlítéssel, részben az SS-őrök segítségével. Számos bűnözőt ölt meg ütlegetéssel, akasztással, a szívükbe adott fenol-injekciókkal, vagy a vénájukba adott levegő- vagy tejjinjekciókkal. Az injekciók a tábor orvosának, [Hovennek] voltak a specialitásai, aki a kommunista részleg támogatójává vált.

A bizalmi szervezet legfőbb pozícióin kívül számos kommunista „erődítmény” volt a tábor irányításában. Az egyik ilyen volt az élelmezési szervezet, amelyen keresztül a kedvezményezett csoportok kielégítő mennyiségű fejadagokat kaptak, míg másokat éhezettek. A másik a kórházi szervezet volt, amelyet majdnem kizárólag kommunisták irányítottak. A kórházi berendezéseket nagyrészt a párttagjaik kezelésére fordították. További kommunista erősség volt az értéktárgyak őrzőhelye... Minden német bizalmi jó ruhát és számos más értéktárgyat ka-

pott. A kommunisták Buchenwaldban, akik 10-12 évet töltöttek koncentrációs táborokban, úgy öltözködtek, mint a sikeres üzletemberek. Néhányan bőrdzsekit és kis kerek német tengerész-sapkát viseltek, láthatóan a forradalom egyenruháját.”

Mindezek eredményeként:

„...hullahegyek vagy éhező, vezetés nélküli emberek rendezetlen csőcseléke helyett az amerikaiak [akik a tábort elfoglalták] fegyelmezett és hatékony szervezetet találtak Buchenwaldban. Ez kétségtelenül az önjelölt tábori bizottságnak tulajdonítható, egy majdnem teljesen kommunista csoportnak, a német politikai vezetők uralma alatt.

...A bizalmiak, akik idővel csaknem kizárólag német kommunisták voltak, élet és halál uraivá váltak összes többi rabtársuk felett... A kommunista bizalmiak közvetlenül felelősek a brutalitások zöméért, amit Buchenwaldban elkövettek.”

A jelentés azt állította, hogy a kommunista blokkparancsnokok személyesen ütlegettek a felügyeletük alá tartozó személyeket, és „bizonyos alkalmakkor – nyilván saját kezdeményezésükre – arra kényszerítettek egész blokkokat, hogy órák hosszat mezítláb álljanak a hóban.” A kommunisták megölték sok lengyel foglyot, akik nem akarták alávetni magukat az ő irányításuknak. A francia foglyokat arra kényszerítették, hogy engedjék át nekik a vöröskeresztes csomagok ezreit. A jelentés név szerint említ néhány különösen kegyetlen kommunista táborvezetőt.

A dokumentum megerősítette, hogy a tábor orvosa, Dr. Hoven, fontos szövetséges volt a kommunistáknak, és halálos injekciókkal ölt meg számos bűnözőt és kommunistaellenes politikai foglyot. Az egyik SS vizsgálati csoport leleplezte Hoven háború alatti tevékenységét és a gyilkosságokért halálra ítélték. Mindazonáltal a háború alatti kritikus orvoshiány miatt 18 hónapi börtönben töltött idő után a halálbüntetését ideiglenesen felfüggesztették. A háború után a kommunisták megpróbálták védeni szövetségesüket, de Hovent másodszor is halálra ítélték. Egy amerikai katonai bíróság ítélte el, majd 1948-ban felakasztották.

A táborban lévő kommunisták szoros kapcsolatokat tartottak fenn a jól szervezett, „külső” kommunistákkal. „Buchenwaldból egy fogoly rendszeresen kijárt kapcsolatot létesíteni egy kommunista futárral, aki híreket és utasításokat hozott. A kapcsolatot tartó ember, akit kötött a Párthoz való hűség, sohasem használta ki az alkalmat, hogy megszökjön.” A táborban lévő kommunista katonai szervezet 3 gépfegyverrel, 50 puskával és számos kézigráttal rendelkezett. A német kommunisták jobban éltek, mint bármely más csoport. A jelentés megjegyezte: „Még most is megkülönböztethetőek a többi fogolytól rózsás arcszínük és kitűnő egészségi állapotuk alapján, noha sokkal tovább voltak koncentrációs táborokban, mint mások.”

Végül a jelentés szerzői óva intenek attól az egyszerűsítő, naiv felfogástól, miszerint az egykori foglyokban meg kell bízni és támogatni kell őket, csak azért, mert német táborokban voltak internálva. „Egyesek közülük egész Európából, illetve Németországban tartózkodó külföldi munkásokból kikerülő tényleges 'banditák', akiket lopás miatt tartóztattak le... Ők olyan lealjasodott emberi lények, hogy rossz rájuk nézni. Könnyű elfogadni azt a náci elméletet, hogy itt emberalatti lényekről van szó.”

A kelet-berlini, kommunisták által működtetett „Nemzetközi Buchenwald Bizottság” egy könyvet tett közzé 1961-ben, amely büszkén ismerteti a táborban kifejtett kommunista földalatti tevékenységet. A kommunisták egy földalatti tábori újságot szerkesztettek, működtettek egy illegális rádióadót, egy foglyokból álló zenekart (amely kommunista dalokat játszott), egy nagy könyvtárat, sőt egy katonai szervezetet is. Kommunista összejöveteleket rendeztek, és a német haditermelést széleskörűen szabotálták.

Az egykori buchenwaldi fogoly, a zsidó *Ernst Fedem*, a háború után kifejtette, hogy a kommunista tábori szervezet együttműködött az SS-szel, annak érdekében, hogy növelje hatalmát és kiküszöbölje ellenfeleit a nem-kívánatos személyeket. Emlékeztetett arra, hogy a kommunista tábori szervezet zsidó szekciójának vezetője, *Emil Carlebach* teljesen nyíltan kijelentette, hogy számára csak a [kommunista] barátai számítanak, és mindenki más elpusztulhat. Beszámolt arról, hogy tanúja volt az 1942-től 1945-ig blokk-parancsnok szerepet játszó Carlebach két brutális cselekményének.

Egyik esetben előidézte egy zsidó fogolytársának halálát, mert az rosszul bánt a foglyokkal a másik táborban. Egy másik alkalommal személyesen vert agyon egy idős zsidót, mert az kényszerűségből a barakkban végezte el a szükségét.

Hasonlóképpen az egyik angol, aki 15 hónapot töltött Buchenwaldban, a háború után arról számolt be, hogy a kommunista tábori szervezet úgy gondolta, hogy különösképpen nem érdemes arra törekedni, hogy a zsidó foglyok életben maradjanak.

Az újabb években bizonyos homoszexuális szervezetek azt állították, hogy a német koncentrációs táborokban a homoszexuálisok ezreit módszeresen semmisítették meg. Noha az igaz, hogy sokukat internálták, mint bűnözőt, de egyetlen homoszexuálist sem öltek meg a németek pusztán a homoszexualitás okából. Arra is érdemes emlékezni, hogy az 1930-as és 1940-es években a homoszexuális magatartást utálatos bűncselekménynek tekintették a világ legnagyobb részében, az USA-t is beleértve.

Az egyik egykori buchenwaldi fogoly így emlékezett 1981-ben: „...A homoszexuálisokat elnyomták a náciak a maguk szociális erkölcsi felfogása miatt...Ugyanakkor Buchenwaldban sokat közülük nem a náciak öltek meg, hanem a politikai foglyok [kommunisták], mégpedig a homoszexuálisok agresszív, támadó magatartása miatt.”

A mindennapi körülmények sokkal jobbak voltak, mint ahogyan azt a leírások sejtetni engedik. A foglyok havonta kétszer kaphattak és küldhettek levelet vagy postai levelezőlapot. Kaphattak pénzt kívülről. A foglyokat meg is fizették munkájukért egy speciális tábori pénzzel, amelyet felhasználhattak: különféle cikkeket vehettek érte a tábori kintinban. Szabad idejükben futballozhattak, kézilabdázhattak és röplabdázhattak. Szombaton és vasárnap futballmeccseket játszhattak a tábor játszótérén. Egy nagy tábori könyvtár különféle könyvekkel szolgált. A mozi nagyon népszerű volt. Voltak színházi előadások is, és zenei csoportok rendszeresen koncerteztek a központi udvaron. Egy tábori bordély, amely 15 prostituáltat alkalmazott, hozzáférhető volt sok fogoly számára.

Megsemmisítő gyár?

Amikor 1945 áprilisában az amerikaiak megérkeztek Buchenwaldba, a beteg foglyok százait és számos temetetlen holttestet találtak a táborban. Ezekről a rémisztő jelenetekről készített horror-fényképek azonnal körbejárták a világot, és azóta szüntelenül újra másolják e fényképeket, azt a benyomást keltve, hogy Buchenwald egy ördögi tömeggyilkosság központja volt.

Az amerikai kormány bátorította ezt a benyomást. Az amerikai hadsereg elkészítette Buchenwaldról szóló jelentését az Európában állomásozó szövetséges csapatok főhadiszállása számára, és 1945 áprilisában nyilvánosan kijelentette, hogy a „tábor kiűzése szerint” „megsemmisítő gyár” volt.

Mindazonáltal a felszínen kézenfekvőnek látszó jellemzés teljesen hamis. A Buchenwaldban meghaltak nagy többsége a háború utolsó hónapjaiban pusztult el. Ezek betegségben haltak meg, amit gyakran súlyosított a rosszul tápláltság, az életben tartásukra irányuló, száznál is több elégtelen erőfeszítés ellenére. Ők nem egy „megsemmisítési” programnak, hanem annak a borzalmas túlzásfoltágnak, súlyos élelemhiánynak és az orvosi ellátás olyan nagyfokú hiányának az áldozatai, amiket Németországban a háború viharos utolsó szakaszában a rend általános összeomlása idézett elő.

A háború e közvetett áldozatainak túl sok fogoly egészséges maradt. B. M. McKelway röviddel az amerikai hatalomátvitel után mint az amerikai újságírók és kiadók csoportjának egyik tagja megtekintette Buchenwaldot. Útjairól így számolt be: „Azt tapasztaltuk, hogy a foglyok közül sok százan egészségesnek mondhatók, míg mások vérhasban, tifuszban, tüdővészben és más betegségekben szenvedő élőhalottak.”

Az egyik szembeötlő jele annak, hogy Buchenwald nem volt „megsemmisítő” tábor, az a tény, hogy bizonyos internáltak munkaképtelen gyerekek voltak. Az ezer főre becsült, 2-16 éves gyermekeket két különleges gyermek-barakkban szállásolták el. Zsidó gyermekek szállítmányai 1942-től 1945-ig érkeztek Buchenwaldba. Bizonyos gyermekek 1943-ban Auschwitzból jöttek. A későbbiekben zsidó gyermekek érkeztek Magyarországról és Lengyelországból. Az USA hadseregének 1945. április 24-i, bizalmas jelentése megjegyezte: „A legmeglepőbb a gyermekeket látni, akik szaladgálnak, visítoznak és játszanak.”

Harminc évvel a háború után még a hírhedt „náciadász” Simon Wiesenthal is elismerte: „Nem voltak megsemmisítő táborok német földön.”

A gázkamra-hazugság

Buchenwalddal kapcsolatban a háború után elterjedt hazugságok közül talán az a vád volt a leginkább rosszindulatú, hogy a németek ott a foglyokat megsemmisítették a gázkamrákban. Egy hivatalos francia kormányjelentés, amelyet a Nürnbergi Törvényszék elé terjesztettek, mint a vád bizonyítékát, fantáziadúsán állapította meg: „Mindenről gondoskodtak, a legkisebb részletekig. Buchenwaldban, 1944-ben egy vasútvonalat meghosszabbítottak úgy, hogy a deportáltak azonnal vihették a gázkamrába. Bizonyos [gázkamrák] olyan padlója volt, amely megbillent és a holttesteket közvetlenül irányította a krematórium kemencéjébe.” A Nürnbergi Per brit fővádlója, Sir Hartley Shawcross záróbeszédében kijelentette: „A gyilkolást a gázkamrákban és a krematóriumok kemencéjében úgy végezték, mint egyfajta ipari tömegtermelést.” Buchenwaldban ugyanúgy, mint más táborokban.

Az egyik francia pap, Georges Henocque, a Saint-Cyr-i Katonai Akadémia egykori lelkésze, 1947-ben közzétett könyvében azt állította, hogy megsemmisített belülről egy buchenwaldi gázkamrát, amelyet részletesen leírt. Ezt a különleges történetet úgy szokták idézni, mint az olyan holocaust-hazugságok jó példáját, amelyeket még tekintélyes személyiségek is képesek voltak kitalálni.

Egy másik francia pap és egykori fogoly, Jean-Paul Renard, hasonló kijelentést tett a táborról röviddel a háború után közzétett könyvében: „Láttam a foglyok ezreit bemenni a zuhanyzóba. Folyadék helyett fulladást okozó gáz áradt föléjük.” Amikor az egykori francia buchenwaldi fogolytársa, Paul Rassinier kimutatta a papnak, hogy nem volt gázkamra a táborban, Renard így felelt: „Ez igaz, de ez csak beszéd-fordulat..., és mivel ezek a dolgok valahol léteztek, ennek nincs jelentősége.”

A magyarországi zsidó író, Lévai Jenő, 1948-ban megjelent könyvében azt a vádat állította, hogy a németek a magyarországi zsidók tízezreit öltek meg gázkamrákban.

Egy széles körökben terjesztett füzet, amelyet a zsidó B'nai B'rith Rágalmazásellenes Ligája adott ki, szintén azt a mesét terjesztette, hogy embereket gázosítottak el Buchenwaldban.

1960-ban hivatalosan megállapították, hogy a buchenwaldi elgázosítási történet mese. Ebben az évben Martin Broszat, a müncheni Hitler-ellenes Kortárs Történelmi Intézet részéről konkrétan kijelentette, hogy nem volt egyetlen elgázosítási eset sem Buchenwaldban. A. S. Balachowsky professzor, a Francia Intézet tagja hasonlóképpen kijelentette 1971 novemberében: „Szeretném megerősíteni az Önök számára, hogy gázkamra mint ilyen nem volt Buchenwaldban...” Konilyn Feig holocaust-író beismerte a „Hitler gázkamrái” című könyvében, hogy Buchenwaldban nem volt gázkamra. Napjainkban egyetlen komoly történész sem állítja már, hogy ott gázkamrák voltak.

Hányan pusztultak el?

A Buchenwaldban a német uralom alatt elpusztult személyek számának becsült értéke félelmetesen különböző. Az egykori fogoly Elie Wiesel, 1986-os Béke-díjas, termékeny zsidó író szerint: „Buchenwaldban naponta 10 000 zsidót küldtek a halálba.” Sajnos, ez a zabolátlanul felelőtlen megállapítás ezen ember retorikájának egészére is jellemző, akit az USA kormányzata a hivatalos Holocaust Emlékpólok Tanács fejevé választotta.

A World Book Encyclopedia 1980-as kiadása azt állította, hogy „több mint 100 000 ember” halt meg a táborban. Az Encyclopedia Judaica 56 549-re tette a számot. Raul Hilberg, az Encyclopedia Americana 1982-es kiadásában azt írta, hogy „több mint 50 000 ember halt meg a Buchenwald-komplexumban”.

Az USA hadseregének 1945. április 24-i (fentebb idézett), hírszerzői jelentése megjegyezte, hogy az anyakönyvezett ösz-

Az amerikai katonák bevonulása Buchenwaldba 1945 áprilisában

szes halálesetek száma 32 705 volt. Az USA kormányának 1945. júniusi, részletes, Buchenwaldról szóló jelentése az elhalálozások összes számát 33 462-re tette. A halottak közül több mint 20 000 a háború kaotikus utolsó hónapjaiban halt meg.

A mértékadó arolseni Nemzetközi Nyomozó Szolgálat, a Nemzetközi Vöröskereszt fióktintézménye 1984-ben megállapította, hogy Buchenwaldban a dokumentált (zsidó és nem-zsidó) halálesetek száma 20671 volt, míg Dora-ban (Mittelbau) további 7463.

Noha még ezek az alacsonyabb számok is sajnálatosan nagyok, fontos tudatosítani, hogy a Buchenwaldban elhalálozottak nagy többsége egy katasztrófális háborúnak és nem a német politikának szerencsétlen áldozata volt. Ráadásul a meggyilkoltak legnagyobb részét a földalatti kommunista tábori szervezet rendelkezésére gyilkolták meg. Több száz fogoly esett a szövetséges bombatámadások áldozatául.

A központi táborhoz közeli nagy lőszergyár ellen végrehajtott egyik légitámadás alkalmával a brit bombázók 750 személyt öltek meg (közöttük 400 foglyot).

Amerikai és szovjet kegyetlenkedések

Buchenwald 1945 áprilisában amerikai kézre került. Az ott maradt 80 német őrt és tábori funkcionáriust rövid úton meggyilkolták. A foglyok brutálisan agyonverték a németeket, időnként az amerikai katonák segítségével és bátorításával. Hat fiatal németet ujjongva vertek agyon. A foglyok amerikai dzsipeket is igénybe vettek, a közeli Weimarba autóztak, ahol találmásra kiválasztott német polgári személyeket fosztottak ki és gyilkoltak meg.

A háború után a szovjet titkosrendőrség Buchenwaldot mint koncentrációs tábort a „potenciális osztályellenségnek” és más „lehetőségei szerint veszélyes” német polgári személyeknek őrzésére használta fel. 1949 szeptemberében, több mint négy évvel a háború befejezése után még mindig 14 300 fogoly volt a „speciális táborban”. (Mialatt Buchenwald német ellenőrzés alatt állt, 1943 májusáig a fogolylétszám nem érte el a 14 000-et.) A körülmények borzalmasok voltak. Még a németországi koncentrációs táborok felügyeletével megbízott Merkulov tábornok is elismerte a rend és tisztaság súlyos hiányosságait Buchenwaldban. Legalább 13 000, de lehet, hogy 21 000 személy halt meg a szovjet felügyelet alatt álló Buchenwaldban, miközben ebben a hírhedt háború utáni táborban egyikük sem volt sohasem halálra, vagy rossz bánásmódra ítélve. Az egyik egykori fogoly ezekkel a szavakkal írta le „borzalmas elzártágának, megaláztatásának és vallatásának öt évét” a szovjet vezetés alatti táborban.

„Az emberek csupán számok voltak. A méltóságukat tudatosan lábbal taposták. Irgalmatlanul éheztek, és a tüdővész emésztette őket, amíg csak csontvázak nem voltak. A megsemmisítési folyamat, amint ez évtizedeken keresztül jól vizsgálható volt, módszeresen folyt le. A foglyok sírása és fájdalmas panasza még mindig visszhangzik a fülemben, valahányszor előjön a múlt az álmatlan éjszakáimon. Reménytelenül kellett figyelniük, hogy az emberek a terv szerint úgy pusztulnak el, mint megsemmisítésre szánt állatok.

Sok névtelen ember került be az NKVD megsemmisítési mechanizmusába az 1945-ös összeomlás után. Ezeket az úgynevezett felszabadulás után úgy terelték össze, mint a szarvasmarhákat. Ezek az emberek csak vegetáltak a sok koncentrációs táborban. Sokukat módszeresen halálra kínozták. Egy emlékművet építettek velük a buchenwaldi koncentrációs tábor halottaiért. A halálos áldozatok számát a pusztai elképzelés alapján határozták meg. Szándékosan csak az 1937-1945-ös időszak áldozatait tisztelték meg. Miért nincs emlékmű az 1945-1950 közötti időszak halottainak tiszteletére? Számítatlan tömegsír ástak a tábor körül a háború utáni időszakban.”

A háború utáni „Német Demokratikus Köztársaság” urai elképesztő képmutatásként a buchenwaldi tábor területét egyfajta evilági szentéllé alakították. Minden évben százerek látogatják a múzeumokkal, harangtoronnyal, monumentális szoborral és eléggé ironikus módon a „fasizmus áldozatainak” szentelt emlékművekkel zsúfolt helyet. Semmi sincs, ami emlékeztetné a látogatókat az elfelejtett németek ezreire, akik nyomorúságos módon pusztultak el a háború utáni években, amikor a tábort a szovjetek működtették.

Buchenwald története, amely gyakorlatilag hasonló az összes német háború alatti koncentrációs tábor történetéhez, az egész holocaust-mese mikrokozmosza. Buchenwald széles körben elfogadott ábrázolása hasonló a többi német tábor ábrázolásához, ami éles ellentétben áll a kevésbé ismert valósággal.

Tudós-Takács János:

JÁNY GUSZTÁV ÖNFELÁLDOZÁSA

Az időpont: 1946. október 7. A színhely: a kaposvári katonai szűrőtábor. Sólyom András őrnagy táborparancsnok korábban már több ezer embert vett őrizetbe a Magyarországra hazatérők közül. Számára egy-egy újabb őrizetbe vétel már nem jelent különösebb eseményt. A mai napon azonban mégis olyan történik, ami számára is rendkívüli: beosztottjai egykori hadseregpáncsnokát, a 2. Magyar Hadsereg vezénylő tábornokát állítják elébe. Őt nem mint foglyot hozták Magyarországra, hiszen tizenhárom hónapi amerikai fogság után nemrég szabadult Bajorországban. Amikor megtudta, hogy a budapesti Népbíróság volt alárendelt tisztjeit felelősségre vonja, elhatározta: önként visszatér, hogy vállalja a felelősséget mindazért, amire a második világháború idején parancsot adott. Sólyom András a megdöbbenést követő lelkitusa után egykori hadseregpáncsnoka őrizetbe vételére ad utasítást. Az őrizetbe vett neve: Jány Gusztáv.

Hosszú életút állt mögötte. Az első világháborút végigharcolta. Ferenc József császári és királyi hadseregében – éppen úgy, mint Horthy Miklós Nemzeti Hadseregében – szigorúan tiltották a politizálást, mivel ebben a hadsereg lelki egységének veszélyeztetését látták. Jány – ennek megfelelően, de lelki alkatából következően is – politikával sohasem foglalkozott. Nem volt nemzeti-szocialista, miként nem volt baloldali érzelmű sem: egyszerűen magyar volt és katona, akinek Magyarország ügye és a kötelességteljesítés a legszentebb feladatot jelentette.

Legmagasabb katonai képesítését még az első világháború előtt a bécsi katonai Hadiakadémián szerezte meg. Az első világháború után már elismert elméleti szakember, akit kiváló harcászkiemlegetnek. Nyolc évén keresztül tanít a Hadiakadémián, később több éven át a Ludovika Akadémia

parancsnoka és rövid ideig a kormányzó kabinetirodájának a vezetője.

Akik ismerték, dicsérték szerénységét, de szigorúságát is, hiszen soha senkivel szemben nem volt szigorúbb, mint önmagával. Természetes, hogy katonai és emberi érényei miatt őrá esett a választás: a második világháború alatt ő lett a 2. magyar hadsereg parancsnoka.

A hadsereg felállítása és összetétele nem Jány feladata volt. Kezdetből fogva elégtelennek mondotta a hadsereg felszerelését, panaszai azonban nem nyertek meghallgatást. A hivatalos álláspont az volt: nem lehet minden fegyvert átadni a 2. Hadseregnek, mert Erdélyben ott áll a román hadsereg. Jány elveihez híven nem tehetett mást: engedelmességet és harcolt azzal a felszereléssel, ami a rendelkezésére állt.

Szombathelyi Ferenc vezérezredesnek, a honvéd vezérkar főnökének a Keitellel 1942. elején folytatott tárgyaláson sikerült a német követelést tíz fronthadosztályra lecsorítani. Ez alkotta azután a 2. Hadsereg harcoló alakulatait. Az 1942-es nyári német offenzívában a 2. Hadsereg csak egy hadtesttel vette ki részét. A szovjetek szinte harc nélkül vonultak vissza a Don keleti partjára.

Az 1942-es nyári hídfőcsaták során a frontvonalat járva Jány maga is megsebesült. Ezt követően a 2. Magyar Hadsereg beszüntette a támadó hadműveleteket és védelembe ment át. Az 1942. április 23-a és október 1-e közötti veszteség 1100 tiszt és 29 000 közkatonára volt.

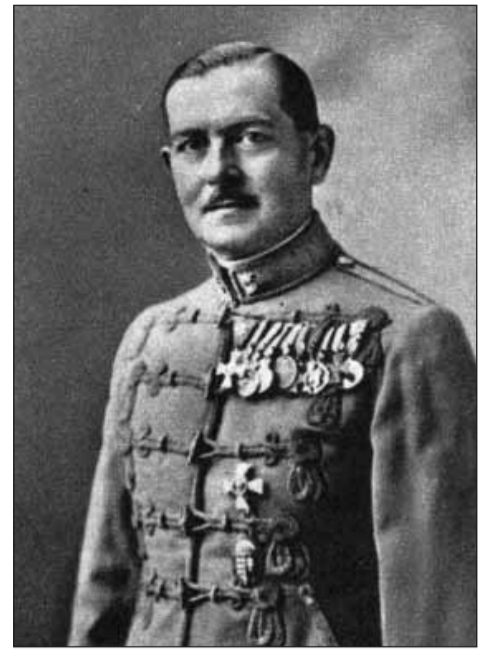
Horthy 1942. december 24-i táviratában megparancsolta a 2. Hadseregnek, hogy egy esetleges szovjet támadás esetén állásait feltétlenül tartsa. Ezt a parancsot tehát nem Jány Gusztáv szövegezte, ezért teljes értékben – a felelősségre sohasem vont – Horthy kormányzó a felelős! Közben Jány sokat vitázott a német „B” hadseregcsoport

parancsnokságával (amelynek alárendeltje volt) és Hermann von Witzleben tábornokkal, a 2. Magyar Hadsereghez telepített német összekötő törzs parancsnokával. Ellenvetéseit sohasem fogadták el. Hitler 1943 elején már azt fontolgatta, hogy a küszöbönálló német–magyar tárgyaláson Jány leváltását kéri.

1943. január 12-én Moszkalenko szovjet tábornok 40. Hadserege az urivi hídfőből megkezdte offenzíváját. Január 14-én a voronyezsi front középső és déli része is támadásba lendült. A támadó csapatok január 15-éig kemény ellenállásba ütköztek. Mind a szovjet, mind a német értékelés az volt, hogy a magyarok bátran harcolnak. Január 16-án azonban a szovjet támadás a 2. Hadsereget három részre vágta. Amikor január 17-én megjött a „B” hadseregcsoporttól a magyar csapatok visszavonulására az engedély, Jány mindent megtett annak érdekében, hogy a mínusz 40 fokos (!) hidegben rendben visszavonulassa a IV. Hadtest csapatait. A 2. Magyar Hadsereg 1943. január 24-én hivatalosan is kivált a német arcvonalból.

A 2. Hadsereg a 12 napos doni csatában több mint 100 000 embert veszített halottakban, sebesültekben és eltűntekben. A hadsereg maradványai áprilisban tértek haza Magyarországra. Jányt Hitler a Vaskezeszt lovagkeresztjével tüntette ki. Jány – aki az utolsó szerelvényt hagyta el Oroszországot – a keleti pályaudvari ünnepélyes fogadtatása alkalmából azt mondta, hogy kitüntetését jelképesen „átadja azoknak, akik azt megérdemlik: a talpig hős magyar katonáknak, akik hűségesen teljesítették esküjüket mindhalálig”.

Ezt követően új parancsnokságot nem kapott. A háború végét Bajorországban élte meg. Onnan került amerikai fogságba, s onnan – önként – Magyarországra.

Őrizetbe vétele, majd „Népbíróság” elé állítása itthon és külföldön nagy megdöbbenést keltett, s még nagyobb, hogy 1947. októberében „háborús főbűnösnek” golyó általi halálra ítélték. Egyrészt, mert a németekkel szövetséges hadseregek egyetlen más vezénylő tábornokát sem ítélték halálra saját hazájában, másrészt, mert önként tért haza, de legfőképpen azért, mivel kötelességtudása és hűsége semmiképpen sem érdemelte meg, hogy kivégzőosztag elé állítsák. Nem kért kegyelmet, mert – mint mondotta – ezzel csak bűnösségét ismerné el. 1947. november 27-én a Gyűjtőfogház udvarán végezték ki (egyik volt beosztottja, aki szemtanú volt, keservesen sírt). Mind a tárgyaláson, mind a kivégzőosztag előtt bátran viselkedett.

Az, hogy ügyét a független magyar bíróság újravizsgálta és rehabilitálták, egy percig sem kérdőjelezhető meg. Azonban ennél is fontosabb, hogy a kötelességtudást és a hűséget, amit a győzteseknél éretnek, a veszteseknél pedig bűnnek tekintenek, mindig és mindenki esetében ugyanazon mércével mérjék! Miként az önfeláldozást is, amelynek Jány Gusztáv önkéntes hazatéréssel és vértanúhalálával oly tündöklő példáját hagyta ránk!

GONDOLATOK A KETTŐS MÉRCÉRŐL

Tisztázzuk, hogy a kettős mérce olyan – gondolatban, szóban vagy tettben is megnyilvánuló – döntés, ítélezés jellegzetessége, amelynek alkalmazása során az azonos helyzeteket különbözőképpen, *par excellence* ellentétesen ítélik meg.

A fentiek alapján feltételezem, hogy sokaknak – miként nekem is – szemet szúr az a napról-napra megnyilvánuló kettős mérce, ami körülvesz minket mindenhol. Személy szerint elegendő van már abból, hogy az irracionálisnak az az óriási aránytalansága hálózza be a közvéleményt, amely szinte vallási dogmaként, sőt doktrinálisan erőszakolja ránk tanait. Napjainkban az immáron negyedik hatalmi ágként számon tartott média ontja magából ennek az irracionálisnak a téziseit: mindig ugyanazok az arcok, ugyanaz az akcentus, ugyanaz a történet, állandóan. E szerint létezik egy ősi, művelt és kiválasztott Törzs, amely vég nélkül ki van téve a kevésbé ősi, kevésbé művelt külvilág támadásainak. Pedig ők csak békében, félelem nélkül szeretnének élni, ennek ellenére tőlük retteg a világ túlnyomó része. Ezek az izgága, a bőrükbe sohasem férfi emberek, akik a legtöbb országban számszerűen elenyésző kisebbségben vannak, eldöntik, hogy mi a törvény, mi jogos és mi nem, általában mit szabad és mit nem.

Kérdem én, miként lehetséges, hogy:

– A médiumok a fehér világ számára minduntalan propagálják a vegyes házasságokat, népszerűsítik a fajok keveredését – amit divattá is emeltek –, miközben zsidó szervezetek szerte a glóbuszon fajtájuk összetartására buzdítanak, és fiaik és lányaik kizárólag saját fajtájukbeli párt válasszanak a maguk számára, amivel nem is lenne gond, amíg ezt nem sajátítják ki kizárólag önmaguk számára. Mert ha én, magyarként, fehér európaiként szeretném megőrizni népem és fajtám genetikai és szellemi örökségét, rögvést ki vagyok kiáltva alávaló, gyűlölködő kirekesztőnek, de legalább is idejétmúlt álláspontot képviselek – mondják ők.

– Egyes kitalált történelmi eseményeket a világtörténelem középpontjába helyeznek (lásd: holokamu), miközben arra, aki más népek háborús szenvedéseit, tragédiáit egy lapon merészeli emlegetni az ő fájdalmaikkal, tragédiáikkal, főbenjáró bűnösnek tekintenek. Ugyanakkor azt, aki veszi magának a bátorságot, és alaposabban szemügyre veszi

gyenge lábakon álló történetüket, rögvést eretnekként kezelik, hatóságilag elhallgattatják, egzisztenciálisan tönkreteszik, végső esetben pedig börtönbe vetik (lásd: David Irving esetét).

– Hogyan lehetséges, hogy a véleményformáló média mintegy parancsoló szükségletet teljesítve, a közel-keleti konfliktusok kapcsán mindig és folyamatosan Izraelt állítja be a megtestesült jóként?

– Izrael etnikai feltételekhez köti az országába való bevándorlást, viszont ha ugyanezt a gyakorlatot, mint természetes megoldást valaki európai megvilágításba helyezve csupán felmlíteni meri, akkor az illető rögtön a rágalmak pergőtüzébe kerül. Honnan ez a feloldhatatlan abszurditás?

– Végezetül, miféle paradoxon az, amelyet egyre inkább erőltetnek, tudniillik az, hogy a rasszizmus bűnös gondolkodásmód (a valóság ugyanakkor az, hogy a rasszizmus a természet törvényeinek figyelembe vétele, amelyek arra mutatnak, hogy a különböző emberi rasszok nem egyformák, és amiben önmagában semmiféle gyűlölet sincs) és mint ilyen, a fehér emberek tulajdonsága, miközben egy bizonyos ország (Izrael) a legnyilvánvalóbb módon gyakorolja a rasszizmust?

Egy bizonyos csoportocskára kényszeres és görcsös bizonygatásba kezdett már jó ideje, hogy elhintse bennünk azt a gondolatot, hogy a rasszizmus eredendően fehér „bűn”. Ezáltal büntudatot keltenek népünkben, amely akadályozója a faji öntudat kibontakozásának.

A kettős mérce kiváltó okait ismerjük, tehát feladatunk minél több emberrel megismertetni azokat. Soraimat hadd zárjam David Duke szavaival:

„El kell hogy ismerjük a jelenlegi politikai és társadalmi hatalmukat, de azt is tudnunk kell, hogy hatalmukat a mi civilizációnk visszafejlődése árán szerezték meg. Ha nem sikerül e hatalom ellen fellépni, az csak a végső kihasználásunkhoz vezethet, és ez, tehát a már fejünk fölött lebegő lehetséges népiirtás teszi feladatunkat élethalál kérdéssé – egy olyan feladattá, amely sürgőssé vált mind népünk, mind a világ minden nemzete és népe számára.”

Lantos János
Kitartás.hu

SZÁLASI FERENC NEMZETVEZETŐ KIHALLGATÁSA

III. JEGYZŐKÖNYV

Felvétett Budapesten, a Budapesti Államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályán, 1945. október 15-én
15 óra 30 perckor.

Jelen vannak: dr. Nagy Vince, mint az igazságügyminiszter által kirendelt politikai ügyész, dr. Szabó Ferenc néppügyész, Harangozó Piroska jegyzőkönyvvezető, Szálasi Ferenc terhel, volt nemzetvezető.

Előadom, hogy a katonatiszti pályát önkéntes elhatározásomból hagytam ott 1935. március 1-én, magam kértem nyugdíjazásomat. Tettem ezt azért, hogy magyar nemzetem szolgálatát politikai síkon folytassam.

Kérdésre előadom, hogy a nekem felmutatott „Napló 1944 október 1-étől 16-áig. Október 15.: hatalomátvétel” feliratot viselő iratborítók és az abban lévő s nekem felmutatott 98 lapoldalt tartalmazó naplók tőlem származnak, és mindenben a valóságot tartalmazzák, ill. az én feljegyzéseimet, az általam gyűjtött híreket és eseményfeljegyzéseket és a megbeszéléseimről készült feljegyzéseket tartalmazzák.

A németekkel való politikai kapcsolataim 1936-ban vagy 37-ben kezdődtek Rothen Ferenc útján, aki magyarországi sváb ember volt, és aki Magyarországon üzleti foglalkozást folytatott, s emellett a német népcsoport politikai ügyeivel is foglalkozott, mint a népcsoport tagja. Rothen azt a szerepet töltötte be velem kapcsolatban, hogy a magyarországi német népcsoportot be fogja szervezni az általam irányított Hungarista Mozgalomba.

Birodalmi németekkel először 1937-ben kerültem kapcsolatba. A budai Vigadóban tartott nagygyűlés után néhány német urat, sejtésem szerint újságírókat, ismertettek össze velem, akikkel együtt vacsoráztam, de velük az én politikámról vagy a két ország együttműködéséről semmiféle konkrét tervet nem beszéltem meg. Ezután következett 1938-tól kezdve fegyházbüntetésem 1940 szeptember 17-éig. A fegyházból kiszabadulva egy alkalommal felkeresett engem egy Michaelis nevű német újságíró, aki a berlini külügyi hivatalban alkalmazásba került Rothen Ferenctől hozott üzenetet a részemre. Többek között azt üzent, hogy már idejét múltnak látják az illetékes német vezetőkörök a magyarországi német népcsoport bekapcsolását a Hungarista Mozgalomba, magát a hungarizmust is meghaladott elgondolásnak találják, mert német felfogás szerint Délkelet-Európát népi államokba akarják szervezni. Ezeket a népi államokat közvetlenül Berlinhez akarják kapcsolni.

Itt adom elő, hogy nem sokkal ezután 1940 őszén felkeresett Mecsér András, és azt adta elő, hogy német illetékes körökkel folytatott megbeszéléseiből azt szűrte le, hogy a németek Délkelet Európában s így Magyarországon is a néprajzi elv alapján akarják a háború után rendezni az országokat, tehát Magyarország is a rajta élő népcsoportok szerint kisebb országokra fog bomlani, ezek között lesz Magyarország is. Ezek az országok mind Berlin gazdasági és katonai vezetése alá fognak tartozni.

Arra a néppügyészi figyelmeztetésre, hogy Naplómban a Mecsérről való eme beszélgetés leírásakor semmi feljegyzés sincs arról, hogy a Mecsér által közölt német tervvel szemben bármi ellenvetést tettem volna, kijelentem, hogy elutasítottam az ismertetett tervet, de feleslegesnek tartottam naplómban ezt feljegyezni. Az 1942. április 18-án tartott nagytanácsai beszédemben céloztam ilyen – részemről nem helyeselt – tervre.

Fegyházban létem alatt történt, hogy Hubay Kálmán és Vágó Pál képviselők benyújtották ismeretes törvényjavaslatukat a képviselőházba, amelynek következtése volt, hogy őket megfosztották mandátumuktól. Én ennek a javaslatnak elkészültéről és benyújtásáról előzetesen semmiféle tudomással sem bírtam, mert a fegyházból nem is tudtam volna érintkezni barátaimmal vagy híveimmel. Amikor azonban 1940 szeptemberében kiszabadultam a fegyházból és tudomásomra jutott ez a dolog, a magam részéről teljesen igazat adtam Hubaynak és Vágónak, helyeseltam, hogy megtették ezt a lépést, mert véleményem szerint ez volt az első lépés Magyarország egyik égető kérdésének elintézésére.

Arra a néppügyészi figyelmeztetésre, hogy igen ez volt az első lépés és magyar emberek szájából elhangzott javaslat az ország szétdarabolása céljából, megjegyzem, hogy ezzel ellentétben én ezt az indítványt nem tartottam és nem tartom a magyar nemzet érdekeivel ellentétes lépésnek, és én ilyen irányú váddal szemben védekezésemet a tárgyaláson fogom előadni.

A birodalmi németekkel való kapcsolataim a továbbiakban a következő időpontokban jöttek létre: 1940 telén Hubay lakásán sajtó-összejövetel volt, itt találkoztam és beszélgettem német birodalmi újságírókkal és olaszokkal is. Ekkoriban jöttem össze a részemről már ismert dr. Basch Ferencsel, a magyarországi Volksbund vezetőjével. Ő arra akart rávenni, hogy mondjak le a magyarországi németeknek a Hungarista Mozgalomba való beszerzéséről, mert azokat kizárólagosan a

Volksbundba akarják ők beszervezni. Ennek a kívánságának nem tettem eleget. E miatt bizonyos elhidegülés állott be közöttünk.

Ügyészi kérdésre, hogy mi volt a véleményem a Sztójay kormány alatt engedélyezett ama jelenségről, hogy németajkú magyar állampolgáraink közül sokan beálltak a német „SS”-be, előadom, hogy ezt nem helyeseltam és nem tartottam megengedhetőnek. Arra az ügyészi kérdésre, hogy ebben az esetben kormányra jutásom után miért nem cselekedtem és miért nem intézkedett kormányom Sztójayékkal ellentétes irányban és miért nem rendeltem ezeket a magyar állampolgár svábokat vissza a német hadseregből a magyar hadseregbe, előadom, hogy Hitlerhez intéztem egy levelet, amelynek a tartalma erre a kérdésre válaszul szolgál. Államok közötti szerződésnek tekintettem a Sztójay kormány és a német kormány között idevonatkozóan létrejött megállapodást.

1940 végén vagy 1941 elején Brinzey magyar szds. útján megismerkedtem egy Wárnecke nevű német utazóval. Ő egy magánbeszélgetés kapcsán megígérte, hogy össze fog hozni hivatalos német egyéniségekkel. Jelentősebb német magán személyiségek közül 1941 októberében táján jöttem össze Rádemacherrel, aki a német külügyi hivatalnak volt az embere és hivatalos balkáni újtjáról visszajövet beszélgetett velem. Naplóm idevonatkozó része bővebb feljegyzést tartalmaz arról a beszélgetésről.

Valóságos hivatali pozíciót betöltő német egyénnel 1944. április 3-án jöttem először össze, amikor is Veessenmayer budapesti német követtel ismerkedtem meg.

Hozzá kérésre dr. Walton Ágoston ügyvéd eszközölt részemre és Csia Sándor részére kihallgatást, ill. találkozást, amit április 3-án folytattunk le a német követségen. A megismerkedés formalitásain túl – amint arról különben naplóm idevonatkozó része kimerítőbb tájékoztatást ad – én megismerttettem vele eddigi működésemet, majd megkérdeztem tőle, nem fog-e neki kényelmetlenséget okozni, ha velem való kapcsolattól a Sztójay kormány tudomást szerez. Erre ő megnyugtatót, hogy szó sem lehet erről, mert ő nemcsak követi minőségben van Magyarországon, hanem a Führtől rendkívüli meghatalmazotti megbízása is van, s mint ilyennek bárkivel joga van tárgyalni, nemcsak a kormánnyal. Az elől a kérésem elől, hogy próbáljon a kormányzóval kihallgatás részemre kieszközölni, mert eddig ez nem sikerült, azazl tért ki, hogy ilyen célból a magyar kormányhoz kell fordulni.

Ettől fogva Veessenmayer követtel többször összejöttem. Megbeszéléseinket naplóbéli feljegyzéseim tartalmazzák.

Ügyészi kérdésre kijelentem, hogy 1944. szeptember havában Keszthelyen nem jártam, és ott ennél fogva a német követtel nem is volt találkozó.

Winkelman német tábornokkal, a magyarországi német rendőrség főparancsnokával először 1944. szeptember elején jöttem össze.

Arra az ügyészi kérdésre, hogy az október 1-étől 16-áig terjedő időszakra vonatkozóan naplómban feljegyzés van arra nézve, hogy ezeknek a hivatalos német uraknak felajánlottam Bakay, Vattay, Lázár, Hardy tábornokoknak az eltávolítását megbízható embereink útján, mert csak ezek eltávolításával tartom lehetőnek a sima átállítást és hatalomátvételt, előadom, hogy ezeknek a kikapcsolását valóban akartam, de ez nem azt jelenti, mintha nevezettek személyének és életének bármiféle veszélyeztetését terveztem volna, hanem csak lefogásukat és internálásukat. Az ügyészi megjegyzés alaposan téved, mert boszszantott engem, hogy épen az e témáról a német vezetőkkel folytatott beszélgetésem utáni 24 órában a németek elfogták Bakay tábornokot a Ritz szállóbeli lakása előtt, összes iratával együtt. Azért bántott ez engem, mert fölőleslegesnek tartottam, hogy a németek ilyen cselekedetekkel beleavatkozzanak a magyar ügyek intézésébe. Olyan erősnek tartottam pártomat, mint a mozgalmat is, hogy minden német segítség nélkül megtudtuk volna csinálni a hatalom átvételét.

Arra az ügyészi kérdésre, hogy „ilyen elgondolása mellett miért kért október 1. és 15-e között folyton a német követtől irányítást, utasítást és a hatalom átvételének pontos kitűzését, és miért nem utasított vissza minden német fegyveres támogatást, hogy magyar nemzeti erők önálló cselekményének tűnjön fel a hatalom átvétele, és ne legyen az a látszat, hogy idegen fegyveres erők bábjaként állók oda a hatalom rúdja mellé”, kijelentem, hogy azért sürgettem a hatalom átvételét, mert a katonai helyzet miatt sürgősnek tartottam, hogy szabadkezet kapjak a belpolitikai helyzet megnyugtatósára, hogy így egységes háttérrel tudjak az arcvonal segítségére állítani. A német fegyveres segítséget a hatalom átvételéhez azért nem utasíthattam vissza, mert a németek ezt saját maguktól adták, mint ahogy egyéb cselekedeteikben is saját elgondolásaik szerint jártak el.

Én a hatalmat Horthy kormányzó írásbeli kinevezési okirata alapján vettem át. A kormányzóval 16-án délelőtt az angol követség korábbi helyiségében a Verbőczy utcán beszéltem négyszemközt. Ekkor a kormányzó szóbelileg megbízott, hogy

az államügyeket vezessem a helyzet tisztázódásáig. Ennek a megbízásnak tartalmi értelmezését úgy fogtam fel, ahogyan az a budapesti közlönyben megjelent kormányzói kéziratban foglaltatik. A kormányzóval folytatott beszélgetésem lényege nemcsak az említett kormányzói kéziratban, hanem a budapesti közlönyben közölt első megnyilatkozásomban is megírva áll.

A kormányzó részemre szóló kinevezési okiratát aznap délután kaptam kézhez Lakatos volt miniszterelnöktől.

Állítom, hogy a kormányzót erre az elhatározásra sem a Hungarista Mozgalom részéről, sem a németek részéről fegyveres erőszak nem kényszerítette.

Arra az ügyészi kérdésre, hogy vajon nem volt-e a legkéményebb fegyveres erőszak és kényszerítés a kormányzóval szemben német tankoknak és fegyveres alakulatoknak felvonulása a várba és ezek részéről a tüzelés megindítása a várat védelmező Lázár testőrtábornok csapatai ellen, és nem volt-e a fegyveres kényszer látható bizonyossága az is, hogy 16-án délelőtt nem a várban, hanem az „SS”-parancsnokság Verbőczy utcai épületében fogadott a kormányzó engem és adta át nekem a hatalmat, előadom, hogy én ezt nem fegyveres kényszerítésnek tekintettem, hanem az volt az értesülésem, hogy Horthy önként a németek védelme alá helyezte magát.

Terhelt kijelenti, hogy az egyébként helyesen felvett kihallgatási jegyzőkönyvet csak abban az esetben hajlandó aláírni, ha jegyzőkönyvbe veszik, hogy ő ma is Nemzetvezetőnek tekintti magát.

Jegyzőkönyv lezárattott 10. h. 4 perckor.
Aláírás: Szálasi Ferenc

IV. JEGYZŐKÖNYV

Felvétett Budapesten, a Budapesti Államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályán, 1945. december
3-án 15 óra 17 perckor.

Jelen vannak: Dr. Szabó Ferenc néppügyész, Harangozó Piroska jegyzőkönyvvezető, Szálasi Ferenc terhel

Ügyészi kérdésre kijelentem, hogy a kormányzótanács tagjai ki voltak nevezve, minden ügykör és fizetés nélkül. 1945. március elején akartam törvényhozás útján egy államfői jogkörnek megfelelő kormányzótanácsot felállítani, amelyben én megmaradtam volna, mint nemzetvezető és miniszterelnök. A kormányzótanácsnak mindössze két ülése volt.

Ügyészi kérdésre kijelentem, hogy magyar állampolgárok megkínzásáról, ill. megveréséről nem volt tudomásom, erről csak Augsburgban és Salzburgban értesültem. A pápai nunciusz volt nálam egy ízben intervenálni az atrocitások miatt, azonban én őt a külügyminiszterhez, ill. a belügyminiszterhez utasítottam, akik teljhatalommal voltak ebben a kérdésben felruházva.

Általánosságra véve semmiféle törvénytelen megkínzásról nem volt tudomásom, amennyiben ilyen történt volna, azért az a felelős, aki elkövette.

Ügyészi kérdésre kijelentem, hogy Budán több ízben jártam a hatalom átvétele után, azonban egyetlen egy alkalommal sem láttam azt, hogy zsidókat kísérték, ill. embereket bántalmaztak volna. Október 15-e után kb. 10, 12 alkalommal mentem végig Budapesten a Bécsi úton és mindössze egyetlen egy alkalommal találkoztam egy munkaszolgálatos csoporttal, amelyet egy szakaszvezető és két honvéd kísért. Meg is állítottam őket, és a szakaszvezetőnél érdeklődtem, hogy mit csinálnak. Itt semmiféle atrocitást nem tapasztaltam.

A külföldi újságokban megjelent magyarországi zsidó vonatkozású dolgokról tudomással nem bírok, mert időm sem volt ezeket elolvasni.

Kérdésre kijelentem, hogy az október 15-ét megelőző időben a németekkel való tárgyalásaimról Szöllősy, Csiát, Gerát és másokat is tájékoztattam, és különösen a beosztásuknál fogva az őket érdeklő dolgokat beszéltek meg. Beregffy Károllyal csak október 16. után kerültem szorosabb érintkezésbe, ezt megelőzően 1944 augusztusában két alkalommal volt nálam Csobánkán, ahol vele az általános helyzetről beszélgettünk.

Az áttelepítéssel kapcsolatosan részben a személyeknek, részben az anyagnak Németországba való áttelepítésére az irányelveket én adtam meg Szöllősynek, aki azután azokat a minisztertanácsban előterjesztette, és ott vagy elfogadták vagy módosították. Ezek az áttelepítések a katonai helyzetből adódtak, és bíztunk abban, hogy a tavasz folyamán, amikor Magyarország felszabadítása be fog következni, újra visszaszállíthatjuk.

Mást előadni nem kívánok, vallomásom helyesen van felvéve.

Aláírás: Szálasi Ferenc
(Folytatjuk)

Günter Deckert tudósítása:

„A NÉMET JEANNE D'ARC” PER

Sylvia Stolz ügyvédő a Mannheimer Kerületi Bíróság előtt

2007 november – 2008 január

Első nap (2007. november 15.)

A Bíróság elnöke Dr. Glenz, a bíróság többi tagja: Dr. Bock és Dr. Lidenthal, valamint a két előadóbíró: Askaní és Haas. Glenz mintegy 60 évesnek tűnik. A vádlott a 44 éves Sylvia Stolz, a „német Jeanne D'Arc”, a „bajor méregzsák”, akit a 71 éves Horst Mahler kísér. Védőügyvédje Dr. Ludwig Bock, a vád képviselője Andreas Grossmann államügyész, akit Seiler kerületi főügyész kísér. A tárgyalás 9 óra 52 perckor kezdődik.

Grossmann és Seiler egymást felváltva olvasták fel a vádiratot. A vád a Zündel-per „akadályozása”, tiszteletlen megjegyzések a Német Szövetségi Köztársaságra, az elhunytak (értsd: zsidók) emlékének megsértése és a tömegizgatása, amely a Német BTK 130.§-a szerint büntendő.

A védelem indítványozta a Német Alkotmánybírósághoz fordulást annak tisztázása végett, hogy a 130.§ nem alkotmányellenes-e, ugyanis a Német Alaptörvény 1.§-ának 5. cikkelye garantálja a szólásszabadságot, továbbá a vélemény és a kutatás szabadságát. Az Alkotmánybíróság sohasem döntött ebben az alapvető kérdésben. A Bíróság elutasította Dr. Bock védő indítványát.

Sylvia Stolz-nak megengedte a Bíróság, hogy előterjesztésében kifejezheti álláspontját. Sylvia kifejti, hogy a vádirat a valóságban az idegen uralom egy módozatának szervezeti formája. [Ezt a kifejezést Carl Schmid professzor, „az alaptörvény atyja”, a nemzetközi jog szakértője fogalmazta meg 1948-ban. Németül: Organisationsform einer Modalität der Fremdherrschaft. A továbbiakban: „OMF”. Amikor 1948-ban Washington végrehajtotta hirtelen fordulatát Morgenthautól a Marshall tervig, Schmid professzornak elő kellett állnia az új rezsimre vonatkozó, némi képp objektív kifejezéssel, ami kifejezi annak kollaboráns természetét, anélkül, hogy használná a „csatlós állam”, vagy a „bábkormány” kifejezéseket. Mivel az Alaptörvényt népszavazás sohasem hagyta jóvá, ez a törvény szigorúan véve „alkotmánynak” nem nevezhető.]

Sylvia Stolz bejelenti, hogy nem kívánja részletesen megvitatni a vádiratban foglalt pontokat, amelyeket nagyjából szabatosan mutattak be. Kijelenti, hogy ő mint ügyvéd a kötelességét teljesítette, vagyis védte ügyfelét. Ezt a kötelességét komolyan veszi! Azután jellemzi azokat a szélsőséges eljárásokat, amelyek Meinerzhagen bíraskodását jellemezték, és bizonyítja, hogy ez a bíróság teljesen közömbös volt a történeti valósággal szemben. A Zündel-per az elejétől a végéig kirakatper volt, hasonlóan a Rudolf-perhez, amint-hogy természetesen ugyanez igaz a jelen perre is. Előre látja, hogy a bizonyítékokra vonatkozó indítványait rutinszerűen újra és újra el fogják utasítani, mégpedig ugyanannak a komolytalan jogi szertartásnak a részeként. El fogják őket utasítani, mégpedig olyan kifejezések kíséretében, mint pl. „nem ide tartozó, jelentéktelen, nem része ennek az eljárásnak” stb. **Politikai perekben az ítélet már akkor elkészül, amikor a per még el sem kezdődött.** Ez után a vádlott ügyvédő elmondja, hogy előterjesztésében négy ide tartozó területet akar érinteni:

1. A második világháború vége óta Németországot az OMF alapján külföldi hatalmak uralják.

2. Közlebről: Németországot zsidó megszállók uralják a Talmudban lefektetett törvényekhez igazodva.

3. A második világháborút és a Harmadik Birodalmat illetően teljesen meghamisították a történelmi tényeket és azok dokumentációját.

4. Az „OMF”-törvény értelmében a Harmadik Birodalmat, mint „gonosz” és „sátáni” államot minősítik, úgy, mintha ezek a szavak jogi fogalmakra utalnának.

Sylvia Stolz kimutatja, hogy a német jogi eltevelyedések a történelem egy konkrét magyarázatának erőszakos előírásából erednek. Mindenki, aki hangot ad valamilyen más véleménynek, hiteles páriává változik. Az ilyen VÉLEMÉNY az ügyészek valódi célpontjává válik ezekben a „holocaust” kirakatperekben. Nyomatékosan javasolja, hogy a Bíróság fontolja meg: milyen sok dolgot nem engedélyeznek kimondani vagy gondolni a németeknek Németországban. Itt Sylvia a Spiegel egykori főszerkesztőjének,

Fritjof Meyernek egyik cikkére utal, amely az Osteuropa 2002. májusi számában jelent meg.

Sylvia arra is rámutat, hogy a valóságos történésekkel kapcsolatos bizonyítékokra vonatkozó indítványait a német bíróságok elutasították, ami az ügyvéd munkáját lehetetlenné teszi. A „holocaust-tal” kapcsolatos hivatalos „OMF”-egyetértést nagy jogi erőszakkal érték el. Megjegyzi, hogy a német bíróságok már régóta feladták azt a kötelességüket, hogy az igazság megállapítása érdekében tárgyi bizonyítékokat gyűjtsenek maguknak. Mindazonáltal a „kézenfekvő nyilvánvalóság” szent tehene nem uralkodhat örökké. Ezt a Szövetségi Parlament Petíciós Bizottsága az egyik 1994/1995-ös helyzetjelentésében állapította meg. A szokásos gyakorlat a Büntető Törvénykönyv önkényes, kivételes alkalmazása. Ezúttal az NJM jogi folyóiratban megjelent Bertram-cikkre utal Sylvia. A Legfelsőbb Bíróság sohasem tett közzé részletes, végleges véleményt erről a témáról.

Sylvia Stolz arra is rámutat, hogy ennek lett a következménye Németország véget nem érő ellenséges megszállása.

Ezt követően hangsúlyozza, hogy ő maga most kiszolgáltatott helyzetben, baljóslatú történelmi helyen van. Ugyan-ebben a tárgyalóteremben ítélték el Germar Rudolfot, Ernst Zündelt és Günter Deckertet, valamennyiüket a véleményükért. De ő eltökélte, hogy nem hajlik meg a fenyegetés és az erőszak előtt. A továbbiakban rátér bizonyos ősélmények (megvilágosító hatású tapasztalatok, illetve meghatározó jelentőségű élmények) részletezésére. Ezek egyike volt a „Holocaust” című áldokumentatív melodráma, amelyet Steven Spielberg zsidó filmrendező az 1970-es években készített, amikor Sylvia még ifjú lány volt. Más hasonló ősélményt jelentettek számára azok az események, amelyeket az állatok jogaiért való aktivistaként tapasztalt, amikor egyetemi tanulmányokat folytatott. Ekkor olvasta el Ernst Gauss (alias Germar Rudolf) „Grundlagen zur Zeitgeschichte” (A jelenkori történelem alapjai) című könyvét, amely Tübingenben jelent meg 1994-ben. Majd részletesen idéz ebből, ami Glenz bírót arra a megjegyzésre készíti, hogy azoknak, amit előad, nem sok köze van a vádirathoz, és a részletes idézetek ellentmondanak annak a célnak, hogy a maga álláspontját bemutassa.

Glenz kijelenti, hogy szeretné, ha Sylvia Stolz ezt úgy éretné, mint egy figyelmeztetést. Hosszas, sűrű szóváltást követően Sylvia engedélyt kap, hogy folytathatja, majd egy 10 perces szünet után bejelenti, hogy erre a napra vége a tárgyalásnak.

Második nap (2007. november 16.)

A tárgyalás 9 óra 14 perckor kezdődött.

Sylvia – folytatva onnan, ahol az előző nap abbahagyta – a zsidókkal kapcsolatos nemzetiszocialista politikáról kezd el beszélni. Ennek során jellemzi e politikának különféle történelmi iskoláit, főleg Carlo Mattogno olasz kutató elgondolásai alapján, kimutatva, hogy a „különleges bánásmód” az internáltakkal való mindenfajta bánásmódra vonatkozott, amely nem volt rutinszerű, miként ezt a neve is mutatja. Világos, hogy ez **nem volt szinonimája a „megsemmisítésnek”, minthogy a luxusszállodákban történő internálást is különleges bánásmódnak nevezték.**

Aztán hosszasan tárgyalja Udo Walenynek a hamisításokkal és fényképészeti montázsokkal kapcsolatos vizsgálá-

Sylvia Stolz és Horst Mahler

tát a „Wahrheit für Deutschland” (Igazságot Németországnak) című könyvében. A német kormány próbálkozásai e könyv betiltására eredménytelenek voltak. Sylvia J. C. Ballnek a háború folyamán Auschwitzról készített légi felvételekre vonatkozó szakértői elemzését is ismerteti, amelyek cáfolják a füstölő kéményekről, tömegyilkosságokról, holttesteknek égető árkokban történő elégetéséről stb. szóló állításokat. Mindazonáltal Ball művét sohasem ismerték el a „bíróági történések”. Sylvia a „Great Wendig” publikációit is ismerteti. Majd rátér a francia Paul Rassinier írásaira, aki maga is buchenwaldi fogoly volt, valamint Robert Faurisson professzorra, akit a holocaust-ra vonatkozó kihívó mondata tett híressé: „Mutassanak nekem egyetlen dokumentumot!”

Sylvia Stolz hangsúlyozza, hogy az általa említett kutatók olyan kiváló tanúk, akik véleményüket jól dokumentált tapasztalati bizonyítékokkal támasztották alá. Megkérdezi: **hogyan lehetséges, hogy az ügyvédeknek nem engedélyezik, hogy az ügyfeleiket a bizonyítékokra vonatkozó beadványokkal védelmezzék?** Ez a kérdés állandóan felmerül a „holocaust-tal” kapcsolatos bünvádi eljárásokban. Újra és újra visszatér az a benyomás, hogy a büntetőjogot – visszaélés – a hivatalos „holocaust”-konceptió védelmére használják fel, ami a közvéleményt arra ösztönzi, hogy ismételtén ezt kérdezzék: **kinek az érdeke a „holocaust” fenntartása és propagálása?** Minden „OMF”-bíróság húzódozik a „holocaust-ra” vonatkozó tárgyi bizonyítékok hiányának központi problémájától, míg a tárgyi bizonyítékoknak a védelem érdekeit szolgáló benyújtását sohasem engedik meg, még akkor sem, ha az ilyen bizonyíték könnyen hozzáférhető.

Sylvia ezután visszatér Gauss(Rudolf) fent említett könyvére, valamint F. P. Berg „Mordwaffe Dieselmotor” (A Dieselmotor mint halálos fegyver) című művére. Tagadhatatlan, hogy a bizonyítékokkal kapcsolatos beadványokat nem engedélyezik a német bíróságok, és ez nagy igazságtalanság.

Megjegyzi: **a talmudi igazságszolgáltatás uralja az „OMF”-bíróságokat.** Itt Grossmann kerületi ügyész félbeszakítja, hogy ez a megjegyzés szerepeljen a bírósági jegyzőkönyvben, mivel ez további bünyös vélemény. A Bíróság elrendel 10 perces szünetet.

Ezt követően Sylvia megismétli elhatározását, hogy harcolni fog az igazsáért és a német népért. Megemlíti, hogy a hivatalos „holocaust” történetírás említett logikátlanságai vitathatatlanok és nyilvánvalók mindenki számára. **Miért van az, hogy azokat, akik nyilvánvaló kérdéseket tesznek fel, üldözik, és börtönbe zárják? Ki húz hasznot ebből a zsarnokságból és elnyomásból? Vannak-e a zsidóknak különleges kiváltságaik, vagy nincsenek?** Megállapítja, hogy azokat a polgárokat, akik logikus kérdéseket tesznek fel, elszigetelik, megrágalmazzák, üldözik és bebörtönzik. Eva Hermann közelmúltbeli ügyében a hivatalos elnyomás újra egyértelműen bizonyosságot nyert.

Sylvia Stolz megjegyzi, hogy a német bíróságok nem engedik bírálni azokat a kegyetlenkedéseket, amelyeket a cionista gyarmatosító állam követ el Palesztinában, mert eldöntötték, hogy egyszer s mindenkorra a zsidók az áldozatok. A polgárok nem tehetnek összehasonlításokat, és nem tehetnek közzé beszámolókat, mert így tenni „erkölcstelen”.

Azután idézi Martin Buber zsidó író és felfogását az igazságról és a „kitalált” történések, elgondolások „tiltásáról”. Megállapítja, hogy **az igazságot és az objektív valóságot már nem veszik figyelembe a német bíróságokon.** A zsidóságnak sikerült megszilárdítania a maga sajátos álláspontját a valóságról, mégpedig nem csupán Németországban, de világszerte is.

A német nép körében az erkölcsi tényező területén a zsidóság hatalmi helyzetet teremtett önmagának, amit azután pénzügyi zsarolásra használ.

Sylvia ezt követően a Talmud döntő jelentőségű szakaszaiból idéz. Az e helyütt kifejtetteknek a tartalma az, hogy **csak a zsidók emberek, és a Föld összes többi lakója pusztán állatnak tekintendő.** Ezzel kapcsolatban számos talmudi részletre és hasonlatra hivatkozik. A Bíróság visszavonul ebédelni.

Ebéd után Sylvia folytatólagosan bizonyítja, hogy a **zsidóság a faji és etnikai keveredés előmozdításával, pl. reklámtevékenységével vagy bizonyos áltudományos munkák támogatásával arra törekszik, hogy minden más népet felbomlasszon és meggyengítsen.** E ponton Glenz bíró ismét félbeszakítja őt azzal a kérdéssel, hogy van-e ennek sajátos jelentősége az ő vádirata szempontjából. A vádlott azt válaszolja, hogy **ő a megszállásnak és a német nép feletti idegen uralomnak a terjedelmét világítja meg.** Azokat a németeket, akik hangot adnak rosszallásuknak a külföldiek beszivárgása miatt, a 130.§ alapján szintén üldözik. Majd röviden ismerteti a nyílt levelet, amelyet Horst Mahler írt Daniel Goldhagennek a „Hitler's Willing Executioners” című könyvével kapcsolatban. Glenz bíró ismét félbeszakítja és kéri, hogy röviden foglalja össze mondanivalóját. Kijelenti, hogy annak az ismertetésnek, amit Sylvia a maga álláspontjáról előad, kapcsolatban kell állnia a vádiratában szereplő konkrét pontokkal.

Sylvia azt válaszolja, hogy ez a bírói korlátozás nem ad számára lehetőséget véleménye kifejtésére, majd ismét előadja tervét álláspontjának bemutatására. Dr. Bock védőügyvéd megemlíti, hogy Sylvia kijelentései ténylegesen a vádirat keretei között maradnak. Sylvia is ellenvetéssel él: rámutat arra, hogy vádirata önkényes és vérlázító, mert bizonyosságot ad arra a képtelenségre, hogy állampolgárokat üldözzenek véleményük kimondásáért. **Hogyan üldözhetnek egyáltalán véleményeket? – kérdezi. Miért vesznek figyelembe egyáltalán a bíróságok ilyen vádiratokat?**

Hangsúlyozza: megpróbálja arra rávenni a bíróságot, hogy visszatérjen az igazság kérdéséhez. **Minden bíróság elsődleges feladata az igazság keresése, de az igazságszolgáltatásnak ezeket az irányvonalait feladták a „holocaust”-perekben.** Egy másik példát nyújt erre az az irat, amelynek címe: „a bíróság feltételezései az ügy tényeire vonatkozóan”. Ez a 130.§-sal párosulva az „OMF” legújabb politikai újítását jelenti. Délután 2 óra 25 perckor a tárgyalást elnapolják.

Harmadik nap (2007. november 19.)

A tárgyalás elején Glenz bíró 10 percen keresztül olvas fel a négy oldal terjedelmű „jogi útmutatásokat”, ami várható volt a pénteki figyelmeztetések után. Ezeknek az útmutatásoknak az a lényegük, hogy megfogalmazzák: mit engednek elmondani a vádlottnak, és hogyan szólhat mondanójáról. A Bíróság szerint Sylvia Stolz visszaélhet az eljárással, és ezt az eljárást nézetei fórumává változtathatja, azonban nem a revizionista történelemszemléletnek, pontosabban a „holocaust-tal” kapcsolatos nézeteinek fórumává. Glenz bíró azt mondja, hogy a Bíróság megfontolja, szabjanak-e időhatárt a vádlott nézetei kifejtésének. Dr. Bock védőügyvéd bejelenti, hogy Sylvia írásos választ készülni benyújtani november 26-ig. Ezt követően a tárgyalást 10 óra 26 perckor elnapolják.

Negyedik nap (2007. november 26.)

A tárgyalás 9 óra 10 perckor kezdődik. Sylvia azzal kezdi, hogy válaszol a november 19-i bírói utasításra. Tiltakozik a „holocaust-tal” és az „OMF”-fel kapcsolatos tanúvallomlásának hamis beállítása és téves értelmezése ellen.

Ismételten felteszi a kérdést: **mit kell tennie egy ügyvédnek, amikor folyamatosan olyan bizonyítékokat fedez fel, amelyek segíthetnének ügyfelét? Hallgasson az ügyvéd, illetve hagyja figyelmen kívül a bizonyítékokat? Meg kell-e kérdeznie az ügyvédnek, hogy megfenyegetik-e, vád alá helyezik-e és elítélik-e, ha ügyfele védelmének érdekében bizonyítékokat tár elő?** Glenz bíró félbeszakítja Sylvia-t és emlékezteti a felolvasott bírósági figyelmeztetésre: a „holocaust-tal” kapcsolatos kételyeinek és a jelenlegi német kormány ócsárlásának semmi köze a vádirathoz.

Sylvia nem engedi magát megfélemlíteni. Határozottan azt válaszolja, hogy az ő helyzetmegítélése nagyon is kapcsolódik a vádirat tartalmához, mert szükséges rögzíteni a Talmudnak a zsidó tanúkra gyakorolt befolyását. **A Talmud hatására a zsidóknak nincsenek gátlásaik a nem-zsidók elleni hamis tanúzást illetően.**

Glenz számára mindez túl soknak bizonyult. Bejelenti, hogy a bírósági útmutatásokat hivatalos figyelmeztetésként kell érteni, és ezt a bejelentését bírósági jegyzőkönyvbe diktálja. A rettenthetetlen Sylvia azzal folytatja, hogy **a világ zsidóságának jelenleg megvannak az eszközei, módszerei és befolyása arra, hogy terjessze, sőt, világszerte kötelezővé tegye a maga nézeteit.** Megjegyzi, hogy a Bíróság ezen a tárgyaláson megkísérel megakadályozni a betekintést a zsidó gondolkodásmódbba, és meg akarja akadályozni

lyozni jelentős és fontos zsidó kijelentések idézését, mintha ezek az idézetek lényegtelenek lennének, ill. nem lenne közöttük összefüggés. Hozzáfűzi, hogy amikor a bizonyítékok betérjesztésének lehetőségét szorgalmazza, arra is törekszik, hogy előterjeszthesse Mahler tanúvallomását a berlini peréről.

Ez után a vádlott ügyvéd arról szól, hogy a bírák kényelmeden helyzetben vannak, hiszen határozott utasításokat kaptak arra vonatkozólag, hogy ne engedjenek „fórumot a revizionizmusnak”. Rámutat arra is, hogy ez a tény kiegészítő bizonyítéka azon állításának, hogy **a Bíróság nem törekszik az igazság megállapítására, nem engedélyez tárgyi bizonyítékot.** Hozzáteszi, hogy ezzel az eljárással szemben a revizionisták az igazságot keresik, és sok éven át nagyrészt a „holocaust” kutatásának szentelték magukat. Figyelmezteti a Bíróságot: egyre erőteljesebben érvényesül az a veszély, **hogy a Bíróság átlépi a „nyilvános megszegés és megaláztatás Rubiconját”,** majd megjegyzi, hogy az autentikus német jog az ártatlanság vélelméből, az igazság és igazságosság elsődleges jelentőségéből indul ki. A jogászok lelkiismeretét kérdezi ebben a perben: **mit akarnak? Csak azt akarják, hogy békén hagyják őket? Mit részesítenek előnyben – azt, hogy a német nép hősei legyenek és keressék az igazságot, vagy inkább válnak megvetésre méltó árulókká, akik nem akarják keresni az igazságot?** Megjegyzi, hogy bármelyiket választják, a tárgyalás végén már nem lesznek ugyanazok, mint voltak annak kezdetén, mert nem igazi pert vezetnek, hanem valójában egy kirakatpert. **Ha elítélik őt, az „OMF” szolgálójának szerepében fognak cselekedni. Jogilag, erkölcsileg, történelmileg és filozófiailag a német jellem meggyilkolásához járulnak hozzá. Szolgai módon hozzájárulnak a „holocaust” vallás Németországra való kényszerítéséhez.**

Sylvia Stolz kijelentései valójában nem annyira védekezésnek, mint inkább egyfajta ellenvádiratnak nevezhetők. A vádlott hangsúlyozza, hogy minden érve objektív érvényű, és fontos a vádiratában említett pontok szempontjából. Kifejti, hogy cselekedetei és tetteinek indokai egy politikai per részei; és kijelenti, hogy minden rendelkezésére álló eszközzel igyekszik magát megvédeni egy esetleges szájkosárrrenddel szemben. Felteszi a kérdést: **nem hivatásbéli kötelessége-e az ügyvédnek, hogy igényelje, érvényre juttassa és megkönnyítse azt a bizonyítást, amely segíteni fogja az igazság felderítését?**

Emlékezteti a Bíróságot, hogy a dalszerző Frank Rennieke perével kapcsolatban három évvel ezelőtt Horst Mahler előterjesztett egy részletes alkotmányos panaszt, amellyel kapcsolatban még nem döntött az Alkotmánybíróság. Kitart amellett, hogy ő mint ügyvéd mindig a Büntető Törvénykönyv 193.§-ával összhangban cselekedett, amely megköveteli, hogy az ügyvéd vegyen figyelembe minden törvényes érdeket. Felteszi a kérdést: **lehetséges-e egyáltalán vád alá helyezni egy ügyvédet azért, mert komolyan veszi hivatásbéli kötelességét, és minden lehetőet megtesz azért, hogy eleget tegyen e kötelességének? Ha erre a kérdésre a válasz: „igen”, akkor a válasz további bizonyíték amellett, hogy a Talmud uralkodik a Német Szövetségi Köztársaságban. Mindazonáltal nyilvánvaló mindenki számára, hogy az ilyen zsarnokság már nem nevezhető „igazságszolgáltatásnak”.**

Ezek után Sylvia kimutatja, hogy csak egy dolog nyilvánvaló a hivatalos „kézenfekvő nyilvánvalósággal” kapcsolatban: az, hogy e „nyilvánvalóság” **nem tény, hanem vélemény és értékelés, és az ilyen vélemények nem maradnak mindörökké változatlanok.** Amikor a „kézenfekvő nyilvánvalóság” összeomlik, mint pl. a XVII. században a geocentrikus világszemlélet, akkor szükségessé válik tapasztalati bizonyítékok keresése. Ráadásul a jelenlegi vitában nem szerepel a „holocaust” fogalmának jogilag kötelező meghatározása. A vádlott ügyvéd arra is rámutat, hogy a „kézenfekvő nyilvánvalóság” fogalmának hivatalos használata azt eredményezi, hogy **ténylegesen törvényen kívül helyezték azt, hogy valaki jogilag védelmezze az ügyfelét.** Ez viszont megsérti a nyugati világban gyakorolt igazságszolgáltatás első elvét. Sylvia kijelenti, hogy ez **ismét ékesszólóan mutat a Német Szövetségi Köztársaságban honos jogi-politikai rendszer vazallusa, amelynek irányítói a győztes szövetségesek bábjai.**

11 óra 5 perckor Glenz bíró ismét félbeszakítja Sylvia-t a „köntörfalazásra” tett megjegyzéseivel. Sylvia azt válaszolja, hogy az ő előterjesztése nagyon is fontos, mert őt a kormány bírálatával is vádolják. Glenz bíró ekkor 10 perc szünetet rendel el. A szünet után Sylvia azzal folytatja véleményének

előterjesztését, hogy **egyetlen megszálló hatalom sem várhat lojalitást attól a néptől, amelyet megszáll.**

Ebből az is következik, hogy miért kellene egy ügyvédnek mély tiszteletét kifejeznie az „OMF” egyik ágazatával szemben? Ilyen körülmények között hogyan lehet képviselni megbízatás nélkül egy ügyfelet, ahogy Sylvia képviseli a Birodalmat, **amely a nemzetközi jog értelmében még mindig létezik, miközben a legitímnek tekintett német kormány bűncselekményként jött létre?** A Birodalom képviselője volt az egyik vád, amelyet ellene emeltek a Karlsruhei Kerületi Bíróságon. Sylvia Stolz hangsúlyozza, hogy ez ténylegesen jogi kérdés, és ügyvédek azért fogadnak fel, hogy tanácsokat adjanak jogi kérdésekben. **Most azt követelik az ügyvédektől, hogy fogadják el az ügyész véleményét? Ha így van, mi a haszna az ügyvédeknek a Német Szövetségi Köztársaságban? Azt kívánják az ügyvédektől, hogy hajoljanak meg egy olyan rendszer előtt, amely nyilvánvalóan illegális a nemzetközi jog alapján? Azt kívánják, hogy az ügyvédek engedelmessé legyenek egy olyan rendszer funkcionáriusainak, amely nyilvánvalóan illegális?** Sylvia arra is rámutat, hogy a német bírák korunknak csak egyetlen történelmi szemléletet engedélyezik, és tiltják és büntetik az ennek ellentmondó szemléleti irányzatokat. 1945. május 8-a óta a nemzetiszocialista világnézet betiltott és elnyomott világnézet.

11 óra 33 perckor Glenz bíró még egyszer félbeszakítja Stolzot, és kijelenti, hogy a vádlott ismétli magát és köntörfalaz. Sylvia vitatja ezt, és ismétellen állítja, hogy amit mond, nagyon is a témához tartozik. Glenz újra figyelmezteti, majd amikor Sylvia megpróbál felolvasni egy részletet a zsidó, Nobel-díjas Harold Pinternek a Nobel-díj átvételkor elmondott beszédéből, Glenz nagyon izgatottá válik. Azt mondja, nem óhajtja meghallgatni és megtiltja az idézést. Sylvia az ügyben döntést kér a Bíróságtól, amely 10 percre visszavonul és 12 órakor Glenz kihirdeti, hogy a Bíróság támogatja a döntését. Egy óras ebédszünet után folytatódik a tárgyalás.

Amint várható volt, Sylvia szembeszegül a Bíróság e döntésével: azt válaszolja, hogy a Pinter-idézet nagyon is az „OMF”-problémához és a „Pax Americana”-hoz tartozik. Kifejti, hogy a Pinter-idézetet nem bizonyítéknak kell tekinteni, hanem egy tétel kifejtésének, és újra kéri a Bíróságtól a Pinter-idézet felolvasásának engedélyét. Amint azonban várható volt, a Bíróság – 1 óra 8 perckor – megerősíti Glenz bíró döntését: a Pinter-idézet nem olvasható be a bírósági jegyzőkönyvbe. Amikor Sylvia megpróbálja összefoglalni annak tartalmát, Glenz újra félbeszakítja, és kijelenti, hogy nem kívánja meghallgatni Stolz mondanóját. Tíz perc elteltével Sylvia újabb döntést kér a Bíróságtól. Ez után Glenz kihirdeti a végső döntést: a Pinter-idézetnek abszolút nincs köze Stolz peréhez.

E döntés után Sylvia tanácskozik védőjével, Dr. Bockkal és Horst Mahlerrel. A tárgyalás 2 óra 50 perckor folytatódik, amikor is Sylvia kifejti, hogy **ő egy alternatív világnézetet képvisel, amelyet a bírák nem ismernek. Ők mind egy olyan – elnyomáson, terroron és igazságtalanságon alapuló – világnézetnek a szolgálói, amelyet az USA... Glenz félbeszakítja Sylvia-t a mondat közepén, és kijelenti, hogy a Bíróság komolyan megfontolja: időbelileg korlátozni fogja a vádlott előterjesztését, majd megkérdezi Sylvia-tól: benyújtaná-e írott változatát mindannak, amit elmondott, mert akkor a bíróság jobban tudna az előterjesztéssel foglalkozni. Sylvia azt válaszolja, hogy tanúvallomásának végén be fogja nyújtani az írott változatot. Délután 3 órakor a Bíróság ismét visszavonul, majd 3 óra 20 perckor közlik, hogy nem zárták le a tanácskozást, mert további megfontolásra van szükség. Ez után elnapolják a tárgyalást.**

Ötödik nap (2007. november 29.)

A tárgyalás 9 óra 5 perckor egy kisebb teremben kezdődik.

A tárgyalás kezdetén rövid vita folyt Sylvia Stolz és Glenz bíró között a legújabb bírósági határozattal kapcsolatban. Glenz azt mondta, hogy nem lát okot arra, hogy megváltoztassa a döntését. Bock védő ellentmondott neki: rámutatott arra, hogy folytonosan félbeszakítja Sylvia-t, és ez méltatlan egy jogállam bíróságához. Majd Sylvia utazási költségeinek a megtérítését kéri, amit a Bíróság visszautasít.

Ez után Sylvia arra hívja fel a figyelmet, hogy a Bíróság mindent megtesz, amit csak tud annak érdekében, hogy őt bebörtönözze. Megjegyzi, hogy **kétségeket táplálni a holocaust-tal kapcsolatban gondolati bűnné lett Németországban.** Ismét utal a véget nem érő külföldi ►

► **megszállásra és uralomra.** Megjegyzi, hogy **napjainkban a zsidók minden nép felett uralkodnak és mindenhol a csatlósaiakon keresztül. A fajkeveredés, amelyet saját magukon kívül mindenki számára ajánlanak, propagálnak, az európai népi jelleg megszüntetését eredményezi, míg a furcsa zsidó „demokrácia” és (a szólás- és vélemény szabadság nélküli) „emberi jogoknak” által alkotott, elferdült változata rabszolgasághoz és zsidó uralomhoz vezet: valójában ezek zsidó találmányok.**

Stolz rámutat arra is, hogy **a zsidók minden nép körében államot alkotnak az államon belül, és a zsidó uralom alatt álló államokban a nem-zsidók hasznos állatok, ahogyan ezt a zsidótörvények és íráskönyvek mutatják.** A zsidó szupremáciizmus alátámasztására ismét hosszasan idéz a zsidó íráskönyvekből, majd emlékezteti a Bíróságot, hogy nem engedélyezték számára, hogy idézzen Harold Pinter beszédéből, amelyben a Nobel-díjas zsidó a cionista amerikai imperializmust bírálta.

Ezt követően Sylvia egy olyan kérdést tesz fel, amely az őt támogatókat is zavarba hozza: ha a Bíróság oly elszánt gyorsasággal akarja ezt a pert lebonyolítani, és el akarja kerülni a „vádolt köntörfalazásait”, miért tartalékolta 20 napot erre a kirakatperre? Glenz bíró ekkor megfedi Sylviát: azt mondja, hogy álláspontjának ismertetése nem felel meg a Bíróság által kifejezett követelményeknek. Sylvia ezt tagadja, és emlékezteti a Bíróságot, hogy ez az ő előterjesztésének már a harmadik napja. Ideje lenne abbahagyni azt a gyakorlatot, hogy állandóan félbeszakítják, és előadását sem megrövidíteni, sem befolyásolni nem lehet. Azt mondja: nyilvánvalóvá vált, hogy a Tisztelt Elnöklő Bírót **nem az ő előterjesztésének hosszúsága nyugtalanítja, hanem a tartalma.** Glenz bíró erre azzal reagál, hogy megengedi Sylviának, hogy folytassa mondanóját. Sylvia pedig rámutat arra, hogy az **embereknek joguk van tudni: mit jelent a zsidók számára az „emberi jogok” fogalma? A jelek szerint a nem-zsidók teljes kifosztását és a talmudi szupremációt rájuk erőszakolását.**

9 óra 46 perckor Glenz bíró ismét félbeszakítja Sylviát és bejelenti, hogy mostantól korlátozni fogja Sylvia előterjesztésének idejét: határozottan és félreérthetetlenül megtiltja, hogy folytassa beszédét. Sylvia Stolz figyelmen kívül hagyja a bíró ultimátumát, és folytatja a dokumentumok előterjesztését arra vonatkozóan, hogy a Spanyol Legfelsőbb Bíróság megszüntette a „holocaust-tal” kapcsolatos eltérő vélemények bűncselekménnyé nyilvánítását. Megemlíti, hogy a spanyol döntés felkerült az internetre, nyilvánvalóan a céllal, hogy mindenki elolvassa, és arra hivatkozik, hogy az ő bizonyítékai majd segíteni fogják a Mannheimi Kerületi Bíróságot a helyes ítélet meghozatalában. Sylvia Stolz és Bock ügyvéd szemrehányást tesznek a Bíróságnak a tanácskozásai miatt történő folyamatos visszavonulásukért. A bírák megtárgyalhatnák a témát a tárgyalóteremben is. Vádolt és védője a bíróságtól nyílt és helyénvaló intézkedéseket követel.

A Glenz jobbján ülő ülnök kérésére Sylvia átnyújtja írásos előterjesztésének két nagy dosszióját és Germar Rudolf művét: „Előadások a holocaust-ról.” Ezután a Bíróság félóra visszavonul.

11 óra 7 perckor a Bíróság bejelenti, hogy Sylviát két órára korlátozzák a védekezésében, az időtartamot a Bíróság tetszése szerint kiterjesztheti. Ezután Glenz bíró szóban összefoglalja Sylvia előterjesztését. Sylvia tételei sorában megemlíti a Németország feletti zsidó uralmat, a „holocaust-ot” és az érveket, amelyek miatt a vádlott kételkedik a holocaust valódiságában, a törvényszéki bizonyítékot, hogy a „holocaust” nem történhetett meg úgy, ahogyan azt hivatalosan állítják; az „OMF”-et és Németország jelenlegi Alaptörvényének alapját; azt a talmudi feltevést, hogy csak a zsidók emberek, és a nem-zsidók állatok; az ENSZ szerepét a nemzeti jellegzetességek kiküszöbölésében, aminek eredménye az, hogy a mai fiatal németek agyamosottak, mégpedig oly mértékben, hogy már nem is akarnak németek lenni. Sylvia folyamodványáról az útiköltség megtérítéséért (mivel keresete jelenleg nincs), a bíró megjegyzi, hogy

Sylviának ki kell töltenie az erre vonatkozó űrlapot, és csatolnia kell a költségek dokumentációját.

Sylvia rámutat arra, hogy védekezésének két órára korlátozása folytán most teljesen új helyzettel áll szemben. A kétórányi védekezés teljesen lehetetlen feladat, és ezt a Bíróság is jól tudja. Bock ügyvéd előterjeszti azt a kérelmet, hogy a Bíróság napolja el a tárgyalást, mivel a védelemnek időre van szüksége ahhoz, hogy tanácskozzon és újraszervezze a védelmet. Glenz bíró teljesen figyelmen kívül hagyja ezt az előterjesztést. 11 óra 33 perctől kétórányi ebédszünetet rendel el a Bíróság.

Ebéd után Glenz bíró tájékoztatja Sylviát, hogy útiköltség csak a nyomorban lévő személyeknek jár. Megismétli az űrlap kitöltésének és a dokumentáció benyújtásának szükségességét.

Sylvia Stolz ezután panaszt tesz a Bíróság „szájkosár-rendelkezése” (a védekezés két órára való leszűkítése) miatt. Hangsúlyozza, hogy – miután 20 napban szabták meg a per tartamát – érvelésének két órára való önkényes leszűkítése igazságtalan és azon jogának törvényellenes megtagadása, hogy előterjesztheti védekezését. Ez valójában **talmudi tagadása védekezési jogának.** Megjegyzi, hogy Glenz bíró a zsidó világban él, míg ő a német világban. Hozzáteszi, hogy a Mannheimi Kerületi Bíróságon a vádnak a kisujját sem kell megmozdítania, hogy elérje a vádlottak elítélését, mivel a bírók irányítják a vádat. Ugyanaz a helyzet, mint volt Nürnbergben a Szövetségesek Katonai Törvényszékén, ahol az amerikai ügyész, Jackson nem engedte Hermann Göringet beszélni. Dacosan bejelenti, hogy mivel két óra nem elegendő védelme előterjesztésére, ezt a két órát odaajándékozta a Méltóságos Elnöklő Bíró Úrnak, használja fel arra, amire jónak látja! 1 óra 42 perckor a Bíróság újra visszavonul 5 percre, majd bejelentik, hogy erre a napra a tárgyalás befejeződött.

Folytatjuk.

(Ford.: Tudós-Takács János.)

A fordítás a tudósítás szerkesztett változata.)

„HEIL HITLER, HERR FRIEDMAN”

Egy nemzetiszocialista beszélgetése egy zsidóval, a Vanity Fair újságírójával, Michel Friedmannal

III. befejező rész

Michel Friedman: Mikor gondolta először úgy, hogy ez az egész csak propaganda, és Önt mint németet bűnnel vádolják, és mennyire volt ez az Ön számára kulcsfontosságú élmény? Tehát mikor ment át ön az A útról a B útra? Mi történt ekkor, és pontosan mikor történt ez? Mennyire volt ez kulcsfontosságú élmény?

Horst Mahler: Két ilyen élményem van. Az elsőt Rohrmoser 70. születésnapjára készített laudatómban juttattam kifejezésre. Akkor még elhittem az úgynevezett holocaustot, és azt mondtam: ha az, amit ennek gondolunk, nem történt volna meg, akkor ki kellene találni, hogy a szellemtörténeti magyarázatot oly magasra vigyük, ahová való. Azután felkeresett Frank Rennie, és azt kérdezte, megvédeném-e az NPD-t az ellen a vád ellen, hogy a holocaustot hazugságnak tartja. Akkor azt mondtam: „Igen, ezt megteszem.” Azután megvédtem ezt a pártot. Ez volt az első vád, amelyet azután ellenem emeltek, mivel az eljárás során bizonyítási indítványt tettem.

M.F.: Ez mikor történt?

H.M.: Azt hiszem, 2002-ben. Az indítvány több éves, és még mindig nincs döntés vele kapcsolatban. Ekkor azután arra kényszerültem, hogy az úgynevezett holocaust tényeivel...

M.F.: Tehát 2002-ben változott az Ön régebbi tudatállapota új irányba...

H.M.: Igen. Azután már nem hittem a holocaustban, mivel elmélyülten foglalkoztam azzal az anyaggal, amelyet az úgynevezett revizionisták összegyűjtöttek. Ekkor vált számomra világossá, hogy ez egy óriási propagandisztikus hazugság. És akkor természetesen

szabaddá váltam. Időközben rájöttem, hogy ez annak másolása, ami 1903-ban Oroszországban történt a kisinyevi pogrom után. Szolzenyicin ezt részletesen ismertette.

M.F.: És Ön ekkor tüntetett a jobboldali radikálisokkal együtt az idegen befolyás mellett folytatott politika, a kettős állampolgárság ellen. Részt vett a jobboldali radikálisoknak, az NPD-nek és a köztársaságiaknak a demonstrációin.

H.M.: Ez számomra egyáltalán nem jelentett semmilyen problémát sem. Elhatároztam, hogy ennek a pártnak a rendelkezé-

sére állok, mint ügyvéd, mint más, híresebb ügyvédek...

M.F.: És mi volt az ok, amiért azt mondták: „Auschwitz egy hazugság.”?

H.M.: Ez éppen a Rennie-eljárás során szerzett tapasztalat volt. Ott kerültem először érintkezésbe a bizonyítékokkal, és akkor ismertem fel, hogy e bizonyítékok egyáltalán nem lehetnek rendben. És nem is voltak rendben.

M.F.: Tehát nem volt egyáltalán sehol sem krematórium?

H.M.: Természetesen volt krematórium. Az emberek a koncentrációs táborban szo-

katlanul nagy számban haltak meg. És nem lehetett őket eltemetni, mivel az a terület ingoványos volt.

M.F.: De nem történt módszeres megsemmisítés gázzal?

H.M.: Nem történt.

M.F.: A Zyklon-B és a többi, mindezek kitalálások?

H.M.: Nem, a Zyklon-B nem kitalálás, hanem a DDT feltalálása előtt a világ minden hadseregénél alkalmazták ruhák fertőtlenítésére.

M.F.: De ezzel a zsidókat nem semmisítették meg?

H.M.: Nem (nevet). Természetesen nem.

M.F.: Miért szakított Önnel a RAF?

H.M.: Tudja, az akkor nyílt aktus volt. Monika Berberich a bírósági tárgyalás előtt kizárási nyilatkozatot olvasott fel. De a RAF-tól való leválásom hosszú folyamat volt. A belső dolgokat bíráltam, például egy bomba elhelyezését a hamburgi Springer-székházban. És ez számomra a RAF-on belül nem volt kimondottan kedvező, noha akkor kiderült, hogy e bomba miatt Ulrike Meinhofot teljesen kikészítették, minthogy ebben az ügyben neki kellett a felelősséget vállalni.

V.F.: A hamburgi merénylet miatt?

H.M.: Igen. És éppen akkor voltak azok az eljárások, amelyek miatt én a börtönbeli olvasmányaim alapján azt mondtam: ez az erőszak ellenkező hatást ér el, tehát abba kell hagyni, ez tévút. És természetesen ez vezetett a kizáráshoz.

V.F.: Gondolja, hogy Andreas Baader és Ulrike Meinhof ma az Ön oldalán állnának, ha életben lennének?

Középen Horst Mahler egykori ügyvédjével, a későbbi német belügyminiszter (jobbra) Otto Schily-vel

H.M.: Hát Ulrike Meinhof minden bizonnyal.

V.F.: Miért?

H.M.: Mivel ő nagyon mélyen gondolkodó és tépelődő ember volt, és e gondolatokra bizonyosan nyitott lett volna. Neki nem jelentett volna problémát minden gondolatnak utána járni és bizonyítani, hogy mit tarthatok igazságnak, és mit nem. Andreas Baader nagyon bonyolult személyiség volt. Vele kapcsolatban bizonytalan vagyok a tekintetben, hogy őt hová is soroljam be. Voltak nagyon előnyös tulajdonságai is, amiket csodáltam benne, de előfordultak olyan dolgok is vele kapcsolatban, amelyekről azt mondtam, hogy ez nem lehetséges. És hogy ma hol állna, azt nem tudom.

V.F.: Voltak Önnek ellenségei, mielőtt börtönbe került? Ön és Andreas Baader nem váltak egymás ellenségévé?

H.M.: Nem. Egyáltalán nem.

M.F.: Tulajdonképpen mit tart Otto Schilyről, akivel korábban azonos oldalon álltak?

H.M.: Nézze, Otto Schilynél negatív jellegű személyiségváltozást állapíthatok meg. Ez már az arcára is rá van írva. Ismeretségünk idején nagyra értékeltém. Ép személyiség volt. Voltak közöttünk nézeteltérések, de ezek nem voltak döntők. És ő lojális volt.

M.F.: Kivel szemben?

H.M.: Velem és mindenki mással szemben, akit ő ezen a területen képviselt. És ezt nagy értékének tartom. És ez vonatkozik Christian Ströbelére is.

M.F.: Nos, jó, de ő például aláírta az NPD betiltását célzó indítványt.

H.M.: Igen, ennek valódi személyiségtörés van a háttérében.

M.F.: Milyen irányban?

H.M.: Nos, cinikussá vált: Fouché, hatalomvágy, hatalombiztosítás, hatalmi berendezkedésért és nem a néptársakért való tenni akarás. Ennek a rendszernek teljesen egészében odaadta magát.

M.F.: Vazallusa volt a zsidóságnak is?

H.M.: Igen, természetesen.

M.F.: Ströbele, akivel Ön hosszú éveken át szoros kapcsolatban volt, hogyan értékeli őt?

H.M.: Hát valószínűleg tiltakozna, de én őt barátoknak, abszolút jellemes embernek értékelem.

M.F.: De nem tart vele kapcsolatot? Vagy tart?

H.M.: Nem, nincs közöttünk kapcsolat. Ő az én irodámban dolgozott, mert valamennyire közelebből ismertük egymást. Különben mindig magázódtunk. Ez a kölcsönös tisztelet jele volt. És éppen abban az időben nagyon belevetette magát a munkába. Az, hogy jelenleg a fajok keveredéséről olyan határozott elgondolása van, amelyet én a leghevesebben bírálok, miközben azt ő nagy jelentőségűnek tartja, az egy dolog. De ez engem nem akadályozhat meg abban, hogy őt mint személyt továbbra is értékeljem. Ő bizonyos módon következetes.

M.F.: Ő is vazallusa a zsidóságnak?

H.M.: Bizonyos, hogy nem tudatosan. Egyszer jól össze is különbözött Izraellel. Ő hisz abban, amit mond. És ennyiben, tehát szubjektív értelemben nem vazallus. A tevékenysége ebbe az irányba mutat, de ezt nem tudatosan teszi.

M.F.: Gerhard Schröder? Aki a legnehezebb időben mégis csak gondoskodott arról, hogy Ön mint ügyvéd működési engedélyt kapjon.

H.M.: Igen, ő kívülről vezérelt ember, aki nagyon függ attól, hogy mit gondolnak és mondanak róla az emberek. És ez elfedi az ő személyiségének a magvát, amelyről talán kedvező értékelést lehetne adni, ha nem lenne annyira kiszolgáltatott annak a kényszernek, hogy a közönség előtt jól érvényesüljön

és politikai szerepét a tv-n keresztül árusítsa. Ő többé már nem cselekszik szabadon.

M.F.: A világszidóság vazallusa?

H.M.: Igen. Bizonyosan. Az volt. Azt, hogy még most is az-e, nem tudom.

M.F.: Mi van Angela Merckellel? Azt gondolom, hogy rá az jellemző, hogy Németország keleti részéből jön, és egészen másként szocializálódott, ugyanakkor már 17 éve a Szövetségi Köztársaság állampolgára. Hogyan értékeli őt?

H.M.: Abszolút meggyőződésem, hogy mindenkit, aki korunkban szövetségi kancellár, azok utasítanak, akik jelenleg Németország fölött a valódi hatalmat gyakorolják, vagyis a Németország fölötti győztesek, ami a jelenlegi politika számára a háborús célok biztosítását és további végrehajtását jelenti Németországban. És azt mondják a politikusoknak: választhatnak. Vagy lehetővé teszik a német nép számára – így ezt nem mondják, de értésre adják – a lopakodó átmenetet az Európában való feloldódáshoz, és akkor minden csodálatos lesz, az embereknek jól megy a soruk, minden szépnek tűnik, tehát: mit akartok még? Vagy a Német Birodalom újraesztésének az útját járjátok, és akkor háborúban lesz részetek. És akkor a politikusok arra határozzák el magukat, hogy más által meghatározottakká váljanak. És akkor ők tudatos vazallusok.

V.F.: Bocsásson meg, Mahler úr, ez most indulatokat felkavaró kérdés: de nem lehetséges egyszerűen az, hogy a legtöbb ember a Német Birodalom iránt egyszerűen nem érdeklődik. Tehát azok sem, akiket vazallusoknak, és azok sem, akiket idegen uraknak nevez?

H.M.: Tudja, fejezzük ki magunkat egészen nyersen: Adolf Hitler, úgy, ahogy ma bemutatják, a legtöbb ember elutasítja. Éppen úgy a Német Birodalmat, ahogy ma bemutatják, a legtöbb ember elutasítja. De ők egy család alapján utasítják el. Mi a család korszakában élünk, és ez a döntő.

V.F.: Lehetséges, hogy az az ügy jelentéktelenné vált.

H.M.: Nem, egyáltalán nem, ellenkezőleg: egész szabadságunk, végső soron egész életünk attól függ. Csak, amikor azt mondják, hogy ez az ördög, akkor az emberek ezt elhiszik, majd azt mondják: Isten szerelmére, el vele! És természetesen itt van az a pont, ahol mi felemeljük szavunkat, és azt mondjuk: nem, az egészen másként volt.

Sylvia Stolz: A jó sohasem lesz jelentéktelen. A németek számára a jó sohasem lesz jelentéktelen.

M.F.: Mi a jó?

H.M.: A szabadság. Nem más által meghatározottnak lenni.

S.S.: Ez az, amire a Német Birodalom törekszik és mindig is törekedett.

M.F.: Mire törekedett mindig a Német Birodalom?

S.S.: A jó...

H.M.: A kamatrabzoltság megtörésére, a zsidó véleménymonopólium megtörésére, a zsidó szellemiség olyan bemutatására, amely szerint ez tagadása a német...

M.F.: Jó, de ezek mind nemleges meghatározások. Nagyon szeretném pozitívan tudni, hogy mi a jó. Amit nekem most éppen leír, az az, ami ön szerint rossz. Mi a jó?

H.M.: Sőt, feltételezem, Ön azt gondolja, hogy a jót akarja. Csakhogy, ami az Ön számára jó, az valami egész más.

M.F.: Nem, én világosan kérdeztem. De a hölgy éppen hozzá akart kezdeni, amikor jött Ön, és gyorsan felsorolta azt a néhány jelenséget, amelyet meg akarnak szüntetni és amelyek okai mindig a zsidók. Önnek mégis csak a saját levegőjéből kellene megélnie a jót, és nem csupán abból az idézőjelbe tett „rossz” levegőből, amelyet a zsidóság kileleget. Mi tehát a jó?

S.S.: A jó csakis akkor tud kibontakozni, ha megakadályozzák, hogy a rossz továbbra is sakkban tartsa és elnyomja.

M.F.: De hogyan akadályoz meg egy olyan embert, mint én? Én élek, lélegzem, továbbra is azt teszem és mondom, amit akarok. És mások is, például a külföldiek. Hogyan akadályoz meg engem?

S.S.: Az igazság fogja megakadályozni Önt. Ha az emberek megismerik, hogy Ön micsoda, akkor el fogja veszteni a hatalmát.

M.F.: Értem.

H.M.: Ismeri a német mesét a manóról. Ha az emberek Önt néven nevezik...

S.S.: És mindenki tudja, Friedman úr, hogy mi Ön, ki Ön, és mit mond.

M.F.: Oké. Mindenki.

S.S.: Friedman úr, mindenki tudja. Mindegy, hogy melyik oldalon áll. Mindenki tudja.

M.F.: Nos, ezt sohasem gondoltam volna. Köszönöm Önnek. Sohasem gondoltam volna, hogy...

S.S.: Mindegy, hogy melyik oldalon áll, mindenki tudja.

M.F.: De én ezt hihetetlennek találom. Azt hiszem, sohasem gondoltam volna. Igazán?

S.S.: Igen? Akkor a szóbeszédből mégis mit vont le a maga számára?

M.F.: De ez hallatlan! Mindenki? Istenem, Istenem.

S.S.: Abból a szóbeszédből én is levontam valamit, Friedman úr, mivel kételkedni kezdtem abban, hogy a zsidóknak oly nagy hatalmuk van. Ahogy Ön is mondta...

M.F.: (Nevet).

S.S.: És tudja, miért, Friedman úr? Mivel Ön... Az Ön látogatásai a kényszerprostituáltaknál talán nem kerültek volna olyan széles körben nyilvánosságra.

M.F.: De tudja, én mindenesetre nem követtem el rablógylilkosságot és sohasem ölnék embert. De még visszatérek egy kérdésre. Ki Ahmadinezsád az Ön számára?

H.M.: Isten államának és az Iráni Köztársaságnak az elnöke.

M.F.: Történelmi és szociológiai ismereteim nekem is vannak.

H.M.: És olyan államférfi, aki ebben a pozícióban elsőként vette a bátorságot ahhoz, hogy világosan megmondja: a holocaust egy mítosz, és azt is megmondta, hogy Izraelnek mint államnak el kell tűnnie a térképről.

M.F.: És mindkét állítását támogatja?

H.M.: Teljes mértékben és egészen.

M.F.: Azt is mondja az iráni elnök, hogy Izraelt szükség esetén katonai eszközökkel fogja megsemmisíteni.

H.M.: Ezt mondta?

M.F.: Igen.

H.M.: Mikor, hol, kérem?

M.F.: Ő ezt számtalan alkalommal mondta. Őszintén szólva most nem tudok szó szerint idézni tőle.

H.M.: Én azt mondom Önnek: Izrael rablásból jött létre, nem állam. Önök el tulajdonítottak egy olyan területet, amely nem az Önöké.

M.F. Ne beszéljen „Önökről”, én nem vagyok Izrael, én német állampolgár vagyok, ahogy egyébként Ön is.

H.M. Értem.

M.F.: Tulajdonképpen fájlalja ezt?

H.M.: Nem, Friedman úr, ez tévedés.

M.F.: Fájlalja ezt?

H.M.: Ön nem német állampolgár, ez illúzió.

M.F.: Ó, én nem vagyok német állampolgár?

H.M.: Nem, Ön nem az.

M.F.: Miért nem?

H.M.: Ön nem Németországban született. Nem német családból származik, tehát

vérségileg nem német. Ön Németországba jött. Talán itt megkapta a Német Szövetségi Köztársaság útlevelét – de ez nem a német állam. Német állampolgárságot csakis a Német Birodalom adományozhat. Ez...

M.F.: Akkor Ön sem német állampolgár?

H.M.: Hogyhogy, én németnek születtem.

M.F.: Van dokumentuma arról, hogy a Német Birodalom állampolgára, van útlevelé?

H.M.: Nekem erre nincs szükségem.

M.F.: De Ön sem született a Német Birodalomban.

H.M.: Nekem van születési bizonyítványom.

M.F.: Nos, ki tudja akkor, hogy az Ön vére minden szükséges kellekkel rendelkezik-e?

H.M.: Ez nem vér kérdése.

M.F. Tehát nem tudja az ember, hogy ki... Képzelve csak el magának, hogy az egyik nagyapja zsidó.

H.M.: De hagyja, hogy végig vigyük a gondolatot. Ön egyáltalán nem válhatott németté...

M.F.: Rossz lenne, nem? Rossz lenne, ha az egyik nagyapja zsidó lenne? Érintve lenne abban az értelemben, hogy hátrányos vagy kellemetlen volna az Ön számára, ha kiderülne, hogy az egyik nagyapja zsidó?

S.S.: Ez tiszta képzelgés lenne. Miért kell ilyesmit elképzelni?

M.F.: Ő a Német Birodalomról spekulál, amiről viszont én beszélek, az nem nagyobb spekuláció, mint a Német Birodalom.

H.M.: A Német Birodalom realitás.

M.F.: Minek vetne véget az Ön számára, ha kiderülne, hogy a nagyapja vagy a nagyanyja zsidó?

H.M.: Mindenesetre nem lennék bárgyú. Most nem tudnék semmi olyasmit rosszynak érezni, ami a sorsomat azzal határozta meg, hogy olyan konkrét személy fia vagyok, aki rendelkezett a német faji és nemzeti ismertető jegyekkel. De Önnek egyszer már megmondtam: a mai szemléletem alapján tudom, hogy bármi is lennék, azon fáradoznék, hogy mi a feladatom, és annak megfelelően cselekednék. És ez a feladat minden népnél különböző. Zsidóként más lenne a feladatom, mint németként.

M.F.: Ez azt jelenti, hogy az Ön számára elképzelhetetlen, hogy létezik német zsidó?

H.M.: Vannak zsidók, akik a Birodalomban megszerezték maguknak a német államhoz való tartozás jogát.

M.F.: És akiket meggyilkoltak, oké.

H.M.: Egy pillanat. Hol van akkor az a sok zsidó, aki egyszerre csak idejön és jóvátételi igényt terjeszt elő, mivel a telküket, amellyel korábban rendelkeztek, elvették tőlük.

M.F.: Nincsenek sokan ilyenek. Nem gyilkolták meg mindegyiküket, ez tény. De ismétlem, a kérdés az...

H.M.: Nem, én határozottan cáfolom, amit Ön feltételez. A Német Birodalom szándékosan, módszeresen nem gyilkolta meg őket. Vannak zsidók, akik meghaltak, és vannak olyan zsidók is, akiket kivégeztek.

M.F.: Hogyan fog elköszönni? Úgy, azokkal a szavakkal, amiket e terembe való belépésekor mondott? Vagy a búcsúzáskor szokásos üdvözléssel? Úgy gondolom, hogy a belépésekor elhangzott köszöntését ez alkalommal ajándékként kaptam. Hogyan búcsúzik egy olyan személy, aki a Német Birodalmat képviseli?

H.M.: Isten vele!

M.F.: Köszönöm.

Vanity Fair

(A fordítás a beszélgetés szerkesztett változata.

Ford.: *Tudós-Takács János*)

FEKETÉK, ZSIDÓK, NÉMETEK ÉS AZ OLIMPIA

A dolgok rendjét taglalva már nagy mennyiségű anyagot írtak össze a feketéknek a fehérékhez és a feketéknek a zsidókhöz való viszonyáról.

Számos olyan ok miatt, amelyek mindenki előtt közismertek, a feketék hosszú időn át a szeretet-gyűlölet viszonyában voltak a fehérrel. Ugyanakkor a zsidókhöz való viszonyuk a határtalan gyűlölet és a határtalan szeretet között ingadozott. Ez azok miatt a zsidók miatt volt és van így, akik sok évtizeden át a polgári jogokért folytatott harc élvolnájában voltak.

Tudjuk, hogy a rabszolga-kereskedelemben többrétegű jelenség, amely számos népet és népcsoportot magában foglal. E rabszolgák közül egy sem esett volna fogságba, ha nem okozták volna ezt a fogságba esést olyan más feketék, akik az afrikai tengerparti vidékekről a szárazföld belseje felé nyomultak, megrohanták a gyanútlan településeket, és a tengerpartra meneteltették a szerencsétlen lakosokat. Sohasem fogjuk megtudni, hányan haltak meg e brutális meneteltetések alatt. Mihelyt megérkeztek a szerencsétlenek a tengerpartra, rögvést eladták őket a fehér rabszolga-kereskedőknek, akik már vártak a „portékájukra”. Ezek a rabszolga-kereskedők különböző nemzetiségűek voltak: spanyolok, portugálok, hollandok és – végül, de bizonyosan nem utoljára – a mindenhol jelenlevő angolok.

Amint azt mindenki tudja, a kereskedelem tőkét igényel. A kereskedőknek szinte soha sincs saját tőkéjük. Miként azt ugyancsak mindenki tudja: a portékát és e portéka szállításának eszközét biztosítani kell a veszteséggel szemben.

Finanszírozás

Az emberi szállítmánnyal való e kereskedés finanszírozását Nagy-Britannia Bankja intézte. Az emberi lények vétele és eladása által összegyűjtött vagyon összege sohasem számítható ki.

A rabszolgákat szállító hajókat, amelyek ki voltak szolgáltatva a nyílt tenger szeszélyeinek, brit pénzzel finanszírozták, és a tőke hatékony megtérülése érdekében a szállítóeszközöket és a szállítmányokat biztosítani kellett. Ki tudta volna ezt jobban megtenni, mint a Lloyd londoni biztosító társaság. A biztosítás által szerzett nyereség nagysága megdöbbentő a képzeletet.

Szeretném hangsúlyozni, hogy németek nincsenek a kereskedők, pénzügyi emberek, hajósok és az emberi rakományal nyereszkesedők e „híres” listáján.

Maguk a zsidó történések mondják

Lee Friedman: A rabszolga-kereskedelemben zöme Brazíliában, ahová a legtöbb rabszolga ment, a zsidó gyarmatosítók kezében volt.

Wilfried Samuels: A Barbadoson élő zsidók sok pénzhez jutottak a fekete rabszolgák vásárlásából és kölcsönzéséből.

Seymour Liebman: A hajók nemcsak zsidó tulajdonban voltak, hanem a legénység is főként zsidókból állt, és zsidó kapitányok voltak a parancsnokok.

Moshe Kahan: Marrano zsidó kereskedői irányították 1653 és 1658 között a spanyol és portugál kereskedelmet. E kereskedők nagyon érdekeltek voltak a Holland Kelet-Indiai és a Holland Nyugat-Indiai Társaságban, jelentős szerepük volt a hajózásban, és ami a legfontosabb: nagy mennyiségű tőke állt rendelkezésükre.

Arnold Wiznitzer: Így történt, hogy a készpénz főleg a zsidók kezében volt. A vevők, akik megjelentek a rabszolgá-

sárokon, majdnem mindig zsidók voltak, akik a vetélytársak hiánya miatt képessé váltak arra, hogy alacsony áron vásároljanak és portékájukat ugyanezen okból magas áron adják el az ültetvénytulajdonosoknak.

A konkurencia hiánya indokolja, hogy ha egy rabszolgavásár zsidó ünnepre esett, a vásárt későbbi időpontra halasztották.

Ira Rosenwaiker: A dél-amerikai zsidók 75%-ának fekete rabszolgái voltak, miközben a nem-zsidó lakosságnak mindössze 36%-a tartott rabszolgát. A dél-amerikai zsidók különleges módon alkalmazkodtak a rabszolgaságon alapuló gazdasági élethez. A déli ültetvényesek a zsidóktól független, akik mint árverési becsüsök, rabszolgák ruhadarabjainak eladói és az ültetvényes gazdálkodáshoz szükséges más eszközökkel, ill. egyéb árucikkkel kereskedők az egész rabszolgagazdaságot fenntartották és olajozottan működtették pénzzel és szállítmányokkal.

És íme, amit az „Amerikai és Külföldi Rabszolgásgellenes Társaság” mondott 1853-ban: „Az USA zsidói sohasem tettek egy lépést sem a rabszolgaság problémájának megoldásáért kapcsolatban. Mint polgároknak az volt politikájuk lényege, hogy mindenki azt az oldalt választja, amelyről a leginkább gondolhatja azt, hogy ‘az ő érdekét mozdítja elő’”.

Gyors összefoglalás

– Az angolok pénzelték és biztosították a rabszolga-nagykereskedelmet.

– A rabszolgák hajón való szállítását általában zsidó kapitányok és zsidó legénység bonyolította le, és a hajók portugál, holland és angol zászlók alatt vitorláztak.

– A zsidók vásárolták a rabszolgákat, akiknek egy része túlélte a rendeltetési helyére történő utazást.

– A zsidók voltak a rabszolga-kiskereskedők.

– A zsidók pénzelték és biztosították a rabszolga-kiskereskedelemhez szükséges pénzt az eladói és a vevői piacon.

– A zsidók működtették a „rabszolga-kölcsönző üzleteket”, és ezekből visszatartó nyereséget húztak.

– Ira Rosenwaiker zsidó történész szerint a zsidók tartották „olajozottan” a rabszolgaság teljes beteges vállalkozását mind Észak-, mind Dél-Amerikában,

– A zsidók embertársaik alávaló lealacsonyításából alaposan meggazdagodtak.

Ezzel szemben a németek, akik állítólag olyan borzalmas emberek, e piacokon sehol sem találhatók.

A németek

De a zsidók az összes nép közül leginkább a németeket rágalmazzák, akik egész történelmük során sohasem tartottak rabszolgát.

A jellem szüntelen rágalmazása túlságosan ocsmány dolog. Nem találok szavakat erre a becstelenségre, arra az undorra, amelyet azok iránt érzek, akik felelősek ezért a szüntelen, fékezetlen, hatalmas hazugsághadjáratért, amelynek nincs semmi alapja.

A dolgok elferdítése a németekkel kapcsolatban annak érdekében történt, hogy csökkentsék a mások által elkövetett igazságtalanságok súlyát, és ezeket az igazságtalanságokat a „jó”, „jóindulatú”, „ártatlan” dolgok látszatába burkolják, akármilyen gonosz dolgok is lehettek ezek a dolgok.

Nézzük meg vannak-e német nevű afro-amerikaiak? A jelek szerint valóban nem találhatunk egyet sem? Nos, ma már mindenki-nek tudnia kell ennek okát.

– A németek nem tartottak rabszolgákat.

– A németek sohasem foglalkoztak ember-szállítmányokkal.

– A németek iszonyodtak a rabszolgaságtól.

Már 1688-ban, vagyis 173 évvel a polgárháború előtt, német bevándorlók Philadelphiába vonultak, tiltakoztak a rabszolgatartás ellen, és közzétettek egy ilyen értelmű határozatot.

A németek alkották az első és egyetlen bevándorló csoportot, amely valaha is felvonult az afro-amerikai felszabadítása érdekében.

A polgárháborúban teljes, önkéntes német népiségű ezredek harcoltak az Unióért és a fekete amerikaiak szabadságáért. Sokkal több népi német viselt amerikai egyenruhát, mint bármely más – pl. angol, olasz, ír – népcsoporthoz tartozó személy. Még az angolok száma sem közelítette meg az ilyen németekét.

A háború mindkét oldalán harcoló német bevándorlók száma azért döbbenetes nagy, mivel az a német ember természete, hogy jó állampolgára igyekszik lenni annak az országnak, amelyben él.

Az általában zsidó érdekek által vezérelt amerikai hatóságok későbbi próbálkozásai annak érdekében, hogy a németeket olyannak fessék le, mint akik a feketék ellenségei lennének, a történelem bármely időpontjában és bármely helyszínen rosszindulatú rágalom, olyan fajta rágalom, amelyet a német túlságosan sokáig viselt már el.

Azokat az afrikai fekete katonákat, akik a németek oldalán harcoltak az első világháború során, kivétel nélkül tisztelték és megbecsülték a német hatóságok, akárcsak német bajtársaik.

A BBC hazugságai 2000-ben

A brit BBC 2000 nyarán határtalan pimaszsággal olyan műsort sugárzott, amelynek főszereplője egy afrikai fekete volt, aki nem harcolhatott semmilyen hadseregben az első világháború alatt, mivel ahhoz túl fiatal volt.

Ez a fekete, aki nem lehetett több 70 évesnél, előírásosan arról számolt be, hogy milyen jól bántak vele az angolok, és hogyan harcolt a gonosz németekkel szemben, akik közismerten gyűlölték a feketéket és rosszul bántak velük.

Ezt a fajta borzalmasan elferdített badarságot Németország állítólagos szövetségesei készítették és mutatták be világszerte a BBC útján. Az a tény, hogy e személy egyetlen vádját és állítását sem támasztotta alá semmilyen bizonyíték, és az ilyen fajta visszatartó németellenességnek nincs ténybeli alapja, a legkevésbé sem zavarta azokat a brit/zsidó filmkereskedőket, akik ezt a szennyes művet alkották. Ők csupán vigyorognak, talmudi kielégülést érezve afelett, hogy egy újabb borzalmas hazugságot sugároztak, mégpedig anélkül, hogy a gyáva söpredék német (?) kormány a legkevésbé tiltakozott volna.

A német feketék”

A német oldalon harcoló fekete csapatokat hadseregükben emberként kezelték. E katonák bátran harcoltak, és német egyenruhát viseltek.

Napjainkban Afrika azon részein, ahol 90 évvel ezelőtt német gyarmatok voltak, vannak olyan fekete helyi lakosok, akik büszkén emlegetik, hogy a nagyapjuk a Császárt szolgálta.

Bizonyos területeken még mindig beszélnek németül, az utcanévek az embereket a német háborús hősökre emlékeztetik, és egyáltalán sehol sincs gyűlölködés a németek ellen. Az idős feketék büszkén mutogatják a rongyos német egyenruhához tartozó ingeket vagy zubbonyokat, amelyeket az apjuk viselt, amikor tizenévesként az angolok ellen harcolt.

Nos, vessünk egy pillantást Kongóra, Ugandára, vagy Afrika bármely más részére. Hány fekete mutogatja az angol egyenruhák maradványait, büszkén mesélve, hogy a nagyapjuk a németek ellen harcolt? Sok szerencsét a kutakodáshoz!

Afrika azon részei, amelyek 90 évvel ezelőtt a Német Birodalom részei voltak, napjainkban azt kérelmezik a német kormánytól, hogy ismét Németország részeivé válhassanak!

A német gyarmatosítás

Németország nem hódítással, tömeggyilkossággal és a bennszülött lakosság kizsákmányolásával szerezte gyarmatait. A németek ténylegesen elmentek ezekre a területekre, tárgyaltak a törzsfőnökökkel, majd megvásárolták a földet. Ezért teljesen helytelen a német „gyarmatokat” egy sorba állítani Anglia, Franciaország, Belgium vagy Hollandia gyarmataival.

Valóban hihetetlen, hogy a németeket, az egyetlen európai népet, amely a gyarmatain élő feketékkel méltósággal bánt, most gonosz-tettekkel vádolják.

Az 1936-os berlini olimpia

Az 1936-os berlini Olimpia alkalmával a fekete atlétákat tiszteletben tartották a német vendéglátók és a vetélytársak. Egyikük sem számolt be semmiféle megkülönböztetésről.

A nagy Jesse Owens beszámolt arról, hogy milyen jól bántak vele és mennyire tiszteltnek érezte magát. Nem így „otthon”, ahol az autóbusz hátsó részében ült, a fehérektől elkülönített szállodában lakott, a fehérektől elkülönített étteremben étkezett, és úgy kellett élnie, mint egy „csodabogárnak” a vidéki kiállításokon.

Leni Riefenstahlnek ezekről a játékokról szóló filmje meghazudtolja mindazokat, akik megkísérelték bemooskolni a németeket. Ebben láthatók a szurkolók ezrei, amint boldogan és lelkesen reagálnak, valahányszor egy külföldi (fekete vagy fehér) atléta győzött. Ezek nem színpadi jelentek voltak, hanem a mindennapi emberek spontán reakciói, akik szívbeli örömeiknek adják tanújeleit, amiatt, hogy abban a megtiszteltetésben van részükhöz, hogy tanúi lehetnek a kiválóságnak.

A németek olyan becsületes sportszellemről tettek tanúságot, ami gyakorlatilag teljesen hiányzik minden nyilvántartott olimpián, ahol a hazai közönség a veszett kutyákhoz hasonlóan üvöltözik, amikor az övé közül valaki győz, de néma marad, amikor egy külföldi megy fel a győzelmi emelvényre. Ez különösen szembeszökő, valahányszor az amerikai tv mutatja be a játékokat. Az amerikai atléták teljesítményük valós értékéhez képest aránytalanul kerülnek az érdeklődés középpontjába, míg a többiek hátrányosan megkülönböztetve szégyenszemre figyelmen kívül hagyják, ill. ha egyáltalán bemutatják őket, csupán kényszeredetten, kis terjedelemben teszik ezt, bármilyen kiváló is a teljesítményük.

Másrészt az 1936-os berlini olimpiáról az ezután bekövetkező német kommentárok olyan elfogulatlanul, becsületesen tudósítottak, amelyről pl. az amerikaiak a teljesen értelmetlen németellenes hisztériájukban nem is álmodhattak. Németországban nem mutatkozott kivételezés.

A külföldi (fekete vagy fehér) atléták közül senki sem tapasztalt semmilyen rossz bánásmódot. Ünnepelte őket a közönség, tekintet nélkül nemzetiségükre, illetve fajukra. Példánsan otthonias komplexumban történt az elszállásolásuk, a legjobb ételekben és gondoskodásban volt részükhöz, s így érthetően kizárólag elismerően nyilatkoztak tapasztalataikról, amikor hazaérkeztek.

Drog- és szex-teszték

Nem voltak drogtestek, mert nem voltak drogproblémák. Nem voltak szex-teszték (az ún. „szex-teszt” képtelensége megdöbbeníti a képzeletet), mert a női atléták nők voltak, tisztán és egyszerűen.

Teljesen nyilvánvaló volt minden ember számára, aki végignézte a nőket (a férfiak) vetélkedését, hogy ezek nem szánalmas karikatúrái egy nőnek (egy férfinak), egy dolognak, nem kétnemű teremtmények, akiket feláldoznak a minden áron elérendő teljesítmény oltárán, hanem egészséges és normális atléták.

Az említett elferdülés talmudi jellegű, aminek a bűze az égig hatol.

E felháborító elferdülések egyike sem fordult elő Berlinben. Csupán büszke, becsületes versengés, amelyet a közönség tisztességesen ünneplott, tekintet nélkül fajra vagy nemzetiségre.

Nem volt semmilyen korrupciós botrány. Nem volt vesztegetés, illetve megkockáztatom kimondani: még eszükbe se jutott ilyesmi. A berliniek rendkívül büszkék voltak a városukra és teljesítményeikre. Meg akarták vendéglenni a világot, hogy megmutassák mindenkinek, hogy mit teljesítettek a bojkottok, a világpiacon tisztességtelen vetélkedés és a leg-erőteljesebben propagált demokráciák körülményei között – a rémhírekkel gerjesztett gyűlölet ellenére. Meg akarták mutatni, hogy tisztességesek, becsületesek, és megkülönböztetés nélkül szívesen látnak mindenkit.

A jelen visszataszító látványosságai

Hasonlítsuk össze ezt azzal a bűzzel, ami áthatja az olimpiát napjainkban, tehát a korrupció, a dopping, a nőknek álcázott herma-

frodita atléták, nem feledve a teljesen természetellenes izomhegyekkel jellemezhető férfi atléták visszataszító jelenségét.

Az ilyesmi valóban visszataszítóak, ugyanannyira, mint a szilikkonnal feltöltött műmellű pornósztárok, akiknek háttámaszra van szükségük, hogy egyenesen járjanak.

Amit egykor a világifjúság legjobbjainak versengő találkozási helyeül gondoltak el, azt talmudi pénzszerzésé, a becsületesség felháborító látványává változtatták.

A „győzzél minden áron, még akkor is, ha meg is kell ölnöd a gazembert (csak el ne kapjanak)” elvnek a bemutatása, minden nyugati érték lerombolásának és teljes megrontásának a visszataszító jelensége, és ez az, amin az olimpiai játékok alapulnak.

Theodor Herzl, a cionizmus atyja egy ízben megjegyezte: „Miénk a pénzes zsák bor-

zalmas hatalma.” Nos, ami a mai úgynevezett sportlátványosságokon látható, az ennek a következménye. Valahányszor egy atléta évente egy billió zsetont csinál, bizonyosak lehetünk benne, hogy van egy zsidó ügyvéd, aki ebből megcsinálja a maga 30%-át. Megkérdezheti talán valaki: „Na és?” Rendben van. De akkor tessék mondani, hány atléta részesül ilyen pénzben? A feketék vagy spanyolok egy millió részé? És hány zsidó részesedik a profitból? Néhány százezer vagy több? És hány atléta ment tönkre örökre a középiskolában vagy az egyetemen a túlfeszített elvárások miatt? Néhány százezer évente? Értitek, hová akarok kilyukadni? **Ez a nép maga a korrupció, tisztán és egyszerűen. Bűzös, visszataszító, talmudi korrupció.**

*konst. holocaust detox centre
(Ford.: Tudós-Takács János)*

Az embereket félelemmel töltik el a félkatonai szervezetek, a mindenféle, fekete egyenruhában, bakancsban, alakzatban masírozó, kirekesztő szellemiséget idéző gárdák.

„Náci veszély van!” Harsogják politikusaink, hisztériázik a média.

Ha jobban belegondolunk, a „békés többség” nyilván azért fél a náciaktól, mert azok nem dolgoznak, segélyekből, bűnözésből élnek, betörnek a kertjeikbe, az otthonaikba, elrabolják a javikat, idős, védtelen nyugdíjasokat támadnak meg a házaikban, összeverik, meggyilkolják őket, elveszik a megtakarított kis értékeiket, a gyerekeiket terrorban tartják az iskolában, a tanárokat összeverik, lopnak a villamoson, lopnak a metróban, lopnak a buszon, kiássák a vezetőket a földből, ellopják a csatornafedeleket, és még napestig sorolhatnám a náci bűnöket...

Na ezért van náci veszély! És ezt a vezetőink jól tudják. Vagy ez a leírás mégsem a „náciakra” illik rá, hanem a cigányokra? Ezek szerint a politikusaink és a média hazudnak? Olyasmivel próbálnak riogatni, ami nem is valós veszély, miközben el-kendőzik, eltusolják, szőnyeg alá söprik az igazi fenyegetést? És persze, az is valószínű, hogy a polgárok – értelemszerűen – nem a „náciaktól” félnek, hanem inkább a mindeme bűnöket és gazságokat elkövető, bűnöző életmódot folytató, parazita cigányságtól. És legfőképpen félniük kell még egy olyan vezetéstől, egy olyan társadalmi berendezkedéstől, ami képtelen arra, hogy megvédje őket – holott ez lenne a legalapvetőbb kötelessége és feladata. Ehelyett megpróbálja hazugságokkal megzavarni a látásukat és mindenekelőtt a szájukat!

Cigánybűnözés van! „Náci” veszély nincs!

A magyar nemzetiszocializmus hál! Istennek él és virul. De kikre nézve jelent ez veszélyt? Nagy mértékben valószínűsíthető, hogy azokra, akik óbégatnak miatta és minden lehetséges eszközzel, megpróbálják démonizálni. Csak hogy ugyanezekről az emberekről bizonyosodott be az imént, hogy hazugok, kötelességeiket nem teljesítik, azok alól piszkos eszközökkel kibújnak, az antiszociális, deviáns, bűnöző életmódot folytató kisebbségek „jogait” – vagy inkább kiváltságait – védelmezik, mégpedig minden áron és a „békés többséggel” szemben, miközben a jólétükhöz és nagyra törő elképzeléseik megvalósításához szükséges anyagiakat természetesen ennek a „békés többségnek” a munkájából és véres verejtékéből kívánják előteremteni. Ha érdekeik úgy kívánják, előszeretettel hivatkoznak erre a „békés többségre” – amelynek amúgy ők a legnagyobb ellenségei és vérszívói – és pófátlanul szembe próbálják állítani ezt a többséget a saját soraiból kikerülő, tette kész, jó szándékú kisebbséggel.

Miután az állam nem tudja – mert nem is akarja – megvédeni polgárait, kívánatos is, hogy önvédelmi reflexből olyan nemzeti önszerveződések jöjjenek létre, amelyek megpróbálják átven-

NÁCI VESZÉLY!

ni a hanyag, hazug hatalom feladatköréből azt, amit módjukban és lehetőségükben áll, és kísérletet tegyenek saját maguk, valamint az arra rászoruló – a társadalom által magára hagyott – védtelenek megvédelmezésére. Erre mi a reakció? A farizeus nácizás.

Az már a dolog pikantériája, hogy az a Magyar Gárda, amelynek kapcsán ezt a veszett náciizást állandóan halljuk, egyetlen alkalmat sem mulaszt el, hogy elhatárolódjon a nemzetiszocializmustól, a hungarizmustól, a nyilasoktól – lehetőleg inkorrekt, és elítélhető módon és stílusban. Nem az a probléma, ha valaki a nemzetiszocializmus keretein kívül képzeli el és látja megvalósíthatónak a nemzet felemelkedéséhez és megmentéséhez vezető utat, hanem az, ha a saját legitimitását úgy próbálja elérni, hogy a hatalommal – amellyel egyébként állítólag ő maga is szemben áll – versenyt köpködve gyalázkodik velünk szemben. Az egésznek az az iróniája, hogy a „legitim” politikai erő, az ellentábor és a média részéről mindez süket fülekre talál, tehát még a kívánt hatást sem éri el. Szinte kizárólag mi, hungaristák vagyunk azok, akiknek az ilyesmi nem kerüli el a figyelmét. Az ilyen megnyilvánulásokat egyedül a nemzetiszocialista fórumokon idézik, és mi nem felejtünk, ezt az egyet megjegyezzük! Lehetne ezt másképp is.

Ott van jó példának a Nemzeti Őrsereg, amelynek tudomásunk szerint egyetlen inkorrekt nyilatkozata sem volt a hungaristákkal kapcsolatban, és akkor, amikor valamelyik médiahuszár a karszalagjuknak a nyilaskeresztes karszalaghoz való hasonlóságán csámcsogott, egyszerűen közölték, hogy ez nem az, hanem a rovárszásos „H” betű. Pont. Elmaradt a már-már megszokott, menetrendszerű „nyilászás”. És mit ad Isten, az élet megy tovább. A média képviselői beérték ennyivel, és ennél többet mi sem várnunk el a nem hungarista, de nemzeti radikális csoportosulásoktól, szervezetektől. De kevesebbet sem. Alapvetően nincs semmi bajunk a gárdákkal. Sőt, szükségesnek és hasznosnak tartanánk őket. Csak ennek volna egy „aprócska” előfeltétele: a becsület!

Ez után a kis kitérő után, térjünk vissza arra a bizonyos, sokat emlegetett „náci veszélyre”!

Fel kell tennünk a kérdést: miféle náci veszélyről károgunk itt egyesek? Maga a kifejezés, hogy „náci”, egy gúnyos műszó, amelyet a *nationalsozialistische*, azaz a nemzetiszocialista német elnevezéséből fabrikáltak annak ellenségei. Mint ilyen, sikeresen be is vonult a köztudatba, és manapság a nemzetiszocializmus bármelyik változatát valló, ill. követő személyekre, irányzatokra szokás ráhúzni. Pejoratív kicsengése ellenére és azon túlmenően,

hogy hungarista vagyok, mégis azt kell mondanom: ma az enyém-mel egyező vagy ahhoz nagyon hasonló világnézetet valló embereket szokás nácinak nevezni. A köztudatban ez él, tehát ennek megfelelően magamra is veszem. De a kérdésem most már ez: én jelentenek veszélyt a társadalomra, velem kell riogatni az embereket? Ezt viszont a leghatározottabban kikérem magamnak! Tisztességes, dolgozó, adófizető állampolgár vagyok, aki nem veszi el azt, ami a másé, nem károsít meg senkit, nem bántalmaz ártatlantokat. Ráadásul – úgy hiszem – elég jól fejlett igazságérzettel áldott meg az Ég. Éppen ezért, sokszorosán visszataszítóan és felháborítóan tartom, hogy olyan emberek próbálják velem ijesztgetni magyar nemzetemet, akik belőle élnek, akik sokmillió adómentes jövedelmekre tesznek szert nemzetünk rovására és kárára, és saját érdekeiken kívül más érdeket nem ismernek. Olyan emberek, akiknek alkalmatlansága, becsületlensége, hazugsága, gátlástalan karrierizmusa számtalanszor bebizonyosodott és lelepleződött! Ezek hát a mi rágalmozóink és igazi ellenségeink. Csak hogy akiknek hazugságai ilyen sokszor bebizonyosodtak, azoknak szavahihetősége egyéb vonatkozásokban is lemérhető – Hubay Kálmán után szabadon.

Nem is csoda, hogy ma, a képmutatás és hazugság birodalmává züllesztett Magyarországon elítélendő és talán már nem is olyan sokára büntethető is lesz a maximálisan valóságos cigánybűnözés tényének pusztá említése is, miközben ránk, hungaristákra minden alap és – most még – következmény nélkül, mint valamiféle veszélyforrásra lehet mutogatni, idézve a legsötétebb, rémhírterjesztő kommunista időköt.

De, ha majd keresztülviszik a „szájkosár-törvényt”, akkor talán egy hungarista indíthatja majd el az első pert az alaptalan rágalmozás, a közösség elleni izgatás és a tisztességes magyar állampolgárok elleni hangulat- és gyűlöletkeltés okán.

Végyári Levente Attila

FEHÉRLÓFIA KÖNYVESBOLT

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

<http://www.szittyia.com>
e-mail: hszm@szittyia.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényegyet nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levél cím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

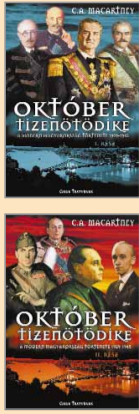
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre \$ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I-II. Rész)

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabban ismertné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált. Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

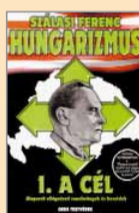
Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabakóművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig. Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó elcsigázott hűve, szeretheti vagy gyűlölteti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit. Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 53. DON FELIX SARDÁ Y SALVANY
A LIBERALIZMUS BŰN
(Az Egyház tanítása a liberalizmus ellen!)

A Katolikus Egyház már évszázadokkal korábban felismerte a liberalizmus pusztító voltát a nemzetek politikai, vallási és erkölcsi életére. Ez a klasszikus kötet közérthetően ismerteti az Egyház tanítását és útmutatását a liberalizmussal szemben, és bemutatja a liberálisok nézeteit a maguk visszatetsző meztelen valóságában. Kartonált. 212 oldal. Ár: 1100 Ft.

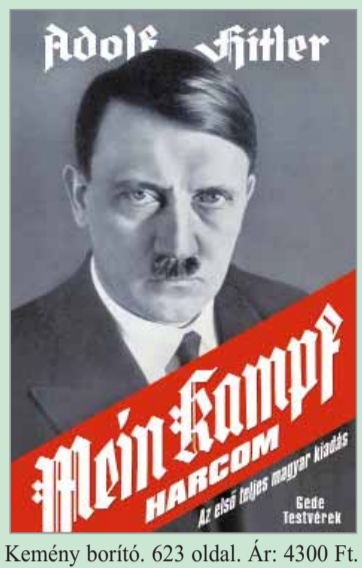
MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZÉS A HITLER HÁBORÚJA POSZTER

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.

TILTOTT GYÜMÖLCS! ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

MEGJELENT AZ ELSŐ TELJES MAGYAR KIADÁS!

Kemény borító. 623 oldal. Ár: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tisztéletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletet a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete. Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

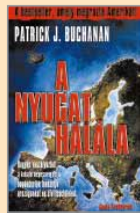
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világosra kiértemelte az olvasók tisztelét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerköte szívesen vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról. Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

**10% KEDVEZMÉNY
A SZITTYAKÜRT
ELŐFIZETŐINEK!**

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteteti a kiháló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katalizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány. Kemény borító. 297 oldal. Ár: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

A magyar irodalom legjelentősebb írójének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolshevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert íróval ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá” irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban. Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

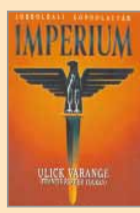
Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgepezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízeke szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeg rémhír és a nem zsidó társadalom terrorizáló és zsaroló fegyver. Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM

A történelem és a politika filozófiája. A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszméiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert. Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

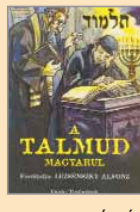
Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezer nyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmával szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omljon össze. Tények a hazugság ellen! Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 40.
A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luszénszky Alfonz)

Ezúttal a zsidó „magasztos morál”, „mély bölcsesség”, „csupa ész és felvilágosultság” Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör. Kartonált, 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

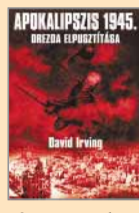
Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézetű háborújának utolsó akta az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti magyarul a per lefolyását. A korábban még soha közé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megsűfolyása volt. Kemény borító. 407 oldal. Ár: 4300 Ft.

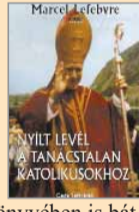
Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUZSZÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokráta szövetségei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonoszított még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percre, óráról órára mondja el a pártalan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt. Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 47. MARCEL LEFEBVRE ÉRSEK
NYÍLT LÉVEL A TANÁCSALAN KATOLIKUSOKHOZ

A híres francia érsek számos könyvben hívta fel a katolikusok figyelmét a Második Vatikáni Zsinat határozatainak szándékosan megtevésztő, a hívek lelki- és hitéletét súlyosan zavaró voltára. Ebben a könyvében is bátran szembeszáll a katolikus egyházba behatolt liberális tanokkal, amelyekkel a szabakóműveség át akarja alakítani az Egyházat és a hívek vallási életét. Kartonált. 211 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevégyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét. Kartonált. 316 oldal. Ár: 1700 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!

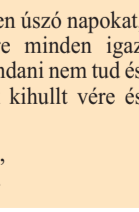
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyoság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfelédtt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézzi azokat a felejtettül örömkönyvekben úszó napokat, amelyek újra eljövételére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.

Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME

Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefenstahl sokáig elveszítettnek hitt első mesterműve. A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt át-hassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe. Eredeti német hang, magyar felirat. Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

Ez a keresztény társadalomtól alámál felrúzó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet” hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a félig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTEVESZTÉS
A szeptember 11-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbönnet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtevesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkal inkább? Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utóélettel, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyéniségét által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyugtázi le a nézőt. Eredeti német hang, magyar felirat. 113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft. DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA

Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE

Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint fél-évszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva. Eredeti német hang, magyar felirat. I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

